

25

FINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

OLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

ELENA SIUPIUR

Cei trei „A"

EDITURA MILITARĂ

Elena Siupiur

Cei trei „A”

I

Andrei pocni cu furie ceasul vărsându-și pe el nervii nesomnului. „Când dracu s-a făcut șapte?!” mai apucă el să gândească adormit, când țârâitul reizbucni cu glas de batjocură. „Ei, nu, dar ăsta-i telefonul! Nu se poate, n-au dreptul!” începu să bombăne. În atâția ani de serviciu nu se putuse obișnui cu trezitul ăsta forțat, mai ales atunci când abia apuca să adoarmă. De fiecare dată jura să se mute în alt compartiment de muncă, pentru că „rămăsese în urmă cu somnul pe cel puțin trei cincinale și de mic avusese ghinionul să fie sculat tocmai când îi era mai somn!” Andrei își aducea aminte cum în copilărie mamă-sa îl trezea cu un ceas mai devreme ca să aibă timp să ajungă la școală, în satul vecin. Încerca atunci să fure măcar un minut, înfundându-se cu toată puterea în cearșaf și luând perna în brațe. Se lipi și acum disperat de pat, încercând să tragă chiulul telefonului măcar cu un țârâit, dar până la urmă tot trebui să ridice receptorul.

— Alo! Da, eu sunt, cine vrei să fie?

— Tovarășe căpitan, vă rog să vă treziți. Trebuie să vă vorbesc.

— Nu mai spune! Credeam că vrei să-mi spui povestea cu Scufița Roșie ca să adorm. Lasă prostiile, bătrâne, și dă-i drumul. Dar dacă nu-i ceva serios, închide repede, că altfel mâine-ți rup picioarele!

— Andrei, scoală-te, îmbracă-te și fă un duș dacă mai ai timp. Cafeaua ți-o aduc eu în termos când vin să te iau peste zece minute. Pentru că va trebui să ieși din casă. Dispoziția tovarășului colonel Roman.

— E-n regulă, zise și închise telefonul.

„Bine că nu-mi aude colonelul reflecțiile astea de la trei dimineața. Mai ales povestea cu mutatul în altă parte l-ar jigni teribil!” Își imagină figura demnă și fină a colonelului în clipa când i-ar cere așa ceva. Probabil că l-ar țintui cu o privire nimicitoare: „Așa, căpitane Pandrea, poate vreți să lucrați la arhive. Tot aveți înclinații spre studiu; veți scrie o carte despre «psihologia spionilor». Sper că va fi mai reușită decât ideea asta a transferului. Vă doresc succes. Voi interveni personal să căpătați postul, dur cartea am s-o recenzez chiar eu, ca să vă dovedesc că vă mai trebuiau vreo douăzeci de ani de muncă activă până să vă apucați s-o scrieți”.

Glodurile acestea avură un efect mai puternic decât dușul și Andrei începu să se îmbrace. Se gândi că n-ar fi trebuit să trântească telefonul. Din prietenie, Alexandru îi răbda toate ciudățeniile. „Și am destule, mai ales când

mă scol, ca acum, la o oră după ce m-am culcat”. Alexandru era doar de un an în instituția lor. Îl cunoștea mai de mult prin Ana, cu care fusese coleg de facultate și foarte bun prieten. Îl cucerise atunci cu spontaneitatea și mai ales cu inteligența lui vie. Băteau împreună expozițiile în care îi târa Ana, „ca să le educe gustul”, spunea ea. Era un criminalist pasionat. Avea acasă un sistem de alarmă „producție proprie”, care o băga în sperieți pe madam Matilda, menajera, o colecție de fotografii, citea tot ce apărea în domeniul criminalisticii și al sociologiei crimei. Colegii îi spuneau „enciclopedia ambulantă”. Citea romane polițiste cu sete, unele de două-trei ori, îi urmărea pe autori și-i prindea cu mâța-n sac la construcția intrigii. Era într-o neliniște permanentă, emitea câte patru-cinci ipoteze pentru un singur caz și după cinci minute îi demonstra lui Andrei nevalabilitatea lor.

În stradă se auziră niște frâne puse parcă-n dușmănie. „Asta-i Anton Pann. A trezit toată strada, zăpăcitul”, gândi Andrei și se îndreptă spre ușă, salutându-l complice cu un deget la tâmplă pe Akela, care-l conducea ca de obicei dând din coadă. „Iar am lăsat patul nestrâns...” Răcoarea de afară îl învioră brusc.

— Bună dimineața, băieți. Cât e ceasul?

— Trei, tovarășe căpitan.

— Ascultă, dascăle, cei de pe strada mea or să te dea

într-o zi în judecată pentru frânele astea care parcă anunță sfârșitul lumii.

— Uite cafea, se grăbi Alexandru să-i întindă paharul termosului. E o poveste urâtă rău de tot, continuă el. Două asasinate și încă în aceeași familie: Paula Drăgușanu în strada Vornicului și Matei Drăgușanu, doctor și cumnatul ei, în strada Pitarului...

— Ascultă, ce-i cu numele astea de străzi? simți Andrei nevoia să întrerupă stilul telegrafic în care îl informa Alexandru.

— Așa-i cartierul. Pe lângă șosea. Străzile poartă nume de spătari, vornici, paharnici, comiși și de alte dregătorii medievale. Fiecare a fost găsit asasinat în casa lui proprie...

— Cine, paharnicii?

— Nu. Drăgușenii. A fost anunțată miliția. Șeful nostru se afla la colonelul Cantacuzino; a venit urgent și m-a pus în mișcare să te caut. Va trebui să participăm la „vizionare” și după aia să ne prezentăm la dânsul.

— Ia ascultă, nu cumva asta-i povestea cu radio emisiile de care se ocupa Teodorescu? Parcă era vorba de un Drăgușanu acolo. De ce nu se ocupă tot el?

— Căpitanul Teodorescu a primit o altă misiune. „Dosarul Drăgușanu-Nestor” a fost dat în grija noastră. Păcat că lipsește Ana tocmai acum...

Speriind toate pisicile aflate în promenadă nocturnă,

mașina porni în goană. Lui Andrei îi plăcea să creadă că orașul și-a trimis oamenii undeva în afară pe timpul nopții, și că, acum, rămași doar ei doi, acest uriaș blând și frumos îi va mărturisi în sfârșit taina puterii lui tăcute așezată în pereții caselor, în pavajul curților, în înălțimile clădirilor, în misterioasa încremenire a statuilor. A descoperit orașul noaptea, și tot noaptea a ridicat pentru prima dată ochii în sus cercetându-i înălțimile. În față apăru Arcul de Triumf luminat de reflectoare. Dincolo de el, departe, se vedea, și ea luminată, Casa Scânteii. Farurile mașinii străpunseră intrarea în bulevardul Miciurin. Trecură printre două rânduri de mașini așezate pentru odihna de noapte de o parte și de cealaltă a străzii. După puțin șoferul îi anunță că au ajuns în strada Vornicului.

— La ce număr să opresc?

— La trei, răspunse Alexandru, iar Andrei reaminti de liniștea orașului:

— Dascăle, să nu mai pui frânele așa, în dușmănie... Strada Vornicului era întunecoasă. Copacii umbreau vilele și le dădeau un aer misterios. La numărul trei era o clădire fără etaj, dar foarte înaltă, îmbrăcată în iederă, cu o grădiniță în față. Liniște de noapte de septembrie, cu stele zâmbitoare și prietenoase ca în copilărie. Grădinița era mult mai spațioasă decât puteai bănui de afară. Un peron larg în fața scărilor, elegante încă, dădea

de presupus că, pe vremuri, pe-aici defilaseră multe echipaje, cu o lume care probabil nu avusese altă grijă decât aceea de a se amuza cât mai plăcut și mai costisitor.

Cu o privire fugară Andrei cuprinse încăperile prin care treceau. După ce au urcat scările, au intrat într-un vestibul spațios, care urma forma ovală a treptelor de-afară. Partea dinspre stradă avea un geamlâc colorat verde, iar pereții laterali erau împodobiți cu două cuiere sculptate în lemn. Într-un colț, în dreapta, o uriașă amforă grecească găzduia două umbrele; una cu mânerul lucrat în chihlimbar, iar cealaltă, un model care se găsea pe piață. Următoarea încăpere era un salon despărțit de vestibul printr-o ușă înaltă și destul de îngustă. În primul salon pereții erau tapisați în mătase de un gri-azuriu, foarte mat și odihnitor pentru ochi, pe jos, un covor uriaș, iar mobilierul alb și ușor, cu picioare subțiri și înalte. Într-un colț stăteau surghiunite orgolios câteva crizanteme.

Prin glasvandul deschis pătrunseră în următorul salon, ceva mai mare și parcă mai elegant decât primul, totul fiind de o sobrietate și eleganță a culorilor cum rar poți întâlni. „Ana ar povesti foarte multe despre caracterul și temperamentul proprietarei”, gândi în fugă Andrei. Un cămin înalt de marmură, cu grilaj de

aramă, încadrat de două draperii grele de catifea, care ascundeau ferestrele, stăpânea maiestuos peretele din fund. Tablouri mici cu rame late și adânci, înviorau monotonia tapiseriei. Un candelabru bogat de cristal, scălda în lumină puținul mobilier de lângă peretele din dreapta: o măsuță ovală, joasă, cu picioare curbate, având deasupra un porțelan decorat cu miniaturi și alături un fotoliu mic. Un telefon alb stătea stingher pe un scaun. Se vedea că nu acolo îi era locul. Urmărind firul, Andrei descoperi în colțul din stânga suportul. Jos, lângă fotoliu, erau aruncate o carte de telefon, un creion și o hârtie. „Cineva a fost foarte agitat aici, în noaptea asta", își zise Andrei când auzi vocea lui Vlasiu care-i ieșea în întâmpinare.

— Bună seara, sau bună dimineața, Andrei. Nici nu mai știu ce este. Salut, Alexandre. Vă așteptam. Băieții tăi au sosit mai demult, și și-au cam terminat treaba.

— Noroc, Ioane... dar se opri. Pe ușa de unde se auzeau vocile apăru procurorul Obreja.

„Iar? Cum naiba s-a nimerit de serviciu tocmai în noaptea asta?!"

— Salut, colega, îi rânji binevoitor Obreja. Iar o să lucrăm împreună. Aici e plictiseală, de altfel nu prea văd ce ai tu comun cu un atac de cord.

— Vedem noi cum lucrăm. Cât despre atacul de cord, știu eu pe unul care o să-l facă sigur, într-o zi, de prea

mare efort intelectual, i-o întoarse Andrei la întâmplare, nepricepând despre ce atac de cord e vorba.

Obreja îl enerva de când erau în facultate. Era îngâmfat și din cauza asta părea prost. Avea un fel mieros de a privi și zâmbi care le dezgusta și pe fete. Era printre tipii cu bani în anii studenției și nu uita niciodată să facă paradă de asta. „Probabil toți bărbații nesuferiți și imposibili au bani încă de foarte tineri, conchisese odată Ana după o întâlnire cu fostul lor coleg. Ca să suplinească ceea ce le lipsește ca oameni!"

— De fapt, începu Vlasiu, Paula Drăgușanu nu a fost asasinată. A murit pur și simplu printr-un atac de cord. Cel puțin așa ne asigură medicul legist. O să vedem și la autopsie. Ciudată poveste. N-am ridicat cadavrul ca să-l vezi și tu. A, să nu uit! Covorul e proaspăt pătat de sânge într-un loc. Mai este și o poveste cu un cățel care a dispărut.

— Un ce?

— Un pechinez. Îl cheamă Tobsy.

— Al cui era pechinezul? explodă Alexandru.

— Al victimei, Paula Drăgușanu.

— Asta înseamnă că a fost omorât cățelul și stăpâna a murit apoi din cauza asta...

— Și noi, îl întrerupse Andrei, ne-am deplasat pentru asasinare de pechinez. Splendid! Începe să fie vesel de tot. N-ai vrea să-i comunici tu șefului afacerea? Poate

era un cățel care știa morse! Altfel nu văd de ce ar fi fost asasinat tocmai în casa asta. O fi transmis greșit un cuvânt. Am auzit că la televiziune pentru o greșeală de asta îi amendează. Dacă cei de-acolo ar proceda ca în cazul cățelului, doamne ce masacru de fete frumoase ar mai fi! Ei, Obreja, uite o afacere mare pentru tine. Alexandre, pregătește-te că intrăm pe câmpul de bătaie.

Știa că Alexandru arde de nerăbdare să intre în camera alăturată.

— Dar de ce trebuia să știe morse? interveni Obreja profund jignit de tonul și veselia misterioasă a lui Andrei.

Acesta îl învrednici cu o privire:

— Ca să nu facă atac de cord.

Porni după Vlasiu în camera unde se afla victima. Vlasiu trase cearșaful de pe ceea ce se ghicea a fi un corp omenesc. Andrei încremeni. Toată scena avea și ceva groaznic și ceva nefiresc în ea. „Poate sunt eu prea obosit”, gândi Andrei. „Femeia asta a fost asasinată, îi fulgeră lui Alexandru prin cap. Nu știu cum, dar a fost asasinată!”

O femeie frumoasă, în jur de patruzeci de ani, deși putea să aibă și mai mult, era căzută cu fața-n sus. Expresia ei arăta cea mai adâncă groază și un disperat „nu”. Cu părul strâns într-un turban elegant, îmbrăcată cu o rochie de mătase gri și un pardesiu bej tras la

repezeală, cu pantofi închiși, parcă se grăbise să plece decent îmbrăcată în această ultimă călătorie. Andrei se uită la ea. Nu părea moartă, ci mai degrabă surprinsă de prezența lor acolo, chiar mâniată. Mai era ceva! Era îngrozitor de singură, dacă se mai poate spune așa ceva despre un mort. Singurătatea asta o transmisese femeii moarte, femeia vie de-acum câteva ceasuri. Fusese surprinsă de ceva, a înțeles că moare, a căutat un ajutor de la cineva, a înțeles că nu i-l poate acorda nimeni și și-a dat seama poate pentru prima dată de singurătatea ei. „Dar pentru Dumnezeu, toată această casă mare și elegantă servea doar ca să amăgească singurătatea...!”

— Locuia singură? se întoarse el către Vlasiu.

— Nu, cu domnișoara. Dați-mi voie, vă rog, să fac prezentările: tovarășul Pandrea, tovarășa Raluca Nestor. Dânsa ne-a anunțat ambele decese.

Abia acum Andrei observă în colt; o fată brunetă, cu părul strâns la spate într-un coc sever, care aștepta ca o elevă cuminte să-și spună lecția. Ochii negri păreau buimăciți de toată întâmplarea și nu le venea parcă să creadă. Andrei descoperi urma de zâmbet încurcat și prostit cu care mulți oameni reacționează în astfel de situații.

— Bună seara, domnișoară, îmi pare bine. Dar pe urmă Andrei se enervă de tonul lui de salon. Când ați descoperit, hai să-i zicem, asasinatul? Și cine mai

locuiește aici?

— Nu mai locuiește nimeni, începu Raluca încurcată de seria de întrebări.

— Înainte de a ne povesti cum s-a întâmplat. Am să vă rog să-mi spuneți cam ce venituri avea Paula Drăgușanu?

Raluca făcu ochii mari.

— Nu știu, adică... nu, nu știu.

— Cum nu știți? Nu v-ați întrebat de unde are atâția bani...? Cu un asemenea interior...?

— Acum doi ani doamna Drăgușanu a reîntinerit casa. Raluca roși și explică. Așa spunea Paula Drăgușanu. Știți, tot tapetul se învechise și se demodase, casa avea nevoie să fie...

— Dumneavoastră ați participat, financiar vorbesc, la această „reîntinerire”?

— Nu, era casa ei și cred că nici nu ar fi acceptat.

— Aveți idee cât a costat? Bănuiesc că și restul camerelor au suferit aceeași schimbare?

— Da, de fapt afară de saloane și de camera doamnei, au mai fost renovate sufrageria și dependințele de jos. Nu știu cât a costat pentru că a făcut totul în lipsa mea. În vara aceea am fost plecată la Agapia și de-acolo la mare. Când m-am întors am găsit casa așa. Nici nu mă anunțase.

Era evident că Raluca Nestor se enervase din cauza

întrebărilor lui Andrei. Îi dispăruse zâmbetul încurcat și o altă expresie îi luase locul. Părea o tânără femeie interpelată pe stradă de un necunoscut, pe care încearcă să-l pună la punct.

„Ce coardă am atins?” se întrebă Andrei. Continuă:

— Vreți să spuneți că nu ați întrebat-o cât costă toată povestea, măcar așa, din curiozitate?

Tonul ironic al lui Andrei îl mira pe Vlasiu.

— Am întrebat, spuse fata. Nu m-a onorat cu un răspuns exact. A spus că n-are importanță de vreme ce-mi place. Pentru că mi-a plăcut foarte mult schimbarea.

— Bine, domnișoară. Paula Drăgușanu avea o pensie?

— Nu știu, nu cred.

— De câți ani locuiți aici?

— De zece ani.

— Splendid. Și pretindeți că habar n-aveți din ce venituri trăia gazda dumneavoastră? Ce chirie plătiți?

— O sută douăzeci de lei.

— Aha, deci repartiție prin spațiu. Totuși, din ce trăia Paula Drăgușanu? De unde a avut cam patruzeci de mii pentru reîntinerirea casei? Cam atât costă, stimată domnișoară, toate schimbările de-aici...

— Ce rost au aceste întrebări? spuse Raluca ridicându-se. N-aveam niciun drept să-i cer socoteală și nici nu-mi place să mă amestec în treburile care nu mă privesc!, apoi completă pe alt ton, mult domolit, ca și

cum această explozie i-ar fi redat stăpânirea de sine: Vă rog să mă scuzați, m-am pierdui cu firea. Situația asta îngrozitoare, plus întrebările cărora eu nu le găsesc rostul, cel puțin față-n față cu... evenimentele din noaptea asta... vă rog să mă scuzați. Nu știu într-adevăr de unde avea bani și câți. Am bănuit, am presupus că o ajută cumnatul dânsei, doctorul Matei Drăgușanu, care a murit tot în noaptea asta.

— Câștiga așa de mult doctorul Drăgușanu? Bănuiesc că și el locuiește tot într-o astfel de casă... Privirea Ralucăi însă îi dădu de înțeles că nu mai avea rost să insiste. Bine, tovarășă Raluca Nestor, prelungi Andrei cuvintele parcă meditând. Voia dumneavoastră! Să trecem la întâmplarea propriu-zisă. Dar mai întâi să o lăsăm pe doamna Paula Drăgușanu să părăsească camera. Îi făcu semn lui Vlasiu că poate fi ridicat cadavrul, după ce în prealabil se consultase din ochi cu echipa de criminaliști.

— Eu aș pleca dincolo, spuse Obreja, dezaprobând purtarea lui Andrei.

— Fără noi?

— Cred că pierdem timp inutil.

— Dacă te plictisești, du-te în salon. Sunt fotolii și o carte de telefon. Amuză-te ca de obicei. Andrei făcea aluzie la faptul că Obreja, în studenție, avea obiceiul să sune la numere necunoscute luate din cartea de telefon

și, unde întâlnea voci de femei, intra în conversații lungi, insinuante.

— Luați loc, domnișoară. Andrei căută și el un scaun și se așeză cu mina omului gata să asculte foarte atent. Dar ochii îi fugeau mereu prin cameră. Fugeau este un fel de a spune. Ocolea cu privirea pereții, tablourile, mobilierul, obiectele de pe măsuță. La un moment dat se ridică și culese de pe un scaun o geantă de piele pe care nu o desfăcu, ci o ținu pe genunchi cu aerul că nu știe unde, s-o pună.

— Deci cum ați descoperit moartea Paulei Drăgușanu?

— Să vedeți... începu Raluca Nestor și tăcu. Era clar că nu putea să găsească cuvintele de început.

— Sunteți în rochie de seară, deci presupun că ați fost în oraș, o ajută Andrei.

— Aveți dreptate. Am lipsit toată seara. Un amic a avut un vernisaj astăzi. Pe la șase și jumătate am plecat. Doamna Paula m-a condus până la ușă...

— Era tot așa îmbrăcată?

— Nu. Avea o rochie de după-amiază bej, cu mânecă scurtă, însă aceiași pantofi cu care ați văzut-o. Sosise din oraș cu două pachețele – parcă o sticlă și un carton cu prăjituri. Le-a lăsat pe măsuța din salon și a ieșit să mă conducă. I-am spus să nu mă aștepte, pentru că am să mă întorc foarte târziu. Uneori mergea la vernisaje cu

mine, alteori nu, și atunci mă aștepta până când reveneam și mă întreba cine a fost, cum au fost îmbrăcate invitatele, ce bijuterii aveau. Știți, doamna Drăgușanu cunoștea foarte multă lume din București, mai ales în rândul publicului expozițiilor, vernisajelor, concertelor de la Ateneu. Era foarte atentă la peisajul uman, aș spune la cel vestimentar. Îi plăcea lumea îmbrăcată elegant și cu gust. Uneori când era mulțumită de ceea ce vedea într-o sală, lua un aer visător, părea mai odihnită și mai tânără pentru cei peste cincizeci de ani ai săi...

— Câți ani avea exact?

— Cred că cincizeci și patru. M-a condus până la ieșire și mi-a spus că așteaptă musafiri, pe soții Mănișteanu. Dar oricât de târziu m-aș fi întors, să mă duc să-i povestesc cum a fost.

— Cunoașteți familia Mănișteanu?

— Da. Veneau des pe-aici. De fapt ei o vizitau cel mai mult. Locuiesc aproape. Pe strada Pitarului la numărul 10, răspunse Raluca la întrebarea din ochii lui. Pe aceeași stradă cu doctorul Matei Drăgușanu. Aici Raluca se întrerupse, căutând parcă firul acolo unde îl lăsase. Da. Eu m-am întors foarte târziu. Pe la unu noaptea...

— Așa mult a durat vernisajul?

Fulgerul din ochii sculptoriței îl anunță pe Andrei că

nu-i gusta umorul.

— După vernisaj am fost la restaurant cu niște prieteni.

— Vreți să ne dați câteva nume care să confirme prezența dumneavoastră la vernisaj și apoi la restaurant?

Femeia din fața lui simțea că se sufocă de uimire și de indignare.

— Adică dumneavoastră credeți că eu...

— Eu nu cred nimic, domnișoară. Când moare cineva, presupus prin asasinare, lumea din jurul victimei trebuie să-și justifice timpul...

— Dar doamna Drăgușanu a murit prin atac de cord! Mă rog, cedă Raluca. La vernisaj a fost multă lume. Din câte îmi amintesc, am vorbit cu... și dădu câteva nume. Sper, tovarășe Pandrea, și Andrei observă că Raluca devenise ironică, să descoperiți cât mai repede asasinii.

— Sunt mai mulți asasini după părerea dumneavoastră?

— Nu uitați că și doctorul Drăgușanu zace asasinat la el acasă. Credeți că cineva a făcut curse între Vornicului și Pitarului ca să-i omoare pe rând?!

— De ce nu? Nu este exclusă însă și o bandă. Puteți continua.

În spatele lui, Obreja făcea eforturi să nu intervină pentru curmarea supliciului la care era supusă

frumoasa sculptoriță. „Dacă se amestecă, îl dau afară!” gândi Andrei care-i simțea mimica.

— M-am întors târziu, cred că pe la unu noaptea, unu și ceva. Nu m-am uitat la ceas, preveni ea o nouă întrebare. Am intrat, ușa era descuiată ca de obicei...

— De obicei?!

— Doamna Drăgușanu nu încuia ușa. Numai eu o locuiam. Oricât am încercat s-o conving, nu am reușit. Nu avea cheia de la intrare. I-am făcut eu una și i-am dat-o s-o țină în poșetă. Deseori o uita când schimba poșetele. Aveam grijă să încui după ea, când se întorcea mai târziu decât mine. Și acum am procedat la fel. Era lumină în vestibul, am stins-o, m-am dus în cameră, după ce mi-am lăsat pardesiul în cuier. N-am stins lumina din salonul galben. În camera ei, becul era de asemenea aprins.

Andrei observă că Raluca dădea amănunte pe care un om șocat de moartea cuiva nu și le mai amintește în mod normal. „Sau poate a înțeles că așa trebuie să expună lucrurile. Oricum, are nervi buni.”

— Am făcut un duș, apoi am vrut să mă culc, dar mi-era sete. Ara pus un halat pe mine ca să mă duc în sufragerie după un pahar de lapte bătut.

— Îl beți simplu sau amestecat cu apă?

Vlasiu făcu ochii mari.

— Înainte de a o omorî pe doamna Drăgușanu, mi-am

preparat un airan, dacă la asta faceți aluzie, zâmbi ironic Raluca.

— E foarte bun. Ați fost în Bulgaria?

— Am rost anul trecut într-o tabără de sculptură în aer liber la Balcic. Acolo am învățat să beau și să fac airan.

— Mai departe?

— Mi-am preparat airanul cu apă de la frigider și m-am întors. Trecând prin salon am vrut să stâng lumina, dar mi-am adus aminte că doamna Drăgușanu mă rugase să trec pe la ea. Brusc mi-am dat seama de ceva. Tobsy nu lătrase când am venit eu, și nu văzusem pardesiul doamnei Drăgușanu în cuierul din vestibul.

— Era ceva neobișnuit?

— Lumină în cameră era, deci trebuia să fie acasă. Pardesiul lipsea totuși; niciodată nu intra până nu-l lăsa în vestibul, ceea ce însemna că era plecată. În plus, absența lui Tobsy – întotdeauna îmi anunța sosirea cu, lătrături vesele – dovedea că nu era nimeni acasă. Asta m-a surprins. Știam doar că gazda mea nu intenționa să plece nicăieri, dimpotrivă, aștepta musafiri. Am vrut să stâng lumina din cameră. Eram intrigată. De obicei nu o lăsa aprinsă când pleca. Am deschis ușa și am văzut-o acolo, jos. Raluca tăcu suficient pentru a-i trece emoția amintirii. Reluă. Pe urmă nu mai știu exact ce-am făcut. Probabil m-am repezit la telefon să-l anunț pe doctorul

Drăgușanu. Credeam că e doar o criză de inimă.

— Suferea cumva?

— Da. O insuficiență cardiacă. Telefonul a sunat mult, nu răspundea nimeni, eram disperată. Însemna că doctorul e de gardă la spital, și madam Arămescu doarme ca un lemn. Am vrut să caut spitalul. Între timp a ridicat receptorul și somnoroasă m-a întrebat ce este. Am rugat-o să-l trezească pe doctor. S-a mirat cum de nu a răspuns, pentru că era lumină în cameră, și a plecat să-l trezească. Pe urmă am auzit un vaiet sau urlet, nu știu exact. După multe minute de așteptare a veni la telefon plângând că „l-au împușcat pe domnu”. Am crezut că a înnebunit, am pus-o să repete. Am rugat-o să stea liniștită că anunț eu miliția.

— < Cine-i doamna Arămescu?

— A, da, este menajera. Locuiește de mulți ani acolo, în vilă.

— Mulțumesc, domnișoară. Mă scuzați că v-am supus unui astfel de efort la ora asta. O întrebare doar: ați mai telefonat cuiva, la Mănișteni spre exemplu?

— Nu. Am vrut să telefonez, dar n-am mai avut putere. Totul era așa de absurd și țipetele acelea m-au înnebunit de tot. Mi se făcuse frică, la un moment dat m-am trezit așteptând să intre cineva pe ușă cu un pistol să mă omoare și pe mine. Mi-am pus repede rochia și am așteptat aici, în salon, să veniți. Am aprins luminile

peste tot.

— Pentru că doctorul a fost împușcat, de asta ați spus la telefon miliției că și Paula Drăgușanu a fost asasinată?

— Cred că da. În clipa aceea eram convinsă că cineva i-a omorât pe amândoi, ca să se răzbune. Nu știu, nu înțeleg. E atât de absurd totul.

— Bine, bine, dar erați sigură că Paula Drăgușanu e moartă?

— Da. După ce am telefonat la doctor, m-am dus și i-am luat pulsul, am atins-o pe față... Raluca păli puțin. Da, eram sigură. Expresia ei nu lăsa nicio îndoială.

— Ați pomenit de răzbunare. Credeți că cineva avea vreun motiv să-i omoare pe amândoi, și încă în același timp?

— Nu, sigur că nu. Erau niște oameni foarte cumsecade. Nu știu nimic mai mult. Îl privi neputincioasa pe Andrei.

— Dețineau amândoi o taină, ceva, care să fi pus în nesiguranță pe cineva?

— În orice caz, nu mi-ar fi spus-o mie.

— Da, aveți dreptate, dar ne-ați mărturisit că erați foarte bune prietene. Uneori, prietenele își fac și astfel de confesiuni. Cum era în ultima vreme Paula Drăgușanu?

— Adică?

— Se purta la fel ca întotdeauna sau era mai

neliniștită. Mai nervoasă, mai puțin dispusă să stea de vorbă?

— Nu, nu știu. Adică... da, mi s-a plâns într-o zi că a umblat cineva prin casă și că Tobsy, când s-au întors, a fost nervos și a lătrat. I-am amintit iar de ușă. Nu lipsea nimic din casă. Cred însă că Tobsy a dat de multe ori semne de nervozitate fără motiv. Mi-a vorbit nu foarte neliniștită, dar gânditoare.

— Atât?

— Avea și insomnii în ultimele zile.

— De când era nervos Tobsy?

— Cred că din același timp. Da, într-o noapte s-a sculat pe la trei și a umblat cu Tobsy după ea prin toată casa. M-a trezit cu lătrăturile lui. Am ieșit. Mi-a spus că i-a fost sete și a mers până în sufragerie. Abia a doua zi mi-am dat seama că de fapt ea își lua apă în fiecare seară în cameră. Poate atunci a uitat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două nopți.

— Vi s-a părut că totul era în ordine, sau Paula Drăgușanu avea ceva schimbat?

— Nu. Părea foarte calmă. Zâmbea.

— Altceva mai aveți să ne spuneți?

— Nu.

— Vă mulțumim. O să vă mai căutăm zilele acestea. Poate chiar mâine.

— Cu toată plăcerea. Mâine de la zece sunt la atelier.

Se întoarse spre Alexandru și-i spuse adresa atelierului. Andrei zâmbi. Raluca remarcase că Alexandru nota totul.

— În cazul acesta, Vlasiule, cred că putem pleca dincolo.

— Vă rog, se întoarse Raluca spre ei, mă puteți aștepta câteva minute? Mă îmbrac imediat și ies și eu.

— Mergeți cu noi la doctorul Drăgușanu?

— A, nu, plec la o prietenă. Nu pot să rămân aici, spuse ea mai mult în șoaptă.

— Cum doriți, făcu Vlasiu înțelegător. Vă așteptăm. Dacă vreți, vă conducem cu mașina noastră.

— Nu, nu-i nevoie. Am mașină.

Intră în camera ei. Obreja stinse lumina în camera Paulei Drăgușanu, puse sigiliul la ușă și porni spre ieșire. Între timp Raluca reveni cu o geantă mică de voiaj în mână.

— Nu vă supărați, domnișoară Nestor, spuse Andrei în treacăt, nu ne-ați spus la ce restaurant ați fost.

Raluca îl privi stupefiată. Ochii lui Andrei erau fixați pe geanta din mâna ei. Roși și începu să se bâlbâie:

— Să vedeți, de fapt n-am fost la restaurant. Am sărbătorit expoziția în atelierul sculptorului Volbură. El este autorul. Ne-am dus cu mai mulți prieteni. Am dat numele lor, după cum știți.

— Mulțumesc, spuse Andrei.

— Nu știam că este așa de important.

— Să mergem. Obreja, am „împrumutat” geanta Paulei Drăgușanu. Cred că n-ai nimic împotrivă! O restitui mâine în prezența ta.

— Vai, Andrei, se poate? se grăbi binevoitor Obreja. Te rog. E și cheia de la casă în ea, și alte cheițe. Poate o să-ți fie mai de folos decât nouă. Dar să știi că era deja răscolită și aruncată jos ca „nefolositoare”. Noi am strâns lucrurile și le-am pus la loc. Am umblat cu grijă.

— De ce nu mi-ați spus?

— Cred că am uitat din cauza șuvoiului tău de întrebări.

Raluca inspecta cu ochii casa să vadă ce mai avea de făcut înainte de plecare. Andrei deschise mai multe uși.

— Vlasiule, dar dependințele pe unde sunt aici? Nu le văd.

— Sunt la demisol. Uite cheia. Hai că merg și eu cu tine.

Vlasiu. Andrei și Alexandru ieșiră prin dreapta și se întoarseră peste cinci minute cu cele mai neutre fețe.

— Am fost și noi, nu-și găsi astâmpăr Obreja. Asasinul nu era acolo, continuă el rânjind iar onctuos.

Andrei porni înainte. Auzi cum Raluca încuie ușa și pe Obreja oferindu-se s-o ajute. Ajuns lângă mașină, Andrei îi făcu un semn șoferului:

— Dascăle, vrei să vezi unde face nani în noaptea asta Mustangul[1] de colo?

— S-a făcut, șefu'. Vă găsesc în Pitarului?

— Da. Plec cu Vlasiu.

Își luă rămas bun de la Raluca Nestor, apoi îl luă pe Alexandru de braț și îl conduse spre mașina lui Vlasiu. Se auzi motorul Mustangului. Raluca porni ca din pușcă sub privirile admirative ale lui Obreja. Dascălul o luă încet din loc și când din Mustang mai rămăseseră doar două luminițe roșii, porni și el.

— Ioane, mă iei cu tine. Dascălului i-a plăcut mașina sau fata, nu știu care din ele.

— Urcați, frate! O să ne înghesuim puțin. Ascultă, tu chiar crezi că fata asta...?

— Nu, dar ne minte.

— Crezi?

— Sunt sigur. N-a fost la nicio petrecere după vernisaj. Sau dacă a fost, a plecat mult mai devreme. A fost la un bărbat.

— Bine, dar de ce ar tăgădui?

---

[1] Ford Mustang este un automobil fabricat de Ford Motor Company începând cu 1964. Tot atunci Ford introduce clasa de automobile pony car („mașină ponei"). Numele se trage de la avionul de vânătoare P-51 Mustang din Al Doilea Război Mondial, al cărui fan era stilistul mașinii: Pres Harris. O altă propunere de nume a venit, se pare, de la Robert J. Egger, un alt om important în companie. Acesta a primit cadou o carte numită The Mustangs de la care i-ar fi venit ideea numelui. În Germania nu s-a putut folosi numele decât după 1978, până atunci fiind vândut sub numele „T-5".

— Asta vreau și eu să știu. De ce ascunde numele bărbatului la care a stat până la ora unu?

— Ascultă Andrei, de unde ți-ai dat seama că a fost la un bărbat?

— După față și după ochi. Aici Andrei zâmbi ironic. Am să-ți povestesc odată cum se cunoaște o femeie care a făcut dragoste cu două-trei ore mai înainte și n-a apucat să doarmă între timp.

Câteva portiere pocnite și trei mașini porniră în același timp. Dacă cineva ar fi privit mai atent casa cufundată în întuneric, ar fi observat că o draperie se mișcă ușor la una din ferestre. Poate, undeva, o fereastră uitată deschisă lăsase vântul să se joace printre draperiile grele ale casei Drăgușanu.

Strada Pitarului semăna ca două picături de apă cu strada Vornicului. În fața vilei cu numărul patru se afla mașina cu care veniseră cei doi oameni trimiși de Vlasiu. Unul din ei stătea pe scări și fuma. Probabil celălalt era înăuntru și încerca s-o liniștească pe menajera lui Matei Drăgușanu.

— Alexandre, intri pe fir. Întrebi tu. Eu o să mă uit prin casă și o să te ascult. Ioane, îl lași pe Alexandru? Se înțelege de minune cu menajerele. Are experiență cu madam Matilda a lui.

— Sigur că da, zâmbi protector Vlasiu, și-i făcu cu

ochiul lui Alexandru. Să te văd, bătrâne!

Casa lui Matei Drăgușanu era o vilă mare cu parter și etaj, îmbrăcată în iederă. Cineva o tăiase cu grijă în dreptul geamurilor lăsând să se vadă eleganța vergelelor subțiri din fier forjat, împletite într-o dantelărie complicată. Printr-o ușă grea de lemn intrară într-un vestibul destul de mare, luminat de o lampă tot din fier forjat. Un cuier, câteva haine, un coș pentru umbrele, o poliță pentru pălării, o măsuță și două scaune. Toate în culori închise. Un covor persan foarte rost stătea mai mult aruncat în mijlocul vestibulului. De aici, urcând două trepte, pătrunseră într-un salon elegant, cam încărcat. Se putea remarca de la prima vedere că mobila fusese adusă de prin alte încăperi, unde probabil nu mai avea loc. Într-un colț erau două măsuțe de joc. Una din ele avea tabla de șah încrustată în sidef alb și maro. „Aici probabil se fac partidele de pocher. Interesant cine participa la ele. Măniștenii? Se pare că doctorul juca și șah.” Andrei trase sertarul de la măsuța de joc. Înăuntru se aflau piese de șah din fildeș. Îndreptându-se, observă în colțul drept al camerei o scară de lemn încolăcindu-se ca un melc spre tavan. „Probabil legătura cu etajul a fost închisă pentru că acolo locuiește o familie străină.”

— Alexandre, vezi cine ocupă apartamentul de la etaj, pe unde circulă cei de sus, ce legături au cu Drăgușenii

și dacă putem sta de vorbă și cu ei.

— Crezi că dacă erau acasă nu-i găseam aici? Menajera cu vaietele ei i-ar fi trezit de mult.

— S-ar putea să fie în relații proaste cu doctorul.

— Da. Văd eu acum.

Alexandru și Andrei intrară doar o clipă în camera în care se afla doctorul și lăsară echipa de specialiști să-și vadă de treburi. Alexandru dădu câteva instrucțiuni și apoi îl urmă pe Andrei, care pornise parcă fără niciun țel prin casă. Deschidea uși, se uita, aprindea și stingea lumini, cercetă o fereastră. La un moment dat se postă pe un fotoliu în cabinetul-bibliotecă, unde suficiente semne dovedeau că doctorul avea obiceiul să-și petreacă aici timpul. Vlasiu se așeză pe un scaun într-un colț, iar Alexandru la birou. După un minut, Alexandru nu mai putu răbda:

— Andrei, ai observat?

— Da. La asta mă gândesc, dacă e posibil...

— Despre ce-i vorba? reveni Vlasiu din admirația unui tablou de Pallady[2].

— Geamul de la dormitorul doctorului era deschis și draperia trasă. Cineva îl putea împușca prin fereastră.

---

[2] Theodor Pallady (n. 11 aprilie 1871, Iași, România – d. 16 august 1956, București, Republica Populară Română) a fost un pictor român. Theodor Pallady rămâne fără îndoială unul din cei mai prestigioși artiști moderni, păstrându-și întreagă ambiția de a fi un pictor „din toate timpurile”.

Unghiul de tragere, la prima vedere, se potrivește, dar fereastra este aproape la doi metri înălțime. Să zicem că asasinul s-ar fi urcat pe o ladă și ar fi ajuns. Lada trebuia să fi avut cel puțin un metru și jumătate. Și nici atunci.

Andrei se opri parcă obosit de atâta efort. Nu, continuă el, nu se poate. S-a tras de sus în jos. Am văzut fruntea doctorului. S-a tras de sus în jos, repetă Andrei. A tras un om înalt. De aproape, deci din cameră. Și folosind un pistol cu amortizor. În cartierul acesta liniștit un foc de armă ar fi sculat toată strada în picioare. Inclusiv pe menajeră, oricât de buștean doarme ea, cum spunea fata aceea. Dacă a auzit telefonul, cu atât mai mult ar fi auzit un foc de pistol. Andrei tăcu iar. Își stinse țigara și se ridică nerăbdător. Mă rog, o să vedem. Dar ce-o fi făcând Pann ăla de nu mai vine! Alexandre, tu ce tot cotrobăi?

— Mă uit prin hârtiile de pe masa. Nimic interesant. Eu zic să mergem dincolo.

Nimeni nu se mișcă. Nu mai aveau niciun chef de nimic. Era o clipă din acelea când mintea se golește de tot și rămâne fixată pe o imagine sau un obiect căzut sub ochi. Nu-l înregistrează, dar se uită la el și nu poate face efortul să se mute de acolo.

— Ioane, la ce te gândești?

Vlasiu își mută privirea pierdută în flacăra lămpii de pe masă. Îi zâmbi obosit lui Andrei și ridică din umeri.

— La nimic. Încă nu mi-am făcut concediul pe anul acesta. Nevastă-mea a terminat vacanța, n-am fost nicăieri. O să capăt concediu probabil în noiembrie, când peste tot cerne ploaia aia mocănească și stai și clocești în câte o cabană. Dar măcar știu că o să mă satur de somn. Am uneori o poftă nebună să-i bat și pe cei ce se lasă omorâți așa ca tâmpiții și pe cei care...

— Auzi, Ioane, de când ești sculat?

Vlasiu izbucni în râs.

— De azi-dimineață de la patru. Adică de ieri. La mine în bloc s-au certat unii la o onomastică. După ce că au sărit ca niște țapi toată noaptea de nu s-a odihnit nimeni în bloc, m-au mai scos și din pat la patru. Bineînțeles că la ușa mea a venit președintele blocului. Ferească-te domnul să lucrezi în miliție și să locuiești într-un bloc mare...

Medicul legist intră în bibliotecă și cu glas obosit îi anunță că el a terminat și că restul o să le spună după autopsie.

— Care rest, doctore, că nu ne-ai spus nimic!

— Da!? Am uitat. Credeam că ați fost acolo.

Se uită clipind obosit prin ochelari și înșiră neutru:

— Împușcat de la un metru, cam acum trei ore. Moarte instantanee. Era treaz. Cred că a vorbit cu asasinul. A încercat să noteze ceva vorbind cu el. Se uita la asasin și nota. A fost întrerupt după a doua literă.

— ?!?

— Nota se află pe textul tipărit al cărții. Nu vedea unde scrie, deci se uita în sus. Mâna este încleștată pe creion. Are ochelarii în mâna stângă. Cred că și i-a dat jos când l-a văzut pe asasin. Ochelarii sunt doar pentru lectură. La distanță vedea fără ei. Asta-i... Porni spre ușă și se întoarse o clipă, cu mâna pe clanță. Grăbiți-vă să vorbiți cu bătrâna. I-am dat un calmant. E pe cale să-și piardă mințile...

— Alexandre, spuse Andrei, la treabă! Să nu-ți adoarmă prețioasa martoră.

Pe ușița pe care intrase doctorul, cei trei ieșiră într-un hol mic, de unde se intra în baie și în dormitorul lui Matei Drăgușanu. Flașurile prindeau în lumina lor ultimele detalii, unele aparent inutile, dar judecând după privirile fotografilor, repezi și atente, totul era necesar, chiar și firele de păianjen nimerite nu se știe cum pe covorașul din fața patului.

Doctorul Matei Drăgușanu ședea în pat, rezemat de perne. Ținea ochelarii în mâna stângă, de parcă în clipa aceea îi luase de pe nas pentru că intraseră ei și ridicase capul să-i vadă. Pe pătura groasă se odihnea o carte masivă. În mâna dreaptă ținea un creion mic cu gumă la capăt. Pe marginea filei se aflau semne, linii și x-uri. Doctorul avea o față calmă, cu frunte înaltă și cu păr alb, puțin ondulat. O barbă căruntă și frumos tunsă îi

încadra obrazul. După toate aparențele, avea cam cincizeci-cincizeci și cinci de ani. Dacă n-ar fi fost gaura de glonț din frunte și firicelul de sânge scurs spre nas, ai fi spus că s-a oprit din citit ca să spună bună seara musafirilor săi ciudați. La picioarele patului stătea ghemuită, cu ochii prostiți, o femeie bătrână. Era legată la cap cu un colț alb, cum se leagă femeile bătrâne la țară pe sub broboadă, iar peste cămașa de noapte își trăsese un halat de barhet[3].

Avea ceva de câine credincios al cărui stăpân a căzut și nu știe cum să-l ajute. Se uita la tinerii din fața ei cu o licărire de speranță absurdă și dementă.

— Bună seara, se apropie Alexandru de ea.

— Bună seara, șopti femeia și începu să dea din cap cu ochii închiși. Săracu domnu doctor, săracu, cum l-au mâncat de pe picioare câinii, nu le-ar ajuta dumnezeu pe unde sunt. Începu să plângă încetișor, cu mâna la gură, de parcă abia așteptase să audă vorbă omenească ca să se poată văita de nenorocirea întâmplată.

— Vă înțeleg durerea, spuse Alexandru.

Femeia hohoti și mai tare.

— Vreți să ieșim de aici? Vă rog. Să mergem alături, în bibliotecă. Aș vrea să vă întreb câteva lucruri. O luă ușor de braț și femeia se lăsă condusă. Dispărură pe ușă

[3] Țesătură de bumbac (cu desene), flanelată pe una din fețe.

spre bibliotecă.

Andrei se mai uită o dată prin cameră. Toată albă, fără tablouri, fără alt mobilier decât patul și un fotoliu mic pe care stăteau câteva cărți și un halat, încăperea părea mai degrabă chilia unui călugăr sau o cameră de spital fără personalitate. Se apropie de pat și, fără a-l privi pe doctor, citi peste umărul lui titlul din partea de sus a paginii. Era o carte de medicină. Semne pe margine. Cam pe al patrulea rând de jos în sus, peste textul tipărit, doctorul mâzgălise două litere. Prima era majusculă: a doua, o literă mică: se continua cu o linie. Fusese întrerupt. Prima literă părea un Z mare, dar putea fi și un t mic. Cea de a doua părea *u,* dar mai repede *a.* „Niciodată nu pricepi ce scriu medicii ăștia, gândi Andrei. Poate fi *Za* sau *Zu,* dar poate fi la fel de bine *ta* sau tu. Și totuși, prima trebuie să fie majusculă. Doctorul a înțeles că moare și a încercat să scrie numele asasinului. Ar fi fost formidabil.

— Andrei, crezi că putem să lăsăm brancardierii să-l ia?

— Stai puțin. Ia uită-te la doctor. Nu ți se pare nimic ciudat?

— Nu. Citea, a intrat asasinul, doctorul și-a luat ochelarii, a vrut probabil să protesteze, dar n-a mai avut timp...

— Nu. N-o lua repede. Andrei parcă încerca să-l

oprească pe Vlasiu de la orice mișcare, ca să nu tulbure clipa pe care el o surprinsese. Uite, pătura nu-i deranjată. Doctorul n-a făcut niciun gest de surpriză sau de opoziție față de persoana care a intrat în cameră. Și-a scos doar ochelarii, ca pentru o discuție obișnuită. De exemplu, a intrat doamna Arămescu și l-a întrebat la ce oră să-l trezească mâine...

— Andrei!

— Nu, evident nu ea. Dar reacția doctorului a fost cam aceeași, înțelegi? Nimic deosebit la intrarea persoanei respective. Ca și cum o cunoștea și se aștepta la vizita ei. Și-a dat ochelarii jos, a vorbit. Discuția sau persoana i-a trezit zâmbetul acela ironic. Îl vezi? Ca și cum bănuia ceva în legătură cu vizitatorul și acum descoperise că așa este. Dintr-o vorbă sau un gest a înțeles că moare și atunci s-a grăbit să facă însemnarea aceea pe carte. Uite, mai are o neliniște parcă în privire și în zâmbetul acela ciudat. Cred că Matei Drăgușanu nu știa de moartea Paulei Drăgușanu. Poate nu era încă moartă sau asasinul nu i-a spus. Sau poate asasinul nu știa nici el. Oricum, ucigașul este un om de-al casei. Cineva pe care doctorul îl știa bine, în care nu avea încredere sau nu mai avea încredere de la un timp. Poate de asta a și murit... Poate să-l ia.

Porni spre bibliotecă.

Alexandru făcea eforturi s-o convingă pe doamna

Arămescu să nu mai plângă și să scoată două trei vorbe din care să priceapă și el ceva. Femeia se uita hipnotizată la tânărul din fața ei și nu putea să înțeleagă de ce n-o lasă în pace. Conteni în sfârșit din vaietul ei și răspunse:

— Păi când să vie, a venit la trei de la spital.

— Și ce-a făcut după ce a venit?

— Păi, a mâncat. Era necăjit că i-a murit un pacient pe care-l operase cu trei zile înainte. Știa că nu scapă, da tot era necăjit, că așa-i dânsu, pentru toți se zbuciumă.

Andrei remarcă cu indiferență în gând că femeia vorbea despre doctor ca despre un om viu.

— Și după ce a mâncat?

— A zis că citește puțin ziarele și să-i fac o cafea, că pe urmă vine domnu Matei ca să discute ceva important. Și s-a dus în bibliotecă. Da n-a venit domnu Matei că a...

— Cine-i domnul Matei?

— Tot doctor, prietenul domnului.

— Matei și mai cum?

— A, înțelese femeia, domnu Căldărușanu. Uitați aici telefonul lui. Dacă vreți să-i telefonați să vie. Că eu înnebunesc. Săracu, domnu Matei, când o auzi, că l-a lăsat viu și bine și uite acum...

— O să-i telefonăm. Deci doctorul Drăgușanu s-a dus să citească ziarele. Și pe urmă?

— Pe urmă, pe la patru, a venit doamna Paula. Săraca,

doamna Paula, când o auzi. Și cum îi bolnavă acum, că mi-a telefonat domnișoara Raluca, că așa l-am găsit pe domnu mort...

Începu iar să plângă. O lăsară în pace. Alexandru își notă telefonul lui Căldărușanu. Notă și al doilea telefon din dreptul numelui lui. „Probabil de acasă și de la slujbă”, se gândi Alexandru.

— Doamnă Arămescu, ne puteți spune cum arăta doamna Paula?

— Păi bine, cum s-arate? Că mereu arată bine și-i elegantă. A fost în oraș la masă la niște prieteni, nu știu care că mereu le încurc numele, de-aia n-a mâncat acasă, că m-a întrebat și domnu de ce nu-i la masă...

— Doamna Paula lua masa aici mereu?

— Da, în fiecare zi. Numai când era invitată nu. Și tot aici invita la masă. Că dânsa, sărăcuța, cum îi și bolnavă și nu știa să gătească... Și gătitul nu-i pentru o doamnă ca dânsa.

Alexandru n-o mai întrerupse. Se temea de vreo nouă Cascadă de plâns.

— A venit veselă, continuă doamna Arămescu, și a cerut un ceai și mi-a spus că nici deseară nu vine la masă că vin Mănișteniі la dânsa și că aduce doamna general friptură rece de acasă și dânsa o să cumpere gogoșari și vin și prăjituri și i-a spus lu domnu că dacă nu-i ocupat să vină și dânsu că poate or să facă un pocher. Și a mai

stat până la cinci când a venit domnu Matei, au mai râs, au mai vorbit. Ba au râs de doamna că îi dă voie lui Tobsy, Tobsy-i cățelul doamnei, cum ziceam că-i dă voie lui Tobsy să viseze urât și să bage toată casa în sperieți cu lătrăturile lui. Și mai de râs a fost că Tobsy parcă ar fi înțeles că a început să latre în draci aici, pe scări, astea de duc jos la mine. Domnu doctor a zis să-l mai lase noaptea în curte, da domnu Matei a zis că poate să-l fure cineva pentru zgardă...

— Era frumoasă zgarda?

— Frumoasă și de preț, cu aur și cu pietre scumpe. Că domnu mereu zicea că din zgarda lui Tobsy ar ține zece bolnavi la spital o lună de zile. Doamna le-a zis că mai bine îi ține pe dânșii în curte decât pe Tobsy și pe urmă eu am ieșit să-mi văd de treburi și nu mai știu ce-au hotărât cu Tobsy. Doamna a plecat repede că am închis eu ușa după dânsa și a zis că mai târziu să-i gonesc de-acasă și să-i trimit la dânsa.

— Domnul Matei a plecat și el?

— Nu. A stat până târziu ca de obicei. Nu știu când a plecat, că eu după ce le-am servit masa de seară m-am dus jos, am spălat vasele, le-am făcut câte un ceai și cred că pe la zece, atât să fi fost, m-am culcat. Nu știu când a plecat domnu Matei.

— Și n-a mai fost nimeni?

— Nu, n-a mai fost. Azi a fost liniște, că nici lu domnu

nu-i venea să creadă că l-au lăsat vecinii în pace cu bolile lor. Că mereu veneau, ba pentru o rețetă, ba că-i doare aici, ba dincolo. Nu-l mai lăsau în pace săracu.

— Nici n-a telefonat nimeni?

— Păi, știu eu? O fi telefonat, că și la telefon îl bat la cap bolnavii, ba-i mai cheamă și după program la spital. Da dacă-i domnu acasă, eu nu mai sunt atentă la telefon. Îl ia în bibliotecă când se duce acolo cu cafeaua.

Andrei se amuză în gând că femeia pronunța bine bibliotecă. Ieși din cameră și porni pe scările în capul cărora spunea femeia că lătrase cu furie Tobsy. „Cine-o fi Tobsy ăsta, ce dihanie de soi o fi de vorbesc cu toții de el? Și ce zgardă mai e și aia cu aur și pietre prețioase? Mulți bani trebuie să fi avut Paula Drăgușanu."

Jos, erau patru uși. Una, cu zăvor pe dinăuntru, probabil ducea afară. Andrei trase cu nădejde și deschise. Ducea în curte. Ieși. Ocoli grădina lui Matei Drăgușanu. Era mare și sălbăticită. „Aici se poate ascunde și un elefant, nu numai un om", își spuse. Chemă pe unul din oamenii care stăteau în fața casei și îl rugă să cerceteze grădina. Curând zări lanternele sfâșiind întunericul adânc. Se întoarse. Intră pe ușa din dreapta. După toate semnele, camera aparținea doamnei Arămescu. Trebui să recunoască că era la fel de elegantă ca și cele de sus. „Probabil mobila de la etaj a fost mutată la vreme aici, la parter, și au înghesuit-o

în toate camerele”. Încăperea era foarte curată. Ieși, deschise ușa următoare. Era o cămară. O închise după o privire fugară în armata de sticle și borcane. Făcu un gest de admirație pentru calitățile de gospodină ale menajerei. Vizavi era bucătăria. Albă, curată, cu dulapuri de vase mari, albe, suspendate; un frigider uriaș se afla la capătul unei piese de mobilier bej, lungă și înaltă, în care erau îngropate un aragaz cu patru ochiuri, o chiuvetă mare de parcă se spălau vase pentru un restaurant întreg și un grătar de scurs vasele. Într-o vitrină, un serviciu de ceai din argint. „De ce aici?”, se întrebă Andrei. Pe un raft de sticlă, mai sus, două tăvi mari de argint și trei ibrice de cafea din aramă. Totul lucea de curățenie. Privi iar bucătăria și vru să iasă, când zări un mâner de ușă altfel decât mânerele dulapurilor de vase. Se îndreptă cu pași siguri spre el, îl apucă și trase. Ușa se deschise într-un întuneric de nepătruns. O rază de lumină depărtată îi indică o ferestruică. Lumina de la becurile din stradă se strecura timid. Căută cu ochii întrerupătorul și îl descoperi tot în bucătărie, după ușă. Intră. Era cazanul de la calorifer. În jurul lui, mobilă veche aruncată acolo pentru că nu mai avea loc în altă parte. Era liniște, glasurile de sus nu se mai auzeau. Deodată, Andrei avu senzația clară că-i pândește cineva. Stătu nemișcat, apoi se uită repede în jurul său. Nicio umbră. „Tâmpenii!” Privi atent în jur, pe jos, ieși.

Din ușă privi brusc fereastra. Nimic. Închise, stinse luminile și urcă.

— L-am căutat pe doctorul Matei Căldărușanu, dar nu l-am găsit. A fost chemat de urgență la spital. Adică la medico-legal. Acolo lucrează. Ne-a răspuns soția lui. I-am spus despre ce este vorba și am rugat-o să-i comunice, când vine, că am dori să stăm de vorbă cu el. Noi, adică miliția, adăugă repede Alexandru. I-am lăsat telefonul nostru și numele meu. E bine?

— E bine.

— L-am căutat și la institut. Era într-o discuție foarte importantă și au refuzat să-l scoată de acolo.

— Bine au făcut. Mai e zi și mâine, zise Andrei. Își face ca și noi meseria.

— La institut am lăsat vorbă să telefoneze aici. Soția lui a spus că vine imediat încoace. Vrei s-o așteptăm să stăm de vorbă cu ea?

— Nu, prefer să stau de vorbă întâi cu Căldărușanu.

— Mai este ceva. Femeia asta, și arătă spre bătrâna Arămescu, nu vrea să ne lase să luăm cadavrul. Zice să vină întâi „domnu Matei” și pe urmă. Vrea să aprindă lumânări și așa mai departe.

Andrei îl privi gânditor ca și cum ar fi meditat ce să facă.

— A, mai este ceva...

— Ascultă, ce mi le tot înșiri așa ca pe mărgele? Dă-i

drumul!

— Sus locuiește familia inginerului Stamate. Niște tipi imposibili, după părerea menajerei. „Dar se înțelegeau bine, mai ales domnu Stamate. Doamna este neam prost și acum Parisu le lipsea”, încheiat citatul, zâmbi Alexandru. Ieri, la ora zece, au plecat la Paris, pentru o lună, la rude.

Alexandru sfârși triumfător informația. Andrei fluieră a pagubă.

— Prinde orbu’, scoate-i ochii, băiete. Poate te plimbi la Paris! Ce mutră ai face?

— Veselă!

— Eu nu prea văd vesel lucrurile. Al dracului, Teodorescu, ce noroc pe el să capete altă misiune! oftă ironic Andrei. Da să vezi ce mutră face când o auzi că pleci tu la Paris și nu el!

— Lasă bancurile, Andrei. Ce facem cu doctorul?

— La culcare cu madam Arămescu.

Alexandru dispăru pe ușă și i se auzi glasul pe scări. O ducea la culcare. Afară scrâșniră niște frâne puse în dușmănie. „Asta nu moare în paiul lui” se gândi Andrei, dar își aminti că nici el n-avea prea multe șanse să moară în propriul culcuș. Îi reveni în memorie senzația de la calorifer. „Tâmpenii!” Ieși să-l caute pe șofer.

Peste zece minute toate mașinile părăseau strada

Pitarului.

În mașină șoferul cânta popește.

— Vânat mare, dascăle, dacă ai dat-o popește!

— Mare, șefu'! Baltă să fie că broaște... Și Bucureștiul are la „broaște"...

— Lasă broaștele.

— Păi Mustangul până adineaori vorbi și acu tuși, nu se lăsă șoferul. A tras la iesle în Piața Romană. În blocul Turist, pe colț, deasupra cafenelei, să aibă cafeaua gata dimineața. Calu-i tras pe strada din spate, lângă magazinul cu valută. Pe drum s-a oprit și a telefonat din Piața Filantropiei. Nu știu la ce etaj a urcat că atunci s-a găsit și unul cu insomnii să coboare și am găsit liftul la parter și pe tip ieșind din el. M-am uitat pe afară de jur-împrejur. Lumină la patru și cinci spre Magheru și la șase spre Mendeleev. În rest, întuneric. Cred că n-au stins lumina imediat.

— Dascăle, ești o comoară.

— Și mama zicea la fel. Mustangul, a slujit până nu de mult cu tăbliță de *CD*. Se cunoaște semnul la spate. Rotund, frumos, la mijloc mai curat și pe margini mai murdar.

— Poate o fi fost alt semn. Multe mașini românești au tot pe o plăcuță ovală ca *CD*-ul semnul *R* și tricolorul.

— Nu șefu'. Alea cu *R* și cu tricolorul sunt toate din plastic și lasă alt semn; cu *CD* sunt de metal și lasă

puțină rugină la șuruburi. Cele cu *R* se pun pe lateral, iar cele cu *CD* exact pe mijloc. Și dracul din spatele mașinii l-am văzut eu la o recepție.

— Câți draci, în câte mașini în București!

— Nu șefu'. Dracul ăsta e mai breaz. E roșu ca un rac fiert, lung și deșirat și ține o furcă din aia în mână, furcă de paie cum e în pozele pentru copiii răi. E spânzurat în partea din dreapta a geamului. Știu că e tot dracul ăla, că ne-am minunat de culoarea lui și atunci. Și atunci se plimba tot cu un Mustang verde. Terminat misiunea, să trăiți! încheie șoferul punând o frână de zile mari. Am ajuns „acasă".

II

Colonelul Roman lipsea. Le lăsase un dosar nu prea gros să-l cerceteze până la venirea lui. Aștepta și o dare se seamă de la locul crimelor. O să-i caute el când se întoarce.

Andrei se trânti pe scaunul de la biroul lui, Alexandru luă cu grijă dosarul și se așeză și el pe alt scaun.

— Hei, ia ascultă, ce te-ai așezat? Cine face cafeaua? Alexandru sări ca ars. Fusese atent la dosar și nu realizase în prima clipă că Andrei a țipat. Ia castrulea, pune apă, zahăr, cafea și uită-te la ea până fierbe de focul ochilor tăi.

Castrulea era un vas ciudat de Iena, adus de Andrei dintr-o excursie în străinătate, special pentru cafelele de la birou. Ana o botezase castrule. Cică așa zice nu știu ce nație la oalele mari de ciorbă. Și castrule a rămas frumosul vas de lena cu care Andrei venise foarte mândru.

— Andrei, pufni Alexandru în râs, ia uită-te pe dosar. Andrei luă dosarul, citi și zâmbi și el. Pe copertă era scris „Cazul Drăgușanu-Nestor”. Apoi, în paranteză, cu creionul, „Femeile radioamatoare”. Mai jos, două capete cochete de femei cu căști la urechi. Și mai jos, pe colț, cu creion roșu, scrisul larg al colonelului: „Să explice căpitanul Teodorescu dacă subtitlul și desenele au vreo semnificație în plus față de titlu”.

— Se vede că Teodorescu n-a mai avut timp să schimbe dosarul când a venit colonelul și i l-a cerut. Probabil aseară când i-a dat noua misiune. Mamă ce lecție or să audă urechile lui Teodorescu referitor la talentele manifestate exact unde și când nu trebuie! Unde-i el de fapt?

— A plecat la Cluj.

— Ce face cafeaua aia?

— E gata. Hai să citim dosarul. Acum vine colonelul. Cât o fi ceasul? Cinci. Gata, nu mai apucăm să dormim nici astăzi. Alexandru turnă cafeaua în niște cești mari, se uită dacă e suficientă în castrule și se așeză în fața lui

Andrei cu fața prinsă-n palme, urmărindu-l cum citește.

— Andrei, eu cred că Raluca nu este amestecată în crimă. Prea a...

— Eu zic să nu mai crezi nimic și să te-apuci de citit. Uite, prima filă.

În birou se așternu liniștea. Se auzea foșnetul hârtiilor întoarse, pe care Andrei le desprindea una câte una din dosar și i le trecea peste masă lui Alexandru. Câte o exclamație întrerupea zgomotul surd care urca din stradă prin fereastra deschisă. „Dosarul Drăgușanu-Nestor" era mai bogat decât se așteptau. Pe prima pagină Teodorescu notase laconic: „În seara zilei de 28 august orele 18 s-a localizat în strada Vornicului (raza casei cu numărul 3) o transmisie de două minute; în seara zilei de 1 septembrie orele 18, tot în strada Vornicului numărul 3, o transmisie de două minute".

La filă erau anexate textele dactilografiate ale transmisiilor: „Cititorii sunt în sală. Cartea nu a fost adusă. Aștept. La sfârșit, cititorii vor pleca. Încheiat transmisia, trec pe recepție". Răspunsul: „Grăbește aducerea cărții".

— Tâmpită frază, ce zici? Am impresia că a primit cartea și că cititorii, dacă au fost cei doi Drăgușeni, au cam plecat!

A doua transmisie suna la fel de ingrat, după părerea lui Alexandru: „Cartea n-a fost adusă. Sunt pregătit s-o

citim împreună. Cititorii vor fi plecați. Încheiat, trec pe recepție”. Răspunsul nu era mai puțin ciudat: „Recepționat. Aștept, în caz contrar, la data fixată. Încheiat”.

— Măi, să fie! Înseamnă că azi-noapte a primit cartea și cei doi cititori „au plecat”. Ce zici Andrei?

— Mă gândesc ce mutră a făcut Teodorescu când a citit poveștile astea de bibliotecă!

Teodorescu se ocupa serios de Paula Drăgușanu și de familia ei.

„Vila din strada Vornicului numărul 3 este proprietatea Paulei Drăgușanu, văduva fostului ministru Radu Drăgușanu, împușcat în noiembrie 1943. Cealaltă locatară e sculptorița Raluca Nestor, în vârstă de 27 de ani, necăsătorită”.

În continuare, fișe biografice pentru Paula Drăgușanu, Raluca Nestor și Matei Drăgușanu. Din ele aflară că Paula Drăgușanu, născută Vintilă, în 1923, la Târgoviște, a urmat un pension la București și în ianuarie 1940 s-a căsătorit cu Radu Drăgușanu. De la această dată, a ocupat vila din strada Vornicului numărul 3. În 1943, în casa lui Radu Drăgușanu a fost găsită sugrumată vara Paulei, Ilinca Zagnea. S-a deschis la cererea lui Radu Drăgușanu o anchetă contra lui Adrian Zagnea. Soțul victimei. La o lună după aceasta, Radu Drăgușanu a fost împușcat în fața casei pe când

cobora din mașină. S-a vorbit de o răzbunare și iar s-a amintit numele lui Adrian Zagnea, fost șef în mișcarea legionară. Dar la data aceea. Adrian Zagnea era plecat (de o zi, după rapoartele poliției) din țară. S-a primit în 1944 o înștiințare că ar fi murit la Dresda. Nu a mai apărut de atunci.

Rudele apropiate ale Paulei Drăgușanu erau doctorul Matei Drăgușanu (domiciliu: strada Pitarului numărul 4). Cumnatul ei și fratele lui Radu Drăgușanu. De asemenea, se înrudea cu familia generalului în rezervă Al. Mănișteanu. Paula era vară bună cu Ilinca Mănișteanu, născută Vintilă.

Mai era consemnat că Paula Drăgușanu nu a avut serviciu, nici venituri fixe (pensie) și că foarte probabil fusese întreținută de doctorul Matei Drăgușanu. „Paula Drăgușanu nu are cazier, nota Teodorescu în continuare, și nici nu este aptă pentru spionaj pentru că are o gravă insuficiență cardiacă."

— Teodorescu se ține de glume. Trebuie că a avut o conversație foarte veselă cu Paula Drăgușanu. Alexandru așteptă un răspuns la remarca lui, dar Andrei părea prea cufundat în lectură.

Fișa Ralucăi Nestor era mai laconică. Se născuse în septembrie 1941. Rămasă fără părinți de mică (muriseră într-o catastrofă de tren), a fost crescută de mătușa ei, Magdalena Tudor, profesoară la o școală de arte

plastice. În 1958 s-au mutat în strada Vornicului. Erau rude îndepărtate cu Paula Drăgușanu. În 1960 Magdalena Tudor s-a retras într-o mănăstire, iar Raluca Nestor a rămas în casa Paulei Drăgușanu. În 1965 a terminat Institutul de arte plastice și de atunci lucrează într-un atelier al Fondului Plastic.

Teodorescu nu se putuse abține să nu noteze ceva care îi frapase și pe ei. „Raluca Nestor și-a cumpărat la începutul acestui an un Mustang. Cheltuiește ca și Paula Drăgușanu mult peste veniturile ei probabile și posibile.”

Doctorul Matei Drăgușanu se născuse în București în 1915. Urmase medicina la Paris apoi se încadrase ca medic la un mare spital din București unde lucra și în prezent. Domiciliul în strada Pitarului numărul 4, unde mai locuia și menajera lui, Maria Arămescu.

O informație, mai jos, atesta că Mănișteni și Drăgușenii se vizitau foarte des. Raluca Nestor ieșea frecvent împreună cu Paula Drăgușanu la expoziții, spectacole sau la plimbare.

Pe o altă filă erau menționate persoanele care au fost în casa Paulei Drăgușanu în zilele transmisiilor.

„Pe 28 august Paula Drăgușanu a ieșit pe la ora cinci împreună cu Ilinca Mănișteanu după cumpărături. Din oraș s-au dus direct la doctorul Drăgușanu unde le aștepta și generalul. Au petrecut seara împreună. Deci

la ora 18, ora transmisiei, lipsea din casă", notase Teodorescu cu creionul.

Raluca Nestor fusese singură în casă la ora transmisiei din 28 august. A așteptat toată după-amiaza acasă pe cineva din provincie. Persoana așteptată a venit la ora opt seara și la 10 au ieșit în oraș. S-a întors târziu.

În ziua de 1 septembrie, în casa Paulei Drăgușanu se aflau la ora transmisiei cumnatul ei, Matei Drăgușanu, care la ora 18 și zece minute a plecat, apoi familia Mănișteanu care a venit la ora 17 și treizeci de minute și a stat până la unsprezece noaptea. Raluca Nestor a plecat la ora zece dimineață și s-a întors la ora opt seara. Informațiile erau date de locotenentul Mihai Milescu și de locotenentul Nicoară A., care fuseseră de serviciu.

— Crezi, Andrei, că cei doi cumnați lucrau pentru o agenție străină?

— Iar gândești prea multe cu voce tare. Uită-te te rog la ora transmisiilor. Ambele la ora 18. Și din același loc. E foarte curajos. Două transmisii din același loc, când se putea aștepta să fie pusă sub observație casa. Ciudată creatură. Dacă Paula Drăgușanu ar fi fost amestecată în treaba asta, nu ar fi permis transmiterea, nu de două ori, dar nicio dată din casa ei. Înseamnă că este unul din musafirii el sau Raluca Nestor. Dar și la ea este aceeași situație. Transmisiile s-au făcut din casa Paulei Drăgușanu ca s-o compromită. Evident. Dar atât timp

cât nu „primise cartea” de ce a vrut compromiterea ei, admițând că Paula Drăgușanu lucra pentru el sau pentru ea?

— Stai puțin că...

— Uite, Alexandre, să zicem că tu ești persoana cu transmisiile. Și să mai zicem că Paula Drăgușanu și cumnatul ei trebuiau să-ți transmită ție cartea aceea – vorbă să fie, e o carte cum sunt eu mitropolit. După cum vezi, până la 1 septembrie, data ultimei transmisii, cartea n-ai primit-o. De ce te-ai apuca să-ți compromiți colaboratorii înainte de a primi ce-ți trebuie? Nu uita că dându-i pe ei pe mâna Securității, cum face cel cu radioul, te afli și tu în pericol de a fi divulgat. Și acum, spune, unde este aici rațiunea? Nicăieri. Casa Paulei Drăgușanu ne-a fost aruncată ca momeală, bătrâne. E clar?

— Nu. De ce-au murit atunci Drăgușenii? Trebuie să recunoști că Matei Drăgușanu a fost asasinat, da? Glontele ăla din cap nu prea seamănă a moarte normală. Ei, dacă nu erau amestecați, de ce i-a omorât? Nu m-aș mira ca autopsia să ne comunice că Paula Drăgușanu a înghițit cine știe ce otravă necunoscută care provoacă atacuri de cord. Repet, dacă nu au fost amestecați, de ce au murit? Poți să-mi răspunzi la asta în continuarea raționamentului tău?

— Nu, ceva nu-i în regulă în povestea asta. Admițând

ce spui tu, că lucrau cu radioamatorul, și că el avea interes, să zicem, să-i curețe, de ce i-a dat pe mâna securității înainte de a-și îndeplini misiunea? Noi puteam foarte bine s-o arestăm pe Paula Drăgușanu imediat după prima sau după a doua transmisie. Și se putea foarte bine ca Paula Drăgușanu să nu tacă și să ne dea numele „șefului" ei. S-ar fi putut să nu spună nimic, dar în spionaj, dragul meu, nu te joci cu astfel de probabilități.

Andrei, dar dacă nu-i vorba de niciun fel de spionaj? Dacă este cu totul altceva?

— Iar spui prostii. Cine dracu posedă un emițător-receptor atât de puternic la noi? Apoi, dacă este o emisie de radioamator, nu putea fi decât una din cele două locatare. Ori acolo, s-a convins Teodorescu și ne-am convins și noi că nu prea există o astfel de instalație. Să se joace Mănișteniii de-a radioamatorii, dar transportând toată instalația în casa Paulei Drăgușanu? De ce, dacă nu-i nimic vinovat la mijloc? Și al treilea, nu uita, dragul meu, că cele două transmisii au sfârșit așa cum anunțau: „cu plecarea celorlalți cititori" – adică moartea Drăgușenilor.

— Da, dar tu susțineai că Drăgușenii nu sunt amestecați în „lectura" asta.

— Ai dreptate. Ne învârtim în jurul cozii.

— Atunci, probabil că Drăgușenii sunt agenți mai

vechi, care n-au lucrat în afacerea cu cartea, deci erau inofensivi pentru acțiunea lor de-acum, și de care rețeaua voia să scape. Au făcut transmisiile din casa Drăgușanu tocmai ca să-i compromită și să ni-i dea nouă pe tavă. Asta în cazul în care Drăgușenii înainte nu au știut cu cine lucrează sau persoana cu care au lucrat ei la ora actuală este la adăpost, dincolo. E bine așa?

— Este foarte posibil. Dar nu uita că transmisiile s-au făcut ziua, în plină lumină. Și dacă prima dată noi nu aveam posibilitatea să verificăm cu exactitate ce persoane au fost în casă la ora respectivă, la a doua, ei erau siguri că vila se afla sub observație și puteam bănui cine a făcut transmisia. Riscul era de a cădea în capcana întinsă Drăgușenilor.

— Cu un aparat mic în geantă, orice musafir putea intra în casa Paulei Drăgușanu, aparent nevinovat, și să transmită apoi din baie. Cât despre capcană, foarte posibil ca și transmițătorul să fi fost trimis să pice în ea!

— Care-i prostul care să nu-și dea seama că o a doua transmisie din aceeași casă este cădere curată, bătrâne? Puteau ei să-l trimită, nu venea el.

— Prima dată putea să transmită cineva, iar a doua oară o altă persoană.

— Deci ajungem încet, încet la concluzia că există un al treilea, necunoscut nouă, care lucrează din umbră? Și,

judecând după notele lui Teodorescu, cei doi trimiși să pice în capcană sunt Raluca Nestor și Ilinca Mănișteanu?

— De ce Raluca?

— Păi, uite ce spune Teodorescu. Pe 28 august, la ora 18, numai Raluca Nestor era în casă. Pe 1 septembrie Raluca nu era, în schimb era Ilinca Mănișteanu, Al. Mănișteanu și Matei Drăgușanu, Doctorul cade pentru că nu avea rost să-și compromită cumnata. Rămân prin excludere Mănișteni și Raluca Nestor.

— De ce ai spus inițial numai Ilinca Mănișteanu?

— Pentru că pe 28 august în jurul orei 18 a fost în casă.

— Dar uite că Paula Drăgușanu declară că ele au plecat în oraș la ora cinci.

— Să fim serioși. Femeile încurcă întotdeauna cu bună știință orele. Teodorescu a întrebat-o unde a fost în jurul orei 18 pentru că în parcul de vizavi, chipurile, fusese omorât un om și poate a văzut pe cineva. La ora cinci abia o fi venit Ilinca Mănișteanu și Paula Drăgușanu i-a dat ora asta așa, ca să scape mai repede de el.

— Da, Andrei, dar în cazul acesta nu mai ține povestea cu doi agenți care au transmis unul fără știrea celuilalt. Raluca Nestor nu putea transmite decât pe 28 august, când a fost acasă. Iar pe 1 septembrie a fost trimisă Ilinca Mănișteanu sau generalul Mănișteanu.

Deși povestea cu Raluca nu ține.

— De ce mă rog?

— Cred că nu este amestecată... n-are mutră de infractoare.

— Dacă tuturor infractorilor li s-ar citi pe figură preocupările, ce ușor am trăi noi! Cât de idealist poți fi dis-de-dimineață, bătrâne.

— Nu-i vorba numai de asta. Dacă Raluca, care știa că este singură în toată casa, ar fi făcut transmisia pe 28 august, nu i-ar fi spus lui Teodorescu că a fost acasă. Nimeni nu putea verifica asta. Nu uita că ea locuiește în aceeași casă cu Drăgușanu, Paula și dacă se punea problema s-o compromită, se compromitea foarte bine și pe ea însăși. Când stai sub același cort, nu-i dai foc în nădejdea că numai vecinul tău arde.

— Sunt patru, adică cinci, posibili agenți care au transmis în cele două zile, dar de fiecare dată altul: Paula Drăgușanu, Matei Drăgușanu, Raluca Nestor, Ilinca Mănișteanu și Al. Mănișteanu. Primii trei puteau să se deconspire cu bună știință. Cad. Rămân doi: Ilinca și Al. Mănișteanu. Numai Ilinca Mănișteanu a fost în Vornicului în ambele zile de transmisie. S-ar putea emite ipoteza că ea a transmis mesajele. Ești de acord? Înclin să cred că și Raluca Nestor este suspectă. Bănuiesc că s-a încercat excluderea ei dintre cei vizați tocmai pentru că locuiește acolo și pentru că era singură

în casă pe 28 august. Vinovatul putea trece drept nevinovat fiindcă pare singurul vinovat posibil.

— Afară de cele două mai există o persoană pe care n-o cunoaștem sau încă n-o bănuim; cel care conduce din umbră, care va pleca cu „cartea” ca să-i facă lectura în străinătate împreună cu cel de la capătul firului.

— Poate nu pleacă în străinătate.

— Ce rost avea să folosească în țară aparatul de radio? Era mai simplu să comunice printr-un telefon interurban: „Dragă... n-am făcut încă rost de cartea care-ți trebuia, dar cum reușesc ți-o aduc eu că tot am drum spre orașul vostru...” Simplu. Dar nu, li s-a părut mai romantic să comunice între ei prin radio, să atragă atenția că niște cititori or să plece – pe lumea ailaltă – etc., etc. Las-o baltă, că nu merge.

— Și iar mă întorc și zic: de ce au murit Drăgușenii dacă nu sunt amestecați în treaba asta? Admit că sunt vechi agenți care nu mai erau folositori și trebuiau să dispară. Bine, dar atunci ce rost a avut comedia cu transmisiile?

— Foarte probabil să fie total nevinovați și să fi murit doar pentru că au descoperit cine făcea transmisiile. Paula Drăgușanu putea intra întâmplător în baie și... poate i-a comunicat la telefon lui Matei Drăgușanu. În orice caz...

— În orice caz, bătrâne, ori avem de-a face cu cel mai

timpii spion din lume, ori cu unul foarte ingenios care ne-a pus pe drumuri greșite, și el și-a văzut de treabă liniștit. Mai grav este că tipul o fi pus mâna pe carte și se află acum în drum spre partenerul lui de lectură! Altfel nu și-ar fi lichidat „cititorii”. Nu așa promitea și prima și ultima lui transmisie? Și totuși nu știu de ce aș paria că se mai află aici și că va mai fi în preajma casei Drăgușanu!

— Pe ce te bazezi?

— Pe dispariția cățelului.

— Formidabil! Asta-i! Cățelul îl încurca. L-ar fi simțit și l-ar fi divulgat. Asta înseamnă că nu este un obișnuit al casei sau vine de foarte puțină vreme. Stai puțin, unde o fi dus cățelul? Cred că l-a omorât, dacă judec după răceala cu care l-a lichidat pe Matei Drăgușanu. Andrei, dar e formidabil, tipul nostru avea nevoie să mai vină în casă, înțelegi?

— Eu înțeleg. Dar de ce a luat cățelul după ce l-a omorât? În fond era totuna.

— Andrei, am o bănuială.

— S-o aud.

— Cred că n-a avut de gând s-o omoare pe Paula Drăgușanu. A vrut să afle ceva de la ea. A amenințat-o, ea, spre surpriza lui, a murit. De groază. I-ai văzut fața, nu? Inima n-a mai ținut.

Dar ce legătură are cu cățelul?

— Are. Când Paula Drăgușanu a murit, s-a speriat. Cățelul era acolo, probabil l-a atacat sau, știu ce s-a întâmplat, a înțeles că pechinezul acela când l-o mai vedea o să-l atace. Și l-a omorât. L-a împușcat. Sângele de pe covor de la el trebuie să fie. O să ne spună și expertiza. A luat cățelul mort pentru că era împușcat. Un cățel împușcat lângă stăpâna lui moartă nu mai este ceva nevinovat. Apoi, pe drum, și-a dat seama că și Matei Drăgușanu prezintă pericol. Putea să știe de ce și cum a murit Paula Drăgușanu. Și s-a hotărât să-l omoare, ceea ce a și făcut. După moartea neașteptată a Paulei Drăgușanu asasinul a mers la risc. Nu mai avea ce face.

— Cam încurcată poveste, dar te pricep. Moartea Paulei Drăgușanu a declanșat-o și pe cea a lui Matei Drăgușanu. Până la moartea ei asasinul nu avea nicio intenție să ucidă pe cineva – cel puțin în această fază a lucrurilor. Asta vrei să spui, nu?

— Cam așa. Cred că o să găsim cățelul în vreun coș de gunoi sau aruncat într-o grădină din cartier.

— Totuși ce legătură a existat între Paula Drăgușanu și radioamatorul acesta ciudat? Și de ce a mințit Raluca Nestor?

— Ei bine, femeile nu țin niciodată să mărturisească că au fost la un bărbat...

— Bine, dar aici era vorba de o crimă. Știe perfect că

în astfel de cazuri alibiul trebuie să existe și că este verificat. Sunt curios ce-o să spună astăzi când am să-l dovedesc că n-a fost la serata aceea.

— O să-ți spună ce ți-am spus și eu.

— În orice caz rămâne suspectă. La ora primei transmisii era singura persoană în casă.

— Dar la a doua? Ce faci cu Ilinca Mănișteanu care după demonstrația ța a fost și la prima și la a doua.

— Ilinca Mănișteanu i-a omorât pe cei doi Drăgușeni!

— Sau poate generalul Mănișteanu?! I se potrivește mai bine un pistol și ora târzie la care a intrat în dormitorul lui Matei Drăgușanu ca să-l trimită pe lumea cealaltă.

— Cine ne dovedește că Raluca Nestor nu s-a întors aseară mai înainte de ora menționată, a intrat pe altă ușă, cea de la dependințe, și a lichidat-o pe Paula Drăgușanu? Pe aceeași ușă s-a dus în Pitarului, l-a împușcat pe Matei Drăgușanu... și, pentru că bănuia că vila este sub observație, a venit demonstrativ cu mașina ei frumoasă prin față la ora declarată oficial! Dacă ai fost atent, din parcul de vizavi, unde bănuiesc că au fost oamenii lui Teodorescu, nu se vede prea bine, mai ales noaptea, dacă cineva circulă pe ușa din stânga care duce la dependințe.

— Mă cuprinde amețeala când văd câte variante sunt plauzibile în crima asta. Ceea ce este ciudat este că ușa

de care vorbești era încuiată cu un zăvor cât toate zilele. Dacă a ieșit pe acolo, cine l-a tras la loc?

— Tot ea, când s-a întors oficial!

— Sper să nu fie chiar atât de proastă! Trebuie să-l întrebăm pe căpitanul Vlasiu dacă ușa era închisă când au coborât prima dată sau au zăvorât-o ei?

— Oricum, ușa de la dependințe rămâne o variantă pentru oricine ar fi asasinul.

— Știi că mai este o posibilitate?

— S-o aud și pe asta.

— Drăgușenii au fost agenți într-o rețea. Acum erau pe linie pasivă sau trebuiau să fie lichidați din niște motive știute numai de rețea...

— Asta am mai auzit.

— Stai puțin... voiau să scape de ei. Drăgușenii nu cunoșteau persoana cu care au lucrat, deci n-o puteau divulga. Atunci s-a recurs la compromiterea lor. Se poate ca acele transmisii să nu însemne nimic, să nu existe nicio acțiune de spionaj în clipa asta. S-au făcut gratuit, doar ca să-i arestăm noi pe Drăgușeni. Cum nu ne-am alertat și nu i-am arestat, tipii s-au plictisit și i-au lichidat ei. Nu există nicio carte de transmis, niciun tip care să plece, ci doar cititorii care să moară sau să fie arestați.

— Nu merge, bătrâne. Dacă au dorit doar arestarea Drăgușenilor, înseamnă că pentru un anumit timp cei

doi prezentau pericol pentru rețea sau pentru cineva care urmează să vină în țară. Tocmai de asta vreau să-l găsesc pe cititorul acesta ciudat. Din asasinarea lor – în varianta prezentată de tine – putem deduce că pericolul era foarte mare dinspre Drăgușeni sau că tipul de dincolo trebuia să pice azi-mâine. Pe urmă nu uita cățelul. Asasinul n-a vrut să se știe inițial că Paula Drăgușanu a fost omorâtă, pentru că într-un fel sau altul el i-a provocat moartea, ceea ce tot asasinat se cheamă. El are nevoie să mai vină în casa Paulei Drăgușanu. Este singura mea siguranță în toată povestea asta. Și o să vină, și o să dăm ochii cu el sau ea, poți să fii sigur.

— Andrei, dar la cei doi Stamate din vila lui Matei Drăgușanu, care au plecat la Paris cu câteva ore înaintea asasinatului, nu te-ai gândit?

— Cei doi Stamate pot să transporte cu ei „cartea” de care se vorbește în transmisii și asta este foarte grav. Dar asasinatul nu-i opera lor, evident. Asasinul a rămas aici și el știe mai multe decât ceilalți – cel puțin pentru ce au de gând în viitor. Dacă cei doi Stamate sunt amestecați în afacere, poți fi sigur că prea curând n-o să le vedem mutrele în țară. Deși n-ar fi exclus și asta. Dar aici au rămas ceilalți, foarte importanți pentru mine. Mă gândesc la faptul că Drăgușenii au fost reduși la tăcere tocmai ca rețeaua să aibă liniște pe viitor. Ei bine, n-o să aibă.

Ultimele cuvinte sunau ca o amenințare și Andrei pusese destulă furie în ele. Sunau ca o provocare pentru cei din umbră care îi dădeau destulă bătaie de cap. Se uită la Alexandru și zâmbi. Nesomnul, gustul de cenușă și de zaț de cafea al nopților nedormite îi dădeau stările acestea de iritare. Simțea nisip sub pleoape și o teribilă dorință să-și limpezească capul într-un somn de câteva ore.

O bătaie scurtă și pe ușă apăru colonelul Roman. După un bună dimineața spus din mers, se așeză pe scaunul de pe care se ridicase Andrei. Cu ochi obosiți se întoarse către Alexandru.

— Tovarășe locotenent, dacă mă serviți și pe mine cu o cafea am să vă fiu foarte recunoscător.

Alexandru se grăbi să facă o cafea, dar glasul colonelului îl opri:

— Nu, nu, dați-mi rece din castrule. Nu sunt mofturos la ora asta. Mulțumesc și vă rog luați loc.

Înalt, slab, cu o față fină și privire mereu calmă, Roman avea un aer distins, lucru care-i și atrăsese de mult porecla de „aristocratul”. Când vorbea ținea mâinile sprijinite pe masă și privea omul în față cu aerul unei totale deferențe. Răspundea cu atenție și calm. Nimeni nu-și amintea ca Roman să fi ridicat tonul. Personalitatea lui impunea respect și o lainică

admirație. Deseori subalternii lui se surprindeau la sfârșitul misiunilor pândind în ochii lui Roman acea căldură aproape paternă care apărea doar atunci când era foarte mulțumit de tinerii lui colaboratori.

— Înainte de toate, mă simt dator, căpitane Pandrea, să vă spun că tovarășul căpitan Teodorescu a trebuit să redeschidă o veche anchetă, un caz de care s-a ocupat acum un an. De aceea v-am dat dumneavoastră „cazul Drăgușanu-Nestor”. Ați încheiat „cazul Polimeri-I și trebuie să recunosc că l-ați terminal cu succes. Sper să se repete și în noua misiune. De altminteri aștept ca zilele astea să revină și locotenentul major Ana Mușat pentru a vă fi de ajutor. Colonelului îi zâmbiră ochii. Știa că nu le putea face o mai mare plăcere celor doi decât anunțându-le revenirea din misiune a Anei. Tot la dispoziția dumneavoastră, continuă el, se va afla și locotenentul Milescu, pe care deocamdată mi-am permis să-l trimit la culcare. Se va prezenta la orele douăsprezece. Și acum, să vedem ce s-a petrecut.

Andrei îi expuse cu atenție situația, o încadra în peisajul informațiilor strânse de Teodorescu, și, la privirea întrebătoare a colonelului, emise și părerile pe care și le făcuseră despre acest caz.

— Da, cred că sunteți îndreptățiți să considerați că Drăgușenii nu au fost amestecați activ în afacerea cât transmisiile. Dar, evident nu sunt străini de grupul în

acțiune acum și probabil de activitatea lui anterioară. Și eu sunt înclinat să cred că ne-au fost oferiți ca momeală, ca să ne abată atenția de la altceva. Nu aș exclude însă și accidentul din această acțiune. Mă gândesc la moartea Paulei Drăgușanu, neașteptată, am impresia, și pentru asasin. Ea a schimbat planurile grupului și a urmat asasinarea propriu-zisă – cea a doctorului Drăgușanu. Or, cea de a doua moarte ne dovedește că Drăgușenii prezentau pentru personaj sau personajele în cauză un real pericol. Felul în care au murit cei doi, mai ales doctorul, este o dovadă că ucigașul este cineva cunoscut de Drăgușeni, cineva din jurul lor.

Aici colonelul Roman aruncă o privire întrebătoare tinerilor. Aștepta ceva mai mult de la ei, care văzuseră victimele. Era de părere că deseori cadavrele mărturisesc prin ceva adevărul relațiilor dintre ele și asasin. Dar cei doi se abțineau să emită supoziții.

— Bănuiesc că aveți deja un plan de lucru. Nu, nu-i nevoie să mi-l expuneți, îl opri el pe Andrei care se și pregătea s-o facă. Ne vedem astă-seară după ce aveți rezultatul expertizelor și depozițiilor celor pe care aveți intenția să-i audiați. Insist numai asupra discuției cu doctorul Căldărușanu. Multă atenție!

Colonelul Roman se ridică să plece și, parcă amintindu-și abia atunci, îi întinse lui Andrei câteva file.

— Da, uitați aici raportul locotenentului Milescu. A

fost aproape douăzeci și patru de ore de serviciu. Este inadmisibil. Voi sta de vorbă cu căpitanul Teodorescu. Se pare că ieri a fost foarte multă mișcare în casa Paulei Drăgușanu. Pe la ora douăsprezece ea a plecat de-acasă și s-a întors la șase. Raluca Nestor a ieșit din nou la șase și jumătate după-amiază și a revenit la unu și jumătate noaptea. La ora șapte a apărut familia Mănișteanu și au plecat la ora unsprezece. Paula Drăgușanu i-a condus până la colț. În rochie, Apoi s-a întors, a intrat în casă, s-a auzit lătratul cățelului – asupra acestui lucru locotenentul nu este sigur – după cinci minute, mai precis umbra ei, a revenit în vestibul și s-a îmbrăcat, probabil eu pardesiul. S-a îndreptat din nou spre interiorul casei și nu a mai ieșit. Locotenentului Milescu i s-a părut că umbra Paulei Drăgușanu – s-a mai mișcat prin casă, dar nu este sigur. Luminile s-au stins doar la revenirea Ralucăi Nestor, s-au reaprins și a urmat ce știți. Când Paula a revenit în vestibul să se îmbrace, asasinul era în casă. Cred că l-a simțit și a vrut să plece. N-a mai apucat. Cam asta voiam să vă spun. Ne vedem deseară. Vă doresc succes.

Statura înaltă și subțire a colonelului dispăru pe ușă mai înainte ca cei doi să-și termine salutul.

La ora nouă Raluca Nestor era la atelier. Își făcuse o cafea și se pregătea s-o bea, când apăru Andrei. Îi zâmbi

frumos, dar obosit și era evident că nu-i era indiferentă o discuție cu bărbatul acesta care o privise aseară atât de ironic.

— Sărut mâinile! Sunteți foarte matinală, domnișoară.

— După noaptea asta de coșmar nu prea văd cum aș fi putut să dorm. Dar de unde știați că sunt aici? Vă spusesem doar că voi veni după ora zece.

— M-a îndrumat bunul dumneavoastră prieten Dan Mănișteanu.

Raluca roși violent. O înfuria îngrozitor incisivitatea cu care insista asupra unor lucruri care nu-l priveau.

— Ancheta și faptele nu vă dau dreptul să intrați și în viața oamenilor și să vă permiteți gânduri obraznice la adresa lor!

— Nu mi-am permis niciodată să gândesc obraznic la adresa oamenilor, domnișoară, cu atât mai puțin la adresa dumneavoastră. Vă cer scuze că a trebuit să vă verific alibiul, dar este vorba de o crimă și încă una petrecută sub acoperișul dumneavoastră. Și să știți că nu v-am urmărit azi-noapte. Doamna Volbură m-a trimis direct în Piața Romană, asigurându-mă că am să vă găsesc la regizorul Dan Mănișteanu. Așa că nu este chiar un secret unde vă place să dormiți! i-o întoarse Andrei.

Raluca, fără nicio vorbă, își scoase halatul, vărsă cafeaua în chiuvetă, își puse pardesiul, luă geanta și îl

privi în ochi pe Andrei.

— Vă stau la dispoziție. Putem merge.

— Bine, dar putem sta de vorbă și aici.

— Nu este cel mai nimerit loc. În curând vor veni și colegii...

— Atunci permiteți-mi să vă invit la o cafea undeva pe aproape.

Pe drum Andrei încercă o frântură de conversație.

— Am fost la colegul acela al dumneavoastră. Nu-și amintea dacă ați stat sau ați plecat, în schimb nevastă-sa știa ora exactă la care ați plecat – ora nouă – și mi-a dat și adresa. Nu vă prea iubește doamna Volbură.

— Pe dumneavoastră vă iubesc toate cunoștințele pe care le aveți?

— De ce m-ați mințit aseară, domnișoară?

— Era prea puțin important pentru dumneavoastră dacă am stat la o serată sau m-am plimbat cu un prieten.

— Este mai important decât vă închipuiți. Dumneavoastră amândoi puteați foarte bine să treceți pe-acasă tocmai când a murit Paula Drăgușanu. Regizorul Dan Mănișteanu nu-i fiul generalului Mănișteanu? Mi se pare că așa este, nu? V-ați plimbat pe jos sau cu mașina?

— Pe jos.

— Probabil în raza șoselei.

— Da. Am ajuns până la Casa Scânteii.

— Și v-ați întors tot pe jos până în centru ca să vă luați mașina, nu?

Raluca îl privi din nou furioasa. De ce insista asupra unor lucruri nesemnificative și jenante? Între timp ajunseră la restaurantul Podgoria. Andrei o invită la o masă mai retrasă.

— Ce doriți afară de cafea?

— Nimic.

— Am să iau un coniac. V-aș recomanda și dumneavoastră. După o noapte așa zbuciumată nu v-ar strica. N-am dormit deloc și trebuie să recunosc că simt nevoia unui coniac.

Raluca acceptă indiferentă și din ce în ce mai prost dispusă. După ce primiră băuturile Andrei trecu la atac, amuzându-se de jena femeii din fața lui.

— Pot să vorbesc eu în locul dumneavoastră? Mă corectați unde greșesc.

— Nu-i nevoie, am să vă povestesc eu. Nu povestitul mă deranjează, ci faptul că micile amănunte din existența mea, care nu se deosebește cu nimic de a celorlalți, capătă brusc nuanțe care nu-mi plac, care nu i se potrivesc. Dacă azi-noapte nu murea Paula Drăgușanu, aș fi continuat să fiu un om normal și decent pentru dumneavoastră și lumea din jur. Dar așa, brusc, totul a căpătat altă culoare, ceea ce era frumos a devenit prin suspiciunile dumneavoastră ceva vulgar, urii și

parcă interzis. Nu vă plictisește să tot umbriți lucrurile frumoase din viața oamenilor cu această permanentă bănuială? Doar nu suntem toți niște... infractori cum spuneți dumneavoastră în terminologia...

— Nu eu vulgarizez și nu eu arunc bănuieli. Dumneavoastră ați fost aceea care ați pus semnul suspiciunii pe seara și noaptea de ieri pentru că nu mi-ați răspuns normal; am fost la prietenul meu Dan Mănișteanu! Nu este o crima și nimeni nu are intenția să considere asta o crimă. Când ați descoperit moartea Paulei Drăgușanu, n-ați telefonat numai doctorului și miliției, ci și lui Dan Mănișteanu. V-am întrebat, și iar m-ați mințit. Cine a pus semnul suspiciunii, domnișoară? Eu care trebuie să descopăr un asasin (asasin care puteți fi foarte bine și dumneavoastră) sau dumneavoastră care de aseară îmi trântiți minciună după minciună?

— Tanti Paula a fost chiar asasinată?

— Tanti?

— Așa îi spuneam eu.

— Nu, a murit pur și simplu din cauza inimii. Probabil de frică dacă judec după expresia feții. Asta poate vă scoate în afara bănuielilor – nu aveți un chip care să inspire groază, încercă Andrei o glumă. Doctorul Drăgușanu însă a fost împușcat. Poate cu același pistol cu care a fost împușcat și cățelul.

— Și Tobsy a fost împușcat?

— Da, a fost găsit în lada de gunoi din curtea lui Matei Drăgușanu, deși a fost ucis în camera Paulei Drăgușanu.

Ralucăi îi curgeau lacrimile pe obraz. Andrei era uluit de reacție.

— Iertați-mă, dar nu mă mai țin nervii.

— Nu-mi închipuiam că vă poate impresiona atât de mult moartea lui Tobsy.

— Încetați cu ironiile! Dacă i-ați fi cunoscut pe Paula și pe Matei Drăgușanu m-ați înțelege.

— Asta și vreau, să-i cunosc prin dumneavoastră.

— La ce vă mai folosește? Vă închipuiți ce sentiment de groază a copleșit-o pe tanti Paula dacă a murit de frică? Era o femeie care nu se temea de nimic. Mai ales de oameni. Am auzit că există oameni care nu simt durerea fizică. Ei bine, ea era imună la frică. O credeam deseori nebună din cauza asta. Odată când ne-am întors târziu de la un spectacol, am întârziat pentru că ne-a invitat Șerban la restaurant, am găsit un hoț în casă. În camera ei. El a scos un cuțit, dar l-a privit înveselită și i-a spus: „Liniștește-te, omule, nu am să anunț miliția. Vreau numai să văd dacă îmi sunt de mare trebuință lucrurile pe care mi le-ai luat”. S-a dus la el, i-a luat geanta din mână, a scos o ramă masivă de aur, două inele și un colier, iar restul i le-a lăsat. Habar n-am ce mai era acolo. Cel mai înnebunit era hoțul. Când a

plecat i-a spus: „sărut mâinile, doamnă!" Un astfel de om nu moare de frică!

— Cu toate acestea, adevărul este că a murit de frică. Cred că vă amintiți expresia ei.

— Da, mi-o amintesc. La asta mă gândesc de-atunci.

— Putea s-o îngrozească moartea lui Tobsy?

— Nu știu. Nu cred. Putea s-o emoționeze foarte tare. Dar nu groaza aceea aproape animalică.

— Cine este Șerban?

— Logodnicul meu. Raluca roși iar violent. A fost. De când l-am cunoscut pe Dan am hotărât să rup logodna. I-am și scris zilele acestea. Este pe un șantier, arhitect, adăugă ea în șoaptă. De aceea m-am și întors aseară acasă. Mă așteptam să vină pentru o explicație care nu va fi deloc pașnică. Ajunge de obicei târziu, cu mașina. Are cheia de la casă. Nu voiam să aibă o discuție cu tanti Paula.

— De când îl cunoașteți pe Dan Mănișteanu?

— De mai bine de două luni de când s-a mutat la un teatru în București. Dar îl știam dinainte. Venea uneori în vizită cu părinții la noi. Prieteni suntem – aici Raluca roși din nou – doar de două săptămâni. Domnul și Doamna Mănișteanu știau că sunt logodită cu Șerban, îl cunoșteau foarte bine, iar tanti Paula ținea foarte mult la el. De aceea am ascuns legătura cu Dan. Până la explicația cu Șerban...

— Mi se pare că sunteți rudă cu Paula Drăgușanu și inclusiv cu Mănișțenii?

— Rude foarte îndepărtate. Tanti Paula și Ilinca Mănișteanu sunt verișoara bune. Mama mea și mătușa care m-a crescut erau din aceeași ramură a familiei Vintilă, fiind însă rude mai îndepărtate.

— Domnișoară Raluca. Vreau să vă mai întreb ceva, dar fără să vă înfuriați. Când v-ați luat mașina, cât v-a costat...?

— Și de unde am banii, nu? De data aceasta zâmbi ironic Raluca. Mașina am luat-o la începutul anului. M-a costat o sută de mii cu taxele vamale cu tot, iar de-atunci cheltuiesc o groază de bani cu ea. Aproape că nu pot face față. Mașina asta a fost ambiția mătușii mele. În tinerețe condusese. Avusese una personală. Are aproape o patimă a mașinilor. Când mă duc la mănăstire s-o văd, pleacă cu mine până în orașul apropiat numai de plăcerea de a conduce mașina. De-acolo se întoarce cu o ocazie. Păcat că s-a călugărit!

— Nu-i place viața de-acolo?

— Nu. N-am înțeles niciodată de ce-a făcut-o. Acum câteva zile am găsit-o tristă și apatică. Tanti Paula chiar s-a alarmat. La un moment dat, cerându-și scuze, a rugat-o să revină în oraș, să-și reia cursurile și să lase tâmpenia asta eu călugăria!

— Când ați vizitat-o exact împreună cu doamna

Drăgușanu?

— N-am vizitat-o. A venit ea în București. Stați, când a fost? Da, pe întâi septembrie. A venit la atelier, era și tanti Paula. Se pare că-și dăduseră întâlnire prin telefon la mine. Am fost apoi împreună la masă.

— Nu a trecut deloc pe-acasă?

— Nu. M-am mirat și eu. Mi-a spus că are treabă la Departament și pleacă cu mașina mănăstirii. Mi-a promis că mai vine în zilele care urmează. Adusese banii pe care-i datoram eu de fapt.

— Aveați datorii la doamna Drăgușanu?

— Da, de la mașină. Mai aveam să-i dau cinci mii din cincisprezece. Dar nu v-am spus de unde am avut banii de mașină, și pentru dumneavoastră se pare că-i foarte important. De la mătușa mea, Magdalena Tudor, acum maica Olimpia. Avea niște economii, și la sfârșitul anului trecut a primit banii de pe o casă din Târgoviște care s-a vândut. În total optzeci și cinci de mii de lei. Restul ni i-a dat tanti Paula. Până acum i-am plătit din datorie zece mii, câte cinci de fiecare dată. Îi mai datoram cinci. Acum nu mai am cui să-i dau. I-am telegrafiat mătușii astăzi că a murit. Sper să apară până diseară. Depinde de poștă. Veșnic întârzie corespondența la mănăstire.

Nu găsiți, domnișoară Raluca, normală întrebarea mea? De unde avea atâția bani Paula Drăgușanu?

— Nu știu, domnule Pandrea. Am fost învățată să nu-mi întreb rudele prea multe lucruri. Am făcut greșeala asta cu mătușa mea odată și mi-a spus să nu mai gândesc vulgar! Pentru ei, nu exista problema banului ca întrebare. Era, și atât. Cea mai bogată era tanti Paula. Casa în care locuiesc era trecută în testament pentru mine. Lui Dan. Nepotul ei, i-a cumpărat cadou de ziua lui garsoniera din Piața Romană! I-a împrumutat pe Mănișteni cu douăzeci și cinci de mii de lei. Asta o știu de la Dan. Și el m-a întrebat de unde are atâția bani. Ei bine, nu știu. Poate vindea bijuterii, știu eu?!

— Avea atâtea bijuterii încât să cheltuiască în doi ani peste două sute de mii de lei?

— Avea foarte multe bijuterii, foarte frumoase și scumpe. Le purta, mi le împrumuta și mie la diferite ocazii. Am înnebunit colegele cu colecția mea de bijuterii!

— Unde sunt, pentru că în casă nu au fost găsite?

— Nici nu puteau fi găsite. Nu le ținea acasă. Se pare, așa mi-a spus odată, – că le ținea într-un seif la unchiul Matei. Cel care a omorât-o a luat rama de aur masiv de pe măsuță, pentru că n-am mai văzut-o, și colierul de chihlimbar roșu, montat în platină, pe care îl avea pregătit pentru seara. A, da, uitați, mai sunt și acestea cu care am fost eu la vernisaj. Raluca scoase din geantă un splendid colier de safire lucrat într-un stil oriental de

o rară frumusețe. Un lanț gros de platină cu alte două safire la capăt îl completa discret.

— Aveți idee cât costă, domnișoară?

— Nu. Dan spunea că dacă sunt autentice costă cel puțin trei sute de mii, dacă nu mai mult.

— Cel puțin sunt asigurate?

— Nu știu.

Lui Andrei îi venea s-o zgâlțâie pe gâsca din fața lui pentru atâta neștiință. „Ori își bate joc de mine, ori este cu adevărat crescută ca în altă lume!" Citise despre diferite fete de miliardari care purtau cu liniște și ignoranță valori despre care habar nu aveau de unde provin, cât costă și nici nu le prea leza dacă le pierdeau. „Întreabă pe pap'" îți răspundeau dacă aveai curiozitatea să întrebi. Dar fata asta din fața lui nu era și nu fusese niciodată fiică de miliardar. „De unde naiba indolența asta față de valori?! Auzi, întrebări vulgare!"

— Ați mai purtat și alte bijuterii de acestea „fără valoare", domnișoară?

— Da. Diferite coliere, brățări și inele de aur, argint cu pietre, perle, din fildeș. Îmi plăceau mai ales cele indiene. Se pare că nu aveau valoarea acestuia, dar erau adevărate opere de artă. Sunt o frumusețe! Ochii, până atunci triști ai Ralucăi, uitaseră pentru o clipă că Paula murise.

— Îmi puteți spune cu aproximație măcar numărul

acestor bijuterii?

— A, nu. Erau combinații, inele cu colier și cercei, sau numai un colier, sau un lănțug la gât cu o brățară uriașă la mână. Văzând figura furioasă a lui Andrei deveni ceva mai realistă. Ca cea din mâna dumneavoastră cred că am purtat vreo patru. Dar alte modele. Restul, puse la un loc – brățări, cercei, inele, broșe din diferite materiale – pot fi circa treizeci, patruzeci de piese. Nu știu exact. Cred că mă încurc și pentru că le-am văzut la ea la diferite spectacole și le-am purtat și eu...

Era evident jenată că nu putea să-i fie de ajutor lui Andrei deși nu pricepea de ce este atât de important numărul bijuteriilor Paulei Drăgușanu.

— Poate vă par anormală, dar trebuie să mărturisesc că mie nu-mi plac bijuteriile, mai ales acestea cu pietre. Prefer bijuteriile simple de lemn, de fildeș sau cel mult din argint. De aceea nu am fost atentă niciodată la valoarea lor. De obicei bijuteriile foarte scumpe, chiar frumoase, devin urâte când sunt purtate pentru valoarea lor în bani. Trebuie să vă spun că nici tanti Paula nu iubea bijuteriile. Personal nu purta decât un lănțug fin de aur la gât și un inel alb, cred că din platină, cu o piatră ciudată, corai. Spunea că bijuteriile purtate prost miros a parvenitism și era foarte atentă când le asorta cu toaletele. Când le purta ea, deveneau fără valoare pur materială, erau frumoase și elegante, ba

chiar își pierdeau din spectaculos. Păreau modeste, dacă puteți înțelege cum poate fi modest colierul din mâna dumneavoastră. Cât despre faptul că eu nu știu cât valorează, nu trebuie să vă supărați și nici să mă considerați ignorantă. Nu se mai poartă, nu prea mai există. Cum ar putea atunci ochiul meu să fie exersat să le aprecieze în bani?

— Și totuși cineva cumpăra astfel de bijuterii de la Paula Drăgușanu, nu? Banii, oricât dispreț aveți pentru ei, se adună dintr-un condei la două sute de mii în doi ani, dacă nu și mai mult.

— Dar nu vă pot asigura că banii provin din vânzarea lor. Am presupus doar și cred că la sugestia dumneavoastră.

— Primea atunci o pensie viageră de la vreo bancă din străinătate? Poate soțul ei, înainte de moarte, i-a asigurat un astfel de venit!

— Poate. Deși Radu Drăgușanu nu știa că o să moară. Mă mir că nu știți că a fost împușcat în 1943. De pensie nu am auzit. Aș fi primit vreun aviz al poștei sau al băncii, l-aș fi văzut prin casă. Poate totuși să aveți dreptate. Odată mătușa mea a spus: „Radu a avut grijă ca Paula să nu ducă lipsuri!” Dar cum, nu știu.

— Putea fi ucisă Paula Drăgușanu pentru aceste bijuterii?

— Desigur. Dar nu uitați că nu le păstra la ea. Cel

mult unchiul ar fi putut să moară pentru asta. Deși...

— Deși ce?

— Asasinul a vrut să afle de la tanti Paula unde sunt, a speriat-o, ea i-o fi spus, dar a murit de frică; apoi, asasinul s-a dus și le-a cerut unchiului. Nu știu ce să cred! De ce l-a mai omorât? Poate pentru că știa cine este.

Raluca tăcu și se ghemui înfrigurată pe scaun.

— Domnișoară, se mai poate intra în casa dumneavoastră pe altă ușă decât pe cea principală?

— Da. Pe cea care duce la dependințe. Știu la ce vă gândiți. Dar era încuiată când am venit eu. Știu, pentru că verific întotdeauna ușile din cauza obiceiului ei. Așa sinul chiar dacă a intrat pe-acolo, a ieșit pe ușa principală. Zăvorul spre dependințe era tras. A ieșit pe ușa principală.

— Atunci? Andrei întrebă ca să rețină atenția Ralucăi asupra acestui aspect. Știa foarte bine din raportul lui Milescu că nu ieșise nimeni pe intrarea principală. Nu se poate ieși pe fereastră?

— Nu se poate ieși pe nicio fereastră. Ați văzut ce gratii au. Doar pe ușile de la terasă! Sigur, pe acolo putea ieși. Dar sunt încuiate pe dinăuntru.

— Unde se află aceste uși spre terasă?

— În salonul galben. Ferestrele de lângă cămin sunt de fapt și uși spre terasă. Vara le deschidem întotdeauna

seara. Dar erau încuiate pe dinăuntru.

— Ați verificat dumneavoastră?

— Nu. Dar nu pot fi închise și deschise decât din interior. Afară, n-au mâner, cum n-au nici ferestrele în mod normal.

— Încă o întrebare, domnișoară. Avea Paula Drăgușanu un motiv oarecare să se teamă de cineva?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni care ar fi vrut sau care ar fi avut vreun motiv să-i ucidă pe Paul și pe Matei Drăgușanu.

— Nimic din activitatea Paulei Drăgușanu nu v-a dat de gândit, nu v-a intrigat?

— Prin fiecare gest te putea intriga. Și mai ales prin mentalitatea ei, prin această detașare de orice realitate socială, deși întotdeauna am bănuit-o că este un om mult mai profund decât părea.

— Ce vă face să credeți?

— Avea o intuiție formidabilă a oamenilor. Le ghicea sau le știa dinainte reacțiile. Era atât de directă și sigură în relațiile cu oamenii cum numai un profund cunoscător poate fi. Trebuia s-o auziți numai cum caracteriza o sală de spectacol sau lumea de la vernisaje! Pentru mine comentariile ei rămân poate cele mai utile lecții de cunoaștere a oamenilor: îmbrăcămintea, mișcările, mimica din pauze, cea din timpul spectacolului, o geantă, un fular, o cataramă galbenă de

metal pe o rochie neagră de mătase, fiecare în parte constituia un punct de la care îți reconstituia caracterul omului, inteligența, modul de a reacționa în diferite situații etc. Din curiozitate am verificai pe câteva cunoștințe. Nu se înșela niciodată. Avea un simț al oamenilor cum numai marii diplomați îmbătrâniți în această meserie îl au. Dar făcea totul ca pe o joacă care o amuza sau așa, ca să-i treacă plictiseala. Reușea perfect să nu pară prea profundă. Odată i-am spus. A zâmbit și mi-a răspuns: „De la oamenii care par prea profunzi, draga mea. Se cere foarte mult. Pe mine oamenii mă obosesc când sunt prea insistenți. Pot să trec peste solicitările lor cu un aer distrat care în majoritatea cazurilor se scuză”.

— Despre ce solicitări vorbea?

— A, femeile și bărbații din categoria socială a Mănișteniilor, a Drăgușenilor, vin de undeva de departe și dintr-un timp pe care nici eu și probabil nici dumneavoastră nu-l cunoaștem, îl știm din amintirile celor apropiați și mai în vârstă decât noi. Ei bine, acești oameni – cândva bogați, deși nu prea cred că și atunci erau mulțumiți – trăiesc cu sentimentul frustrării și de aici deformează toată imaginea lumii, deseori cu bună știință. Nu-i auzi decât criticând – doctorii de azi, magazinele, croitorii, străzile, tot, tot. Restaurantele, după părerea lor, sunt „ceva de groază, doamnă”, în

sfârșit, resimt o permanentă nemulțumire și iritare față de tot ce există pe suprafața pământului acum. Or nu putea să sufere aceste discuții și le ocolea cu multă subtilitate. O exasperau și discuțiile despre boli. Ați auzit într-o societate de persoane în jur de șaizeci de ani și fără treabă în ce termeni se vorbește despre bolile pe care le au? Să asistați odată. Cât timp vă veți găsi în mijlocul lor vă asigur că veți ajunge să considerați și dumneavoastră că nu mai există nimic interesant în afara acestor maladii savante Tanti Paula interzisese să se vorbească în prezența ei de boli. La aceste solicitări și la altele de același tip se referea.

— Totuși nu pot să cred că nu ați observat ceva în purtarea Paulei Drăgușanu în ultima vreme.

— Mai mult decât ce v-am spus aseară nu am ce va mărturisi. Chiar dacă a avut vreo neliniște nu mi-a des tăinuit-o pentru că detesta astfel de confesiuni. Cred că unchiului Matei i-a spus dacă era ceva grav – spun grav gândindu-mă la crimele de azi-noapte.

— Vă mulțumesc, domnișoară, și îmi rezerv dreptul de a vă mai deranja. Sper că nu vă supărați!

— Nu mă supăr. Prefer însă să mă căutați la atelier prin telefon. Câteva zile nu am să locuiesc acasă. Nu pot. Voi dormi la atelier. Avem o cameră și o baie acolo. Mă duc astăzi să-mi iau o geantă cu câteva lucruri. Mă mai puteți găsi, tot prin telefon, la Dan, în timpul zilei,

adăugă ea privindu-l curajos în ochi pe Andrei. Vă dau și consemnul – sunați o dată, închideți și apoi sunați normal. Numai așa o să vă spună Dan dacă sunt acolo sau numai așa răspund eu când nu-i el acasă.

— Bine, domnișoară, și vă mulțumesc pentru timpul acordat. Vreți să mergem împreună acasă la dumneavoastră? Am să trec acum pe-acolo ca să verific ceva.

— Nu, mulțumesc. Mă duc mai târziu. La zece jumătate vine o studentă de la arhitectură care vrea niște îndrumări pentru lucrarea de diplomă. Nu vreau s-o fac să aștepte.

Au condus-o cu mașina până în fața atelierului. Anton Pann a pus în cinstea ei cele mai furioase frâne din viața lui.

— Ei bine, șefu', umblă puțin creanga, dar e bine. Și are un picior...

— Poate te aude Caty, dascăle! Ai să vezi tu atunci picioare! Eu zic să te oprești cu admirația la Mustang. E mai puțin periculos pentru volanul tău.

Andrei se învârti prin casă, verifică ușile-ferestre dinspre terasă și constată că Raluca avea dreptate. Se închideau și se deschideau numai din interior. Ieși pe terasă și privi grădina din spatele vilei. Era frumoasa și

îngrijită, deși toamna sunt de obicei invadate de tulpini uscate și ici-colo câte o floare își mai scoate capul din buruieni. Coborî pe alei și privi zidurile care o înconjurau. Erau destul de înalte, dar la nevoie un om putea trece peste ele. În partea dreaptă se afla strada Comisului, în fund se vedea un părculeț suficient de mare ca să ascundă între pomii săi o vilă mai mare decât a Paulei Drăgușanu, cu acoperiș roșu. În stânga, lipită de gardul casei Drăgușanu, se ridică una de tip vagon, construită în câteva etape. Începea cam la mijlocul zidului și ajungea până la colțul din fund. „Aici trebuie că trăiește un trib întreg". Andrei își notă în gând să verifice cine locuia acolo și, fără nicio intenție precisă, se urcă pe zidul din fund. Se vedea acum mai bine grădina vecinului, casa și zidul care o mărginea de partea cealaltă. Merse cu ochii mai departe și deodată tresări. Cea de-a doua vilă pe care o vedea era a lui Matei Drăgușanu. Recunoscu tăieturile geometrice în iederă din dreptul ferestrelor și încet îi apăru clară imaginea locului, așezarea vilelor și a străzilor. Casa Paulei Drăgușanu era despărțită de cea a lui Matei Drăgușanu doar prin grădina și vila cu acoperișul roșu. Acum înțelese pe unde a plecat asasinul. A sărit zidul din spate în grădina vecină și de-acolo în grădina lui Matei Drăgușanu. Perplex de descoperirea făcută Andrei își aprinse mașinal o țigară. Când să arunce chibritul zări o

mutră veselă care îl urmărea ironic. O fată de vreo zece ani îl privea și se amuza de omul cocoțat pe zid.

— Hello!

— Bună ziua! Ați pierdut ceva?

— Da, mi-a fugit motanul peste zid la voi.

— N-am văzut niciun motan. Sunteți noul chiriaș venit în casa doamnei Paula?

— De ce crezi că doamna Paula și-a luat alt chiriaș?

— Păi nu și-a luat. Ați venit în locul ei, că a murit.

— Habar n-am că a murit. Am sosit adineauri și n-am găsit-o acasă. Între timp motanul s-a speriat și a șters-o peste zid. Aveți câini?

— Da, da ce vrei, să cobori să-l cauți? Te apăr eu că pe mine mă ascultă. Uite-i! și fetița băgă două degete în gură scoțând un șuierat cum Andrei era sigur că numai haiducii din filme pot realiza. În câteva secunde doi lupi uriași își făcură apariția, privindu-l pe Andrei cu niște ochi din care pricepu că abia îl așteptau să coboare. Fetița îi prezentă cu mândrie:

— El este Seitan. Acesta este Molda. Știi, Molda din legendă, am învățat la istorie.

— Eu o știu pe Molda, dar ea părea ceva mai blinda decât prietena ta.

— Nu-ți fie frică, te apăr eu de ei. Hai să căutăm motanul.

— Stai puțin, ești sigură că vecina ta a murit sau vrei

să mă sperii?

— Nuuu! Sigur a murit. Așa a spus mamaie când a venit de la piață. Și nenea Matei, doctorul, a murit. Și pe el tot așa l-a omorât ca și pe doamna Paula.

— Da multe mai știi. Cine ți-a spus că i-a omorât cineva?

— Mamaie i-a spus mamei. Cică niște hoți.

— Da pe tine cum te cheamă?

— Ileana Anastasiu. Sunt prima la catalog.

— Dar la note?

— Și. Am numai zece. Un singur nouă la desen. Pe tine cum te cheamă?

— Mihai. Îmi pare bine că ne-am împrietenit. Acum trebuie să mă duc că am treabă. Dacă vezi motanul să-l aperi de amicii tăi că altfel iese cu blana cam jumulită.

— Nicio grijă. La revedere. Să mai vii.

Andrei sări de pe zid, dar se urcă imediat la loc. Fetița dispăruse. Se gândi că nu i-a fost prea ușor asasinului să treacă noaptea prin grădina Ilenei dacă cei doi lupi nu erau închiși în casă. La ora șase după-amiază, când s-au făcut transmisiile, cei doi lupi erau sigur prin grădină, iar radioamatorul nu se putuse strecura în niciun chip pe aici. Dacă asasinul și radioamatorul erau una și aceeași persoană, atunci sigur circulase pe o singură cale în toate cele trei rânduri. Deși drumul grădinii era cel mai posibil și mai logic, cei doi lupi îl

făceau pe Andrei să aibă dubii că asasinul folosise grădina. Se uită la casa Paulei Drăgușanu și gândi că toate ipotezele îl trimiteau înapoi, în casă. Pe orice cale pornise nu putuse ajunge la certitudinea că pe-acolo circulase asasinul. Îi venea să creadă că se mai află și acum înăuntru, de azi-noapte. Încercase în fel și chip să-l introducă și să-l scoată din casă, dar logica refuza toate ipotezele. Se gândi că uneori logica este dată peste cap de un mic amănunt pe care îl descoperi abia în al douăzeci și patrulea ceas și cu gândul acesta porni spre casă. Trebuia să apară familia Mănișteanu. Nici el nu știa de ce îi invitase aici, pentru discuție. Nu se înșela. Soneria țârâia speriata de liniștea din vilă.

Trebui să recunoască că familia Mănișteanu forma o pereche frumoasă, dar și ciudată. Ilinca Mănișteanu era cam de vârsta Paulei Drăgușanu, nu prea frumoasă, dar având în ținută ceva orgolios de parcă ea era generalul și nu bărbatul ei. Blondă, cu o pieptănătură elegantă, ochi albaștri, foarte iuți. Tăietura severă a feței te făcea să crezi că această femeie era capabilă să omoare cu liniște sufletească nu numai doi, dar zeci de oameni. „Cred că poate ucide fără să simtă nici cea mai mică tresărire”. Crea senzația că în afară de interesele familiei ei nu mai exista nimic important. Generalul, înalt ca un brad, era mult mai în vârstă, și lăsa impresia evidentă că se află sub papucul orgolioasei lui neveste. Andrei

gândi amuzat că probabil Ilinca Mănișteanu condusese regimentul în locul generalului. Se abținu de la orice zâmbet. „Cine știe cum reacționează vulturoaica asta?”

— Poftiți, vă rog, și încă o dată scuzați-mă că am îndrăznit să vă invit aici, dar ați fost ultimii oameni care ați văzut-o pe doamna Drăgușanu în viață și m-am gândit că ambianța v-ar putea reaminti mai bine unele lucruri care a ne poată fi de folos în anchetă.

Vulturoaica începu brusc să plângă. Generalul îi întinse foarte țeapăn mâna.

— Domnule Pandrea, vă rugăm să ne scuzați pentru starea în care ne aflăm, dar Paula a fost omul cel mai drag și împrejurarea asta ciudată în care a murit ne-a zguduit pe mine și pe soția mea... Suntem uluiți. De azi-dimineață tot am senzația că este vorba de o glumă proastă. Parcă încercând să-și scuze soția adăugă: Știți, suntem rude. Soția mea, născută Vintilă, este vară bună cu Paula și ea născută tot Vintilă. Situația este mai mult decât incredibilă. Este o faptă de om nebun.

Andrei reuși să-i planteze în două fotolii din salonul galben. Generalul se agită spre sufragerie și se întoarse cu un pahar cu apă pe o tăviță de argint, pentru iubita lui soție care-și pierduse puțin aerul statuar. Se mișca lejer, ca un obișnuit al casei. La un moment dat preluă oficiile de gazdă și îl întrebă pe Andrei dacă nu dorește o cafea.

Acesta își exprimă părerea că nu le-ar strica la toți trei câte una. Generalul apăru cu o trusă de preparare, cu tavă, cești, zahăr și cafea. La o priză de lângă măsuță s-a fiert mai repede decât se aștepta Andrei. Generalul servi cafelele și apa și se așeză cuminte în fotoliu privindu-l pe Andrei cu aerul omului care făcuse tot ce este posibil și acum aștepta să i se spună: „Știți, a fost o glumă. Paula Drăgușanu n-a murit”.

Se uită descurajat la cei doi. Se vedea că erau complet năuciți. Îi privea și uitase toate întrebările. Nu putea începe cu nimic. Orice întrebare care îi trecea prin cap i se părea ridicolă. Îi venea să le ceară scuze că i-a deranjat și să plece și el acasă să se culce. „Dacă dorm puțin toate vor fi în regulă”. Ajutorul apăru de unde nu se aștepta. Vulturoaica se foi puțin pe fotoliu, îl privi fix și întrebă:

— Domnule, este adevărat că și Paula și Matei au fost asasinați?

— Aparent, doamnă, numai Matei Drăgușanu este cel asasinat. Doamna Drăgușanu a murit prin atac de cord. Dar avem toate motivele să credem că atacul de cord a fost provocat.

— Care motive, domnule?

Vulturoaica căpătase glas. Andrei scoase din buzunar un plic mare și din el o fotografie – fața mărită a Paulei Drăgușanu așa cum au găsit-o după anunțul Ralucăi. I-

o întinse fără vorbă. Ea privi fotografia și în următoarea secundă pe figură îi apăru aceeași expresie ca pe a moartei. Scoase un sunet de spaimă. Se uita hipnotizată la poză. Generalul se aplecă și el și păli.

— Dumnezeule, săraca Paula, începu Ilinca Mănișteanu, dumnezeule, de ce moarte a avut parte! Nu degeaba era ea neliniștită. Și noi care râdeam că aude zgomote făcute de fantome. Doamne, dumnezeule, ce moarte! Brusc se întoarse către Andrei: Domnule, trebuie s-o prindeți, înțelegeți, s-o prindeți, acum, imediat, imediat!”

— Pe cine, doamnă, să prindem...?

— Fantoma. Dar tot atât de brusc își reveni. Iertați-mă, nu-i nicio fantomă. Este un om. Nu știu cine este. Paula mi s-a plâns de câteva ori că umblă cineva prin casă în lipsa ei.

— Când s-a plâns, doamnă?

— În ultima săptămână. Mi-a spus de două ori că cineva a umblat în dormitorul ei, a răscolit lucrurile...

— Poate domnișoara Nestor.

— Vai de mine, cum puteți spune așa ceva. Și asta nu l-ar enerva pe Tobsy. De câte ori descoperea că a umblat, cineva prin casă, Tobsy era nervos, alerga, lătra, era furios. Paula mi-a spus că nopțile, din ce în ce mai des, începea să latre din senin și lătra a om!

— A ce?

— A om. Câinii latră într-un mod deosebit la om, nu vă pot spune cum, dar îi recunoști.

— Era foarte speriată doamna Drăgușanu de povestea asta?

— Nu, dar o enerva foarte tare. Cred acum că era și neliniștită, dar nu voia să recunoască. Avea niște vise ciudate.

— ?!?

— Într-o zi, acum câtva timp, mi-a spus că l-a visat pe Adrian că o strângea de gât pe Ilinca.

Andrei se uită și mai întrebător.

— Da, nu aveți de unde ști. Adrian Zagnea era căsătorit cu o vară a noastră, Ilinca. În 1943 a omorât-o, a gâtuit-o pur și simplu. Pe urmă banditul l-a împușcat pe Radu și a fugit în Germania. A murit acolo.

— De ce găsiți ciudat visul?

— Pentru că de mulți, de foarte mulți ani nu l-a mai visat. În neliniștea ei Paula și-a adus aminte de momentele acelea groaznice din ’43. Probabil s-a gândit mult la ele și a adormit așa. De asta a visat.

— Raționamentul nu e greșit, dar unde este legătura cu asasinarea Paulei Drăgușanu?

— Legătura este în neliniștea ei, domnule Pandrea. Paula avea dreptate că umbla cineva prin casă. I s-a făcut probabil frică. Omul care a umblat prin casă, el a omorât-o. Trebuie să-l prindeți.

— De acord, doamnă, dar trebuie să aflăm cine e. Bănuiți pe cineva?

— Trebuie să fie un nebun.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Dumneata aștepți să-ți spun eu? se înfurie vulturoaica.

— Dacă cineva circula prin casă, pe unde intra? Pe unde a dispărut? De ce nu i-a simțit și Raluca Nestor?

— Asta nu știu. Cât despre intrat nu-i o problemă. Paula lăsa mereu ușile descuiate.

— Chiar și după ce a început povestea cu fantoma?

— A. Nu! A început să încuie. Dar omul putuse să-și procure o cheie, între timp. Cât despre ieșit, asta chiar nu mai este o problemă.

— Și Raluca Nestor?

— Ea vine deseori foarte târziu. În genere doarme foarte sănătos. Nu e de mirare că n-a auzit. Cred că nu-ți închipui, domnule, că asasinul acela tropăia ca un elefant prin casă?

— Doamna Drăgușanu nu bănuia cine îi umblă prin casă?

— Nu. În orice caz un străin. Altfel nu se enerva Tobsy.

— Propun să începem cu aseară. La ce oră ați venit?

— Pe la șapte sau șapte jumătate. Nu mai știu sigur.

— Cum era doamna Drăgușanu?

— Era bine dispusă, interveni generalul. Chiar foarte bine dispusă. A pregătit împreună cu soția mea gustări, eu le-am asistat, după aceea am discutat, am jucat pocher, am râs. A, da, la un moment dat Tobsy a început să latre spre terasă. Furios. Atunci Paula a spus: „Iar a venit nebunul acela care-mi umblă prin casă!” Ca s-o conving că nu este nimeni am deschis ușa la terasă și am ieșit. Nu era nimeni, evident. Numai Tobsy a fugit în grădină. Am spus toți că trebuie să fi fost o pisică. Tobsy a mai lătrat și pe urmă s-a întors.

— Vă amintiți dacă ați închis ușa la loc?

— Cred că da. Nu-mi mai amintesc. Deși poate am lăsat-o deschisă. Era mult fum aici și afară era foarte plăcut. De fapt am și stat puțin pe terasă, nu-i așa, Ilinca?

— Da, am stat și am fumat toți trei pe terasă. Atunci Paula ne-a spus povestea cu umblatul prin casă. Pe urmă am intrat, dar nu-mi amintesc de ușă. Cred că am lăsat-o deschisă.

— Pe la ce oră a fost?

— Era zece. Noi am stat până pe la unsprezece și ceva. Nu s-a mai întâmplat nimic.

— Pe Matei Drăgușanu l-ați văzut în ultima vreme?

— Da, chiar foarte des.

— Nu vi s-a părut schimbat?

— Deloc.

— Ce părere avea despre povestea cu fantoma?

— Nu s-a discutat niciodată în prezenta lui despre vizitele misterioase.

— Iertați-mă, chiar n-a luat nimeni în serios vizitele acestea misterioase cum le spuneți dumneavoastră?

— Din păcate nu, domnule Pandrea. Nici Paula n-a vorbit despre ele ca despre ceva serios. Aseară, în prezența soțului meu, am discutat din nou. Dar tot pe ton de glumă.

— Cine o mai vizita în ultima vreme pe doamna Drăgușanu?

— Dintre obișnuiții casei cam nimeni. Mai toți sunt plecați în vacanță. Am venit noi, Matei, doctorul Căldărușanu, fiul nostru, Dan Mănișteanu, este regizor, adăugă politicos generalul, și cam atât. Nici măcar Șerban, logodnicul domnișoarei Nestor, n-a mai apărut. E foarte ocupat acolo, pe șantier. Nu, n-am auzit-o pe Paula să fi primit o altă vizită, își continuă gândurile generalul Mănișteanu.

— Nu ați observat la cumnații Drăgușanu o stare mai aparte în ultima vreme?

— Nu. Ce fel de stare mai aparte?

— Nu vi s-a părut ceva schimbat, știu eu, poate erau mai îngândurați sau mai nervoși?

— Nicidecum. În ultima vreme am fost foarte des pe la ei. După munte se simțeau excelent.

— Când au fost la munte, și unde?

— Am fost cu toții la Sinaia. La începutul lui august, până prin douăzeci august. Nu-i așa, Ilinca?

— Sigur. A fost și doctorul Căldărușanu cu soția și băiatul. Am petrecut foarte frumos. Numai Paula nu putea urca cu noi în excursii. Nu-i permitea inima.

— La Sinaia nu s-a întâmplat nimic care să vă dea de gândit?

— Nimic, domnule Pandrea. A fost una din cele mai frumoase vacanțe. La un moment dat, pentru că Paula nu putea merge cu noi pe munte, am hotărât să amenajăm noi grădina pentru că îngrijitorul nu-și prea bătea capul. Paula a fost într-o vervă organizatorică...!

— Vila era a doamnei Drăgușanu?

— A ei și a lui Matei. O au de cinci ani. De atunci ne petrecem vara acolo. Anul acesta am venit mai devreme, pentru că doctorul Căldărușanu și Matei aveau multe treburi.

— Doamnă Mănișteanu, de unde aveau cumnații Drăgușanu atâția bani?

Se așternu tăcerea. Cei doi parcă nici nu auziseră întrebarea. Ilinca Mănișteanu începu să-și facă de lucru cu cafeaua.

— Domnule Mănișteanu?

— Nu știu. Ne-am obișnuit ca Paula și Matei să aibă bani. Matei avea veniturile lui ca medic. Spitalul,

policlinica cu plată. Dar Paula nu știu de unde.

— Doamnă Mănișteanu, nici dumneavoastră nu știți?

Se uită încurcată la soțul ei, privi în jos, apoi încercă să-l privească nevinovat pe Andrei.

— De fapt nu are rost să ascundem. Uitați, domnule Pandrea. Paula vindea din când în când bijuterii. A avut multe bijuterii, foarte prețioase. Unele adevărate piese de muzeu. Lua foarte mulți bani pe ele.

— Cui le vindea, dacă erau atât de scumpe?

— Nu știu. Nu mi-a spus niciodată. Am vândut și eu o broșă odată. I-am dat-o ei și mi-a adus banii. N-a vrut să-mi spună cine le cumpăra.

— În ieșirile dumneavoastră la spectacole și vernisaje ați văzut la cineva vreuna din bijuteriile doamnei?

— Nu. Le-aș fi observat pentru că le știam. Le-am văzut adesea purtate de ea.

— Din bijuteriile pe care le purta de obicei ați remarcat să fi dispărut cu vremea vreo piesă? Adică s-o fi vândut?

Ilinca Mănișteanu îl privi stupefiată.

— Aveți dreptate. Paula n-a vândut niciuna din bijuteriile pe care le purta. Și sunt multe. Le știu foarte bine. Am împrumutat în câteva rânduri și eu câteva piese. Bine, dar atunci ce-a vândut? îl întrebă ea pe Andrei.

— Păi dumneavoastră, care le știați pe de rost, nu ați

întrebat-o niciodată pe care din ele a vândut-o?

— Nu m-am gândit și pe urmă Paulei nu-i prea plăceau întrebările.

— Ce sumă îi datorați?

— Patruzeci de mii, răspunse demn din fotoliul său generalul, dar nu văd rostul...

— Nu-l vedeți? Când v-a dat acești bani?

— La începutul anului. Fiul meu își cumpăra mașină.

— Deci patruzeci de mii dumneavoastră, cincisprezece mii Ralucăi Nestor, o sută zece sau douăzeci de mii garsoniera dublă a fiului dumneavoastră, cel puțin cincizeci de mii renovarea casei, nu mai vorbesc de schimbările făcute probabil în vila de la Sinaia. Știți cât fac, domnule general, în total? Cam două sute douăzeci de mii. Și asta în nici doi ani. Vreți să-mi spuneți că era ceva normal pentru o persoană care nu avea niciun venit cert? Și niciuna din celebrele bijuterii nu fusese vândută! Care-i atunci adevărul în ceea ce privește veniturile Paulei Drăgușanu?

— Dar pentru Dumnezeu, v-am spus tot ce știm.

— De când vindea bijuterii Paula Drăgușanu?

— De mult, de foarte mulți ani. Din asta trăia. N-a acceptat niciodată să fie întreținută de Matei.

— Cred și eu. Când cheltuiești două sute de mii, dăruiești mașini și case, evident că n-ai de ce să accepți

întreținerea cuiva... Ce-mi puteți spune, reluă Andrei, în legătură cu preocupările Paulei Drăgușanu?

— Ce vă putem spune?! Ca și ale noastre. Nimic deosebit.

— Nimic deosebit? Nu există nimic deosebit într-o viață de om? Din 1943 vinde bijuterii, mănâncă, se îmbracă, joacă pocher și merge la spectacole? Atât?

— Cred că atât.

— Bine, dar a fost o femeie tânără și energică. De la vârsta de douăzeci și patru de ani doar atâta a făcut?

— Paulei nu i-a placat niciodată să muncească. Nici măcar nu gătea. Mitica la Matei.

— De ce n-a luat o menajeră?

— Cred că ar fi plictisit-o cu prezența ei.

— Cu ce se ocupa Paula Drăgușanu? insistă Andrei.

— Cu nimic, domnule Pandrea, nimic deosebit.

— Cui vindea bijuterii?

— Nu știm.

— Pe douăzeci și opt august, când ați ieșit cu Paula Drăgușanu în oraș, cine a mai fost în casă?

— Pe douăzeci și opt august? N-am făcut cumpărături de mult. Nu vă înțeleg.

— Săptămâna trecută, sper că v-a spus doamna Drăgușanu că în parcul de vizavi de casa ei a fost găsit asasinat un om. În ziua aceea ați ieșit amândouă și după aceea v-ați dus la doctorul Matei Drăgușanu, unde vă

aștepta și soțul dumneavoastră. La ce oră ați ieșit?

— O, îmi amintesc. Mi-a spus Paula de bietul om omorât în parc. Ne-am dus la fiul meu, la Dan. I-am dus o piesă rară, o mască. Darul Paulei. Paula ținea foarte mult să-i găsească ea locul. A băut un ceai și am plecat la Matei. Fiul meu avea niște invitați și nu voiam să ne găsească acolo.

— La ce oră ați fost la fiul dumneavoastră?

— Pe la șase jumătate sau mai târziu.

— După ce ați plecat de-aici, ați mai umblat prin oraș?

— Nu. Ne-am dus direct.

— N-ați plecat mai devreme?

— Nu. Am plecat pe la șase sau șase și un sfert. La cinci am vorbit cu Dan la telefon și mi-a spus că va fi acasă numai după șase și jumătate. Cobora să cumpere nu știu ce pentru musafirii aceia ai lui. Am stat la Paula de la cinci până când am plecat.

— Nu mai era nimeni în casă?

— Ba da, era Raluca. Îl aștepta pe Șerban. A și rămas acasă.

— Încercați să vă amintiți bine. Pe douăzeci și opt august, când erați aici, n-ați auzit pe nimeni umblând prin casă?

Ilinca Mănișteanu îl privi speriată. Intuia că omul acesta așteaptă ceva foarte important de la ea, dar nu putea să priceapă ce.

— Nu. Domnule. Începu ea cu ezitare în glas. Nu era nimeni. Asta sigur. Am fost atunci și în sufragerie, și în camera Ralucăi, și în baia Paulei, peste tot. Nu era nimeni.

— Mai este și o altă baie decât cea pe care o numiți a Paulei?

— Da. Baia Ralucăi. Aveau băi separate.

— Tobsy n-a dat semne de nervozitate?

Ilinca Mănișteanu îl privi iar încurcată.

— Tobsy latră la multe și mereu, la vrăbii, la pisici... Ușile spre terasă stăteau mereu deschise și pe terasă apar ba pisici străine, ba vrăbii după mâncare. A, stați, a lătrat la Paula când era în baie. Sigur, a lătrat la ea, iar Paula l-a auzit și l-a certat. Credea că o grăbește să iasă din baie. Când simțea că-i rost de plimbare Tobsy devenea nerăbdător.

— La ușa băii de-aici? Andrei se îndreptă spre partea stângă a salonului și deschise o ușă.

— Da, pe holișorul acesta. Lătra foarte furios.

— Dar aici este nu numai baia, ci și biblioteca. Deci două uși. Ba este și o a treia, cea care dă în dormitorul doamnei Drăgușanu. La care din ele lătra câinele?

— Evident la ușa băii. Acolo se afla Paula. În bibliotecă și în dormitor nu era nimeni. Eu cu Raluca eram în salon. Îmi amintesc că admiram masca.

Andrei intră în bibliotecă fără s-o mai asculte pe Ilinca

Mănișteanu. Se întoarse și întrebă:

— Ce rochie și ce bijuterii purta doamna Drăgușanu când ați plecat?

— O rochie verde împletită, un verde închis, și la gât un lanț gros de argint. Atât. Pantofi de culoare bej și geanta tot bej, din piele de căprioară. Și-a luat pardesiul pe mână. Avea tot inelul acela cu piatra corai.

Andrei o privi admirativ. Era sigur că Ilinca Mănișteanu nu încurcase nimic în cele relatate despre după-amiaza lui douăzeci și opt august. Numai dacă avusese intenția să-l mintă.

— Dar despre după-amiaza de întâi septembrie ce ne puteți spune, doamnă?

— Întâi septembrie? Ce legătură are cu... Dar ce faceți dumneavoastră, îmi verificați memoria?

— Nu, doamnă. Pe întâi septembrie ați fost aici în vizită, da?

— Nu-mi amintesc. Am fost la Paula pe întâi septembrie? se întoarse ea către general, care stătea în fotoliu cu aerul omului depășit de evenimente.

— Foarte probabil. Ia stai, nu atunci când i-a fost Paulei rău? Ba da. Când m-am întors de la dentist mi-ai spus că Paulei îi este rău și că mergem la ea. Sigur că da. L-am găsit pe Matei lângă ea. Nu era nimic grav. Ei a plecat la spital pentru că avea treabă.

— Da, da, îmi amintesc, zise Ilinca. Paula a avut o

mică criză. Inima. Dar era ceva foarte ușor. Se pare că se enervase, nu-mi amintesc de ce. După aceea s-a simțit mai bine. Am jucat pocher în trei până a venit Raluca. A jucat și ea puțin cu noi și pe urmă a plecat. Apropo, dar Raluca v-a permis să... intrăm aici, fără ea?

— Da, doamnă, mi-a dat permisiunea.

— Nu mi-a spus nimic la telefon.

— Ați vorbit la telefon cu ea?

Ilinca Mănișteanu era încurcată. Scăpase fără să vrea un lucru pe care nu avea intenția să-l amintească.

— Da, i-am telefonat eu la atelier. Aici nu răspundea nimeni. Mi-a povestit cum s-a întâmplat. După aceea ați telefonat dumneavoastră și ne-ați anunțat că preferați să discutăm aici și nu la noi acasă.

— Fiul dumneavoastră spunea că Raluca v-a telefonat de azi-noapte!

— Ați vorbit cu fiul meu? Ce legătură are cu... crima?

— Nu mi-ați răspuns...

— Fiul meu mi-a telefonat azi-noapte, și nu Raluca. El știa totul de la Raluca. M-am și mirat de ce i-a telefonat lui și nu nouă! N-am înțeles asta.

— La ce oră v-a telefonat fiul dumneavoastră?

Pe la patru jumătate sau cinci.

— Și de ce n-ați dat niciun semn azi-noapte în cazul acesta?

— Am telefonat, dar nu ne-a răspuns nimeni nicăieri.

Am crezut că le-ați arestat pe Raluca și pe doamna Arămescu. Pe urmă mi-a spus Dan că Raluca a plecat la o prietenă și ne-am dus la Matei.

— Domnule general, vă amintiți dacă doamna Drăgușanu v-a condus la plecare?

— Da, ne-a condus până la colț.

— Avea intenția să iasă în oraș?

— La ora aceea? În niciun caz.

— Când ați plecat, ușa de la terasă era deschisă?

— Era, își aminti doamna Mănișteanu. Când s-a deschis ușa să ieșim, draperiile au început să fluture. Se făcuse curent.

— Deci cât timp Paula Drăgușanu v-a condus, terasa a rămas deschisă?

— Cred că da, șopti generalul începând să priceapă.

— Când am venit noi ușa era închisă. Poate o închisese Raluca. Deci pe-acolo a intrat asasinul. Tobsy v-a condus și el până la colț?

— Evident. Nu se despărțea deloc de Paula.

— Deci asasinul a intrat pe ușa deschisă a terasei și a plecat tot pe acolo. Dumneavoastră ați lăsat-o deschisă, iar după moartea Paulei Drăgușanu cineva a închis-o pe dinăuntru.

— Ce vreți să spuneți, domnule Pandrea?

— Nimic, doamnă. Presupun cum s-a petrecut. Dar ce putea s-o sperie pe neînfricata Paula Drăgușanu?

Pentru că după plecarea dumneavoastră s-a îmbrăcat și a vrut să plece. N-a mai apucat. Aveți idee ce putea s-o sperie așa de tare încât să moară de groază?

— Domnule, expresia asta de groază am văzut-o în câteva rânduri pe fața Paulei. Apărea când vedea șerpi. Acum doi sau trei ani a văzut la televizor un șarpe uriaș și a fugit din cameră cu expresia asta pe față. De copil avea această frică. Când ne duceam vara la moșie, noi, ceilalți copii, omoram câte un șarpe și ne răzbunam pe Paula alergând-o cu șarpele mort pentru că ne întrecea la toate jocurile. Bunica ne certa mereu. Noaptea Paula nu mai dormea. După câte o scenă cu șerpi morți, țipa în somn.

— Se știa și în ultima vreme, aici, între cunoștințe, că doamnei Drăgușanu îi era frică de șerpi?

— Dintre copiii care ne jucam vara la moșie nu mai suntem decât trei – Paula, eu și Magdalena Tudor, care s-a retras la mănăstire. Ceilalți au murit. Ce frumos era...

— În concluzie, aici nu mai știa nimeni de această teamă?

— Și Matei știa, și Radu, tot cercul Paulei știa de asta.

— Credeți că vederea unui șarpe ar fi putut s-o ucidă?

— Acum, când inima ei slăbise, sunt sigură că da. Și dacă este așa, cel care a făcut-o e o bestie. Dar nu cred. Oamenii din jurul Paulei...

— Am remarcat după fața Paulei Drăgușanu cum

sunt acești oameni, doamnă Mănișteanu, și dacă nu mai aveți ce să-mi spuneți, să încheiem discuția. Vă mulțumesc. Aveți aici telefonul meu. Dacă vă mai amintiți ceva, vă rog să mă sunați.

Așezat la birou, Alexandru încerca să domesticească o pipă. O ținea în gură cu un aer caraghios, fixa concentrat cu privirea cupa pipei de parcă se aștepta să explodeze din clipă în clipă. Trăgând din ea, scotea un hârâit asemănător respirației astmaticilor. Atât era de preocupat de îndeletnicirea sa că nu observă intrarea lui Andrei.

— Ascultă, geniule, crezi că fără pipă n-ai să poți rezolva cazurile ce ți se dau? Sau l-ai încheiat pe ultimul și acum te plictisești?!

— Râzi, tu râzi, dar ia uită-te pe masă! Te așteaptă și pe tine una!

— O văd, dar nu înțeleg de ce te-ai apucat cu așa sârg de lulea? Este cumva o nouă misiune primită din partea tovarășului colonel de pui atâta zel?

— Nu. Le-am găsit pur și simplu pe masă. Una ție, una mie. Cred că s-a întors Teodorescu de la Cluj și ni le-a adus cadou, întru răbdare dumnezeiască pentru cazul pe care ni l-a făcut de asemenea cadou.

— Ascultă, dacă ai înnebunit...

— N-am înnebunit, dar am stat de vorbă, cum mi-ai

dat porunca, cu mult stimata doamnă Arămescu.

— Și ăsta este efectul după discuția cu mult stimata doamnă?

— N-ai idee ce înseamnă o menajeră care-și revine din șoc. Și încă una care slujește de douăzeci de ani într-o casă.

— Eu zic să-ți vii în fire. Dacă nu, te arunc cu lulea cu tot pe fereastră.

— Mai bine încearcă-ți și tu pipa. E o senzație dumnezeiască!

— Băiete, nu mai ai nicio șansă să te faci bine!

— Andrei, tu tot nu ți-ai dat seama?

— Că n-o să te mai faci bine?

— Nu, că a sosit Ana!

— Și taci?! Unde-i Ana?

— Nu știu.

— Ascultă, tu vrei să te bat, așa, aici, la serviciu?

— Nu. Dar habar n-am unde-i. N-am văzut-o. Am găsit pipele. Și am priceput că s-a întors. Numai ea putea să le aducă. Nu-ți amintești că ne-a promis odată că ne face cadou niște pipe? Uite, și tutun englezesc. Eu personal mă apuc de pipă.

— Ți-arăt eu ție. Să-mi fâsâi toată ziua ca un astmatic la ureche. Nu, mersi! La nevoie ai să primești și ordin să nu folosești pipă, locotenent Deleanu. Și acum, drepți! Unde-i Ana? Repede până nu te ard!

— Să trăiți, tovarăşe căpitan, nu știu unde se află delicventa. Vă raportez că până acum zece minute a așteptat aici doctorul Căldărușanu.

— Și de ce nu mă mai așteaptă?

— Trebuia să se prezinte la slujbă. Cazuri multe și grele. Ca la noi. S-a dus să mai ciopârțească ceva cadavre și după aia vine din nou. Sau ne poate aștepta acolo. După voia dumneavoastră.

— N-ai stat de vorbă cu el?

— Ba da. Am avut o foarte lungă și interesantă conversație.

— Vrei să fii serios?

— După ce mă ții drepți mai pretinzi că sunt și neserios.

— Stai jos.

— Vă rămân recunoscător pentru bunăvoință!

— Probabil că e acasă. Sau la colonel. Oricum, n-o căutăm, drept pedeapsă că n-a lăsat vorbă unde pleacă.

— Cine?

— Papa Pius, cine! Ana, parcă de ca era vorba!

— Nu, era vorba de doctorul Căldărușanu.

— Bine. Avem cafea?

— Este, să trăiți! Castrulea e plină. E al doilea rând pe care l-am făcut. Căldărușanu a băut enorm de multă calea. Dacă mai vine o dată ne pune sărăcia la ușă!

— Nu te știam și zgârie brânză! S-a primit dosarul

complet al probelor? Da? Dă-l încoace.

Alexandru își atârnă cu un aer blazat pipa în gură. Încercă de două-trei ori să tragă din ea, dar își aminti ia vreme de remarca cu astmaticii și renunță. Dacă cineva i-ar fi privit cum stăteau preocupați asupra dosarului ar fi crezut că sunt doi frați aflați într-un moment de relaxare într-o după-amiază în camera lor. Figurile le semănau teribil de mult. Frunți înalte, încadrate de păr negru, ochi inteligenți, la unul mai înclinați spre ironie, la celălalt spre visare, fețe mai mult lungi decât ovale, guri frumos desenate și sprâncene aproape îmbinate, destul de mobile ca să însoțească reușit expresivitatea ochilor. Câteva fire de păr alb la Andrei și câteva crețuri fine la coada ochilor dovedeau că are ceva mai mulți ani decât Alexandru. Înalți, cu hainele bine croite și cu mișcări foarte sigure și degajate, cei doi păreau pe stradă doi actori, distribuiți în roluri de funcționari la o agenție comercială, aflați în vacanță. Teodorescu avea obiceiul să spună că atunci când *cei doi „A”* circulă pe stradă se face curent de atâtea capete de femei întoarse după ei. Iar când cei *trei „A”* – Ana, Alexandru și Andrei – mergeau împreună sau apăreau prin localuri, capetele de ambe sexe se întorceau și cu admirație și cu invidie. «Sunt periculos de prezentabili *cei trei „A”* ai mei, spusese odată cu admirație colonelul Roman întâlnindu-i pe stradă. Noroc că sunt inteligenți și au

suficient simț al umorului. Îmi plac exemplarele umane reușite, pentru că nu au niciodată complexe.

Într-o punguță de plastic, prins de filă cu o clamă. Andrei găsi gloatele extras din capul doctorului Drăgușanu. Într-alta, similară, se găsea celălalt glonte, extras din corpul cățelului. Erau din același pistol. Paula Drăgușanu murise în jurul orei douăsprezece noaptea, iar doctorul Drăgușanu fusese împușcat mai târziu, la aproximativ o jumătate de ceas. Andrei scoase un fluierat prelung.

— A lucrat rapid amicul nostru. În jumătate de ora a trimis trei suflete pe lumea cealaltă. Îți dai seama ce rapid s-a mișcat din Vornicului în Pitarului?

În casa Paulei Drăgușanu erau amprentele ei, ale Ralucăi Nestor și încă două nuduri de amprente aflate pe cești, pe pahare și pe geanta Paulei Drăgușanu, neidentificate. „Astea trebuie să fie ale Mănișțenilor”.

— Alexandre, pot să te rog ceva? Uite, pe paharele acestea ai amprentele Mănișțenilor. Confruntă-le cu cele din dosar. Să fim lămuriți cel puțin în privința asta.

Alexandru ieși fredonând o melodie neînțeleasă și după o jumătate de oră se întoarse tot cu ea pe buze.

— Ai salutări de la bătrânu'. Amprentele sunt ale Ilincăi și ale lui Al. Mănișteanu. Uite-le și pe ale doctorului Căldărușanu. Dacă tot mi-a băut cafeaua am profitat și eu. Le găsești la fișa cu amprente

neidentificate din casa doctorului Drăgușanu.

— Ascultă, unde-i Milescu? Trebuia să se prezinte la ora douăsprezece?

— Te-a așteptat și pe urmă am hotărât amândoi că ar fi bine să se ducă în strada Vornicului. Dacă ai altă dispoziție, îl chemi. A declarat că-i gata să reziste până mâine dimineață, fiindcă acum are antrenament.

Din nou se așternu în birou liniștea însoțită de foșnetul filelor. Târziu, Alexandru, întrerupse tăcerea:

— Am impresia că n-am înaintat de loc. Eu tot nu înțeleg de ce au murit cei doi Drăgușeni. Dacă n-ar fi cele două transmisii aș crede că bijuteriile acestea ar fi cauza. Dar așa?!

— Ai terminat? Ascultă aici. Ai văzut ce declară Măniștenii referitor la ușa de la terasă? Ai văzut ce declară și Raluca? Citind dosarul ăsta am încercat să refac drumul asasinului. Când la unsprezece și jumătate au plecat cei doi, asasinul a intrat pe ușa de la terasă. S-a întors Paula Drăgușanu – îi condusese pe Mănișteni – și a simții că este cineva în casă. Pe ușa principală n-a intrat și n-a ieșit nimeni. Avem confirmarea lui Milescu. Deci, a intrat pe ușa dinspre terasă când Paula Drăgușanu îi conducea pe Mănișteni. S-a ascuns undeva, poate după o draperie sau în baie. La întoarcere. Tobsy l-a simțit. A făcut suficientă gălăgie ca s-o pună pe gânduri pe Paula Drăgușanu. De asta s-a

întors în vestibul și s-a îmbrăcat – era hotărâtă să plece la Matei Drăgușanu. Când s-a dus după geantă, în dormitor l-a găsit pe asasin. O scurtă discuție. Apoi a urinat acel ceva care a îngrozit-o pe victimă. Ce? O să aflăm când punem mâna pe el. Spre surprinderea vizitatorului nocturn Paula Drăgușanu a murit. El voise numai s-o sperie. Asta înseamnă că nu era la curent cu boala agravată a Paulei Drăgușanu. Dar știa că există ceva care s-o sperie ca de frică să mărturisească. Ce? Iar o să aflăm când punem mâna pe el. Moartea ei l-a derutat. Cred că l-a enervat destul de tare, fiindcă a împușcat cățelul. Asta dovedește că nu posedă suficientă stăpânire de sine și că mai are nevoie să intre în casă. Dacă avea nervii ceva mai buni omora cățelul altfel, de exemplu îi trăgea una în cap. În orice caz a acționat repede. Și-a dat seama că lasă urmă de pistol și atunci a luat cu el cățelul. A ieșit pe unde a intrat. Aici intervine ceva. Inițial a luat cățelul ca să scape de el undeva, pe drum, dar și-a adus aminte că Matei Drăgușanu știe ceva, care la moartea Paulei Drăgușanu îi va reveni imediat în memorie, ceva care să-l demaște pe asasin. A hotărât să-l omoare. S-a dus direct acolo. Problema se pune pe unde? Uită-te ia schița asta – vila Paulei Drăgușanu se află dispusă paralel cu cea a lui Matei Drăgușanu; le desparte doar o vilă cu grădină. Pentru asasin a fost simplu. Din grădina Paulei

Drăgușanu a sărit în a lui Anastasiu și de-acolo în a lui Matei Drăgușanu. Astăzi credeam că nu era posibil un astfel de drum din cauza celor doi lupi uriași care circulă slobozi prin grădina familiei Anastasiu. M-am urcat însă pe zid și am văzut că este destul de lat ca să poți circula pe el și suficient de înalt ca să nu le ajungă câinii. Grădina unde am întâlnit-o pe fetiță este împrejmuită cu un zid similar. Pe acest zid a ajuns asasinul nestingherit și așa de repede în grădina lui Matei Drăgușanu. Cred că și-a ales și la venire același drum, dacă n-a fost văzut de Milescu intrând pe poarta din față sau sărind zidul dinspre strada Comisului. Ai priceput, băiete?! Așa a reușit să-l omoare la numai o jumătate de oră și pe Matei Drăgușanu S-a grăbit. Știa că dincoace poate apărea Raluca și în mod obligatoriu ea ar fi telefonat la doctorul Drăgușanu. Pentru asasin era foarte important ca Matei Drăgușanu să moară înainte de a afla de moartea cumnatei lui.

— Și la Matei Drăgușanu pe unde a intrat? Ușile perfect încuiate, zăbrele la ferestre de nu intră niciun șoarece!

— Pe ferestruica de la calorifer. Am fost azi-noapte jos. Află că este o fereastră fără zăbrele – de ce, nu știu! – dar suficient de mare ca să treacă prin ea un om. De altminteri drumul prin grădină este marcat de cățelul aruncat în lada de gunoi. Lada aceea, una rotundă de

tablă, se află în spatele casei, nu departe de fereastra caloriferului.

— De ce n-o fi aruncat cățelul în curtea Anastaseștilor și a făcut echilibristică pe zid cu el în brațe?

— Mintea lui știe! Poate s-a gândit că lupii l-ar fi descoperit imediat, pe când din lada de gunoi putea fi aruncat în mașina gunoierilor fără să se observe!

— Ascultă, Andrei, dar dacă Raluca nu se înșală asupra faptului că ușa de la terasă era închisă? Este logic să fi fost închisă.

— Dacă Paula Drăgușanu a închis-o, lucru foarte probabil, asasinul a deschis-o ca să poată ieși. Și n-a mai putut s-o închidă.

— Oare ne-a mințit Raluca?!

— Poate.

— De ce ar risca o astfel de minciună, admițând că este vinovată? Ușa deschisă la terasă o scotea total din cauză!

— Poate a observat ușa deschisă abia după ce a descoperit-o moartă pe Paula Drăgușanu și atunci e firesc să nu-și mai amintească exact cum s-au petrecut lucrurile. A închis-o automat, gândindu-se la moartă și probabil murind ea de frică...

— Vreți totuși să mă observați și pe mine, stimați colegi?

— Ana! Când ai intrat?

— Tocmai demonstrai cum a făcut criminalul echilibristică pe zid. Bravo, băieți, aștept de patru ore acasă să-mi telefonați și voi nimic! Iar eu care mă ofileam de dorul vostru...

— Se și vede, Ana dragă. Ești așa de ofilită de dor că strălucești ca Miss Univers în clipa premierii.

— Iar ești nesuferit, Andrei! Jur că mi-a fost dor de voi.

— De ce nu ne-ai așteptat?

— Pleca bărbatul meu acum, la patru, în delegație și trebuia să fiu și eu de față, nu? Măcar să-l întreb dacă și-a luat periuța de dinți!

— Asta înseamnă că astă-seară ești liberă, doamnă!

— Sunt. V-au plăcut lulelele?

— Vai, Ana, eu am de gând să trag numai pipă de-acum încolo! Sunt o splendoare.

— Nici vorbă. Interzis pipă în birou! Să fie clar. Le punem în vitrina de colo. Cum a fost la mănăstire? După toate aparențele ți-a priit.

— Să nu mai vorbim de asta. Vă povestesc eu altă dată. Ce e nou pe-aici?

Castrulea a intrat imediat în funcție. Două ore în biroul *celor trei „A”* s-a auzit un zumzet continuu. Câte cineva mai ridica glasul și iar discuții susținute.

— Plec să-l caut pe doctorul Căldărușanu, hotărî în cele din urmă Andrei. Alexandru a vorbit cu el. Nimic

nou față de ce am aflat de la ceilalți. Vreau să-l întreb însă câteva lucruri mai speciale. Voi vă duceți să stați de vorbă cu vecinii victimelor. Ana, dacă vrei, Alexandru te poate conduce în casa Paulei Drăgușanu, s-o vezi, poate îți vine vreo idee mai bună decât nouă.

— Știu casa, o cunosc și pe Raluca Nestor. Am fost odată invitată la ea împreună cu mai mulți prieteni comuni. Am să trec s-o salut.

— A spus că se mută la atelier pentru câteva zile. Dar, uite, cheia de la casă.

— Bine, ne întâlnim aici la șapte. Am înțeles că la șapte și jumătate ne așteaptă tovarășul colonel, nu?

Andrei, sub duș, se gândea la seara petrecută cu Ana și Alexandru. Dacă nu ar fi fost prea obosiți ar fi mai stat, dar la ora douăsprezece Ana insistase să meargă toată lumea la culcare. Îi aștepta o zi grea. Vor face o noapte albă după ce vor termina „cazul Drăgușanu”. Ieși de sub duș, își puse pijamaua, își aprinse o țigară și se întinse peste plapumă. Se gândea cu plăcere că o să doarmă bine până la șase. Dăduse dispoziție să nu fie trezit peste noapte. În clipa aceea telefonul începu să sune ca un turbat. Se uită la el și nu-i veni să creadă. Își zise că este Alexandru sau Ana și zâmbi. Ridică receptorul.

— Alo, vă rog cu tovarășul Pandrea.

— Cine îl caută?

— Dan Mănișteanu. Dumneavoastră sunteți, tovarășe Pandrea?

— Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez la ora asta, se lamenta vocea regizorului la celălalt capăt al firului, dar s-a petrecut ceva îngrozitor. A dispărut Raluca!

În prima secundă Andrei i-ar fi dat cu receptorul în cap. „Cine dracu știe unde s-a dus iubita ăstuia să se culce, sau o fi venit celălalt și acum își dau explicații, iar pe mine nu mă lasă să dorm”. În clipa următoare simți că ceva nu e în regulă.

— Sunteți sigur?

— Sigur. Am căutat-o peste tot, am telefonat în toate locurile posibile, nu este.

— Poate a venit Șerban. Știți de existența lui, nu?

— Știu. Dacă venea, Raluca îmi telefona. Așa ne-am înțeles.

— Când ați văzut-o ultima dată?

— Astăzi la trei. Am lăsat-o în colțul străzii la ea. S-a dus să-și ia niște lucruri...

— Unde sunteți acum?

— Acasă la mine.

— Vă rog să mă așteptați. Vă sun eu din nou peste puțin. Nu mai telefonați nicăieri și nu mai faceți panică.

— Cred că este gata făcută.

— Închideți, o să vă sun eu. La revedere.

Andrei apăsă pe furcă și formă un număr.

— Alo, căpitanul Pandrea la telefon, cu cine vorbesc?

— Locotenent Milescu, să trăiți.

— Ce faci acolo, Milescule? Nu te-am trimis la culcare?

— Nu pot să dorm, tovarășe căpitan. Studiam ceva aici.

— Abatere de la disciplină, locotenent. Despre asta discutăm mâine. Trimite-mi o mașină și pleacă imediat acasă.

Închise din nou telefonul și formă numărul lui Alexandru.

— Alo, bătrâne, îți fac o propunere. De acord?

— De acord! Ce s-a întâmplat?

— A dispărut Raluca Nestor! Poate a luat un somnifer și doarme dusă în camera ei, dar poate s-a întâmplat ceva mai rău decât un somn. Ce faci, vii cu mine?

— Vin. Ne întâlnim în Vornicului?

— Nu, ne întâlnim la Dan Mănișteanu. Vii cu mașina ta, da? Nu uita cheia de la... Vezi că o ai în costumul cu care ai fost azi după-masă. Ura băiete, te aștept. O să dormim în cincinalul viitor.

— N-o luăm și pe Ana?

— Las-o în pace să se odihnească. Măcar un cap limpede să avem mâine. Salut!

Andrei apăsă furca, formă alt număr.

— Dan Mănișteanu? Uitați, vin imediat la dumneavoastră. Dacă colegul meu ajunge mai înainte, mă așteptați. Ne vedem jos la intrarea blocului. Plecăm acasă la domnișoara Nestor.

— Bine, tovarășe Pandrea, vă mulțumesc. O să vă aștept jos.

Peste cincisprezece minute Andrei era în Piața Romană. Alexandru fuma rezemat de BMW-ul lui de care era foarte mândru, iar Dan Mănișteanu se plimba prin fața blocului. Andrei le făcu semn să se urce în mașină și porniră. După ce făcu prezentările se întoarse către Dan Mănișteanu:

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați hotărât cu domnișoara Nestor când v-ați despărțit?

— Raluca s-a dus să-și ia câteva lucruri de-acasă ca să se mute la atelier pentru trei-patru zile. Eu mă duceam la masă la mama și am lăsat-o în drum spre casă...

— De ce nu s-a dus cu mașina ei? Am văzut-o parcată pe Mendeleev în apropierea blocului dumneavoastră!

— Avea o mică defecțiune, cred că la dinam.

— Trebuia s-o luați și la întoarcere?

— Nu, Raluca se grăbea, la patru avea întâlnire la atelier cu o cunoștință sau o prietenă, cam așa ceva. Mi-a spus că va pleca cu autobuzul sau, în caz că întârzie, va chema un taxi. Urma ca după ce termină să vină la mine și seara să ieșim să mâncăm undeva. M-ați întrebat

la telefon ceva în legătură cu Șerban. Dacă venea Șerban în acest timp, mi-ar fi telefonat să mă anunțe dacă mai este liberă astăzi, și dacă da. Cam la ce oră mă va căuta acasă.

— Nu v-a telefonat nici măcar la părinți?

— Nu, de la ora trei de când am lăsat-o în colțul străzii n-a mai dat niciun semn. Pe la opt am sunat, întâi la atelier, apoi acasă, și pe urmă la cunoștințele comune. Nimeni n-a văzut-o. Nu știu dacă s-a dus la întâlnirea de la patru și nu știu cu cine trebuia să se vadă. Aș fi putut verifica. Poate nu s-a întâmplat nimic... nu știu ce să cred! Vă rog să mă scuzați că v-am deranjat, dar întâmplarea de azi-noapte cred că m-a influențat și acum văd totul în negru.

— Bine ați făcut că ați telefonat. Vom vedea acum ce ne spune din nou casa Paulei Drăgușanu.

Între timp ajunseră în fața vilei cu numărul trei. Era cufundată în întuneric. Alexandru se duse spre ușă să descuie, iar Andrei se îndreptă spre spatele casei. Ocoli, ajunse pe terasă. Împinse cu putere ușile de la salon, dar erau zdravăn închise. Gratiile de la ferestre păreau fixate acolo pentru un veac. Se întoarse pe partea cealaltă, unde erau dependințele. Ușa era încuiată. Cea de la intrare, de asemenea. Împinse, dar simți zăvorul cum se opune. Intră. Luminile fuseseră aprinse peste tot de Alexandru.

— Nici țipenie de om!

Andrei formă un număr. La capătul celălalt auzi vocea lui Milescu.

— Milescule, ceva nou în legătură cu prietena noastră?

— Nimic, tovarășe căpitan. Stați să mai verific dacă în ultimele douăzeci de minute s-a întâmplat ceva. După câtorva secunde se auzi din nou vocea: N-a ieșit din casă, tovarășe căpitan.

— Mulțumesc, Milescule.

Alexandru se uita paralizat la Andrei. Înțelesese totul din convorbire. Raluca trebuia să fie aici, în casă.

— Tovarășe Mănișteanu, dumneavoastră stați aici, în salon. Eu mă duc în camera Paulei Drăgușanu. Tu, Alexandre, caută în camera Ralucăi. După aceea, în restul încăperilor. Încuie ușa de la ieșire. Cauți peste tot. Chiar și sub pat.

Andrei intră în camera Paulei Drăgușanu, dar nu pe ușa sigilată, ci prin cea care ducea la baie și la bibliotecă. Reveniră peste cinci minute în salon. Alexandru avea în mână o pereche de mănuși de ață, din acelea pe care le poartă femeile în sezonul cald.

— Asta am găsit. Și le-a pus azi-noapte când a plecat.

— Astăzi le avea când am condus-o eu acasă.

— Deci a intrat în casă, trase concluzia Andrei, deși știa asta. Alt semn n-ai mai găsit?

— Nimic. În baie nicio urmă. Patul neatins.

— Mă duc în bibliotecă, iar tu în sufragerie.

Se întoarseră și de-acolo fără niciun rezultat.

— Hai jos în dependințe.

Raluca nu era nicăieri. Andrei se mai duse o dată în vestibul și se întoarse cu o pereche de pantofi.

— Azi-dimineață, la nouă, era cu ei. Știți cumva dacă și la trei după-amiază îi purta?

— Da. Era îmbrăcată cu rochia și pantofii cu care a fost ieri la vernisaj. Și geanta era aceeași.

— Alexandre, caută rochia. Pardesiul nu este în vestibul. Oricum, știm că a plecat cu pardesiul și că și-a schimbat pantofii. Alexandru dădu iama în șifonierul Ralucăi, dar rochia cu care fusese în noaptea asasinatelor nu era nicăieri. Dan Mănișteanu îl asista.

— Aveți cumva idee ce pantofi și ce geantă și-a pus? îl întrebă Alexandru arătându-i șirul de pantofi.

— Aici văd pantofi pe care îi cunosc, am văzut-o cu ei, dar sunt și pantofi pe care nu i-am mai văzut. Și nici gențile cunoscute de mine nu lipsesc. O fi luat una pe care eu n-o știu.

Dan Mănișteanu își aprinse o țigară și ieși în salon. În clipa următoare Andrei reveni din bibliotecă cu mâinile în buzunare și se opri gânditor în mijlocul salonului. Se uită fix la Dan Mănișteanu trăgând zgomotos aer pe nări:

— Ce țigări fumați?

— Amiral, doriți o țigară?

— Nu, și Andrei o zbughi spre bibliotecă.

După câteva secunde i se auzi glasul:

— Alexandre, vino aici. Repede.

Alexandru ieși cu un braț de rochii în brațe. În ușa dinspre bibliotecă Andrei îi făcea semn să se apropie.

— Trage întâi pe nări mirosul de tutun de-aici, din cameră, îi spuse el cu glas scăzut.

Alexandru se conformă, gândind că nesomnul începuse să-și facă efectul asupra lui Andrei.

— Nu simți nimic?

— Nu. Ba stai, miros de țigară...

— E același de dincolo?

— Nuu... Fantastic, tutun american! Cineva a fumat aici de curând. Și nu alte țigări, ci tutun american, Kent, Marlboro sau ceva de genul acesta! Alexandru ieși ca din pușcă din bibliotecă.

— Tovarășe Mănișteanu, ce țigări fuma Raluca?

— Diferite, BT, Luna, uneori Kent când găsea.

— Astăzi fuma cumva Kent?

— Nu cred. Nu se găsesc nicăieri. Au dispărut de vreo zece zile.

— Sigur nu avea Kent sau Marlboro sau...?

— Sigur nu avea. Aș fi observat imediat. Aș fi simțit tutunul în mașină când am condus-o. Și-a aprins țigara

cum s-a urcat.

— Vreți să veniți puțin? Sunteți de mult fumător?

— Fumez de cincisprezece ani.

— Poftiți, vă rog. Stingeți țigara.

Dan Mănișteanu intră în bibliotecă, cercetă rafturile cu ochii și se uită la cei doi puțin uimit.

— Nu simțiți nimic?

— Ba da, fum de țigară. De țigară bună. Nu pot să-mi dau seama acum ce țigări s-au fumat.

Deodată, Mănișteanu se apleacă spre marginea unui raft.

— Tovarășe căpitan, uitați-vă aici! Scrum, uitați scrum, ridică el victorios ochii spre Andrei.

Se aplecară toți trei, atenți de parcă descoperiseră o comoară. Nici nu mai respirau, ca să nu zboare firul de scrum aflat pe marginea îngustă a bibliotecii. Alexandru scoase încet carnetul, rupse o filă albă și o strecură ca pe o lamă între lemn și scrum. Încet, îl mută pe filă, apoi îl strânse în hârtia făcută pungă.

— Gata, l-am prins, se întoarse el spre cei doi care-l. Urmăreau ca și cum ar fi săvârșit un ritual. Aflăm noi ce țigări s-au fumat aici...

— Alexandre, trimite șoferul să aducă... adică stai că îi telefonez lui Milescu. Să luăm amprentele. Așezați-vă pe un fotoliu în salon, se adresă el lui Mănișteanu. Noi mai avem treabă.

După ieșirea lui Mănișteanu, Andrei se duse și telefonă. Reveni.

— Andrei, tu observi că aici nu este niciun fir de praf, nici pe măsuța asta, nici pe rafturi?

— Am văzut. Cineva l-a șters cu grijă. Poate Paula Drăgușanu în seara zilei în care a fost asasinată.

— Sunt cel puțin treizeci de ore de atunci, dacă, să zicem, Paula Drăgușanu l-a șters cu câteva minute înainte de sosirea Mănișteniilor. Într-o cameră cu trei pereți de cărți nu se poate ca în acest răstimp să nu se fi așezat praf!

— Nu uita că ferestrele n-au mai fost deschise.

— Vai de mine, în București praful stă cuibărit prin camere. Madam Matilda îl șterge din două în două ore și tot se plânge. Numai iarna și la începutul primăverii se mai liniștește. Altfel toată ziua e cu cârpa în mână.

— Deci cineva a fost aici. Raluca n-a ieșit din casă de la ora trei. Poți să-mi spui pe unde s-a evaporat? Nu-i spune omului de dincolo că noi știm că ea n-a mai ieșit din casă. Cel puțin pe ușa principală! Pe unde a ieșit? Moartă sau vie, pe unde a ieșit?

— Pe horn! Pui niște întrebări de mă uluiești.

— Du-te și caută în cămin. Uită-te sus. Căminele astea ne oferă uneori surprize.

Alexandru se întoarse peste câteva clipe zâmbind.

— Am tras capacul și am văzut stelele. În cămin se

face focul. Are instalație de gaze. E prea incomod și strimt pentru a ieșit cu un cadavru în brațe.

— Toate ușile încuiate. Cu cheia se încuie numai cea de la intrarea principală. Restul – zăvoare, sau mânere ca la ferestre. Pe unde a intrat, pe unde a ieșit?

— Și când?

— Până la ora patru. Raluca avea o întâlnire la ora patru. Dacă nu s-a dus, înseamnă că până la ora asta s-a petrecut aici ce s-a petrecut. Să zicem că a șters-o pe o intrare secretă știută numai de ea! Dar îi telefona lui Mănișteanu de oriunde se afla!

— Dacă avea interes s-o șteargă așa misterios, ce rost mai avea să-i telefoneze?

— Poate a primit un mesaj telefonic! Poate a simțit un pericol și a trebuit să plece fără să fie văzută!

— De ce nu pe ușa principală? Nu dădea nici de bănuit!

— Poate la ieșirea pe ușa principală o aștepta „pericolul"!

— Și o vezi tu făcând echilibristică pe zid, ziua, la ora trei sau patru?

— Poate a așteptat noaptea!

— Niciun poate. Se putea în acest timp să venim noi, să vină Șerban, putea să vină oricine! Dacă a primit mesajul sau semnalul pericolului, l-a primit până la patru. Altfel pleca la întâlnire. Să aștepți de la patru

până se înserează ca să poți fugi, iată un raționament pe care nu-l văd la o femeie!

— Și dacă a primit mesajul înainte de a veni. La atelier spre exemplu.

— Fugea direct. Ascultă, am impresia că batem câmpii! Dacă știa încă de la atelier că este în pericol și că acest pericol se află la ieșirea din casă nu mai venea. Categoric. Aici era cea mai bună capcană! Și pe urmă cine a fumat în bibliotecă până cel puțin acum o jumătate de oră? Să zicem că trebuia să vină aici ca să ia ceva foarte important pentru ea, că a așteptat seara și a plecat, în cazul acesta, acum jumătate de oră! Dar dacă a așteptat până acum jumătate de oră, sau numai până s-a înserat, îi telefona lui Mănișteanu că este ocupată, ca să fie sigură că el n-o să alerteze miliția. După ce s-a petrecut o crimă, cine mai crede că dispariția așa bruscă a unei femei – care și-a dat întâlnire – o să treacă neobservată? Dacă știa că o să fugă, nu avea niciun interes să atragă atenția asupra ei în felul acesta, și dacă ar fi primit aici mesajul, ar fi procedat la fel. Îl anunța pe Dan că nu poate să-l vadă până mâine! Suficient timp ca să te ascunzi bine! Dar așa, undo vezi tu logica?

— Nicăieri!

— Bine măcar că recunoști! Află, băiatule, că este moartă! Ca toți morții! Și că această casă are o intrare secretă. În peretele dinspre grădină.

— Dacă există o intrare secretă ce interes avea asasinul să atragă atenția asupra acestui lucru?

— De ce a atras atenția asupra acestui lucru?

— Dacă toate ușile sini încuiate și din casă dispare un om, nu te gândești la o intrare secretă? Te-ai și gândit! De ce ar fi ieșit asasinul prin perete și nu pe ușa de la terasă lăsând-o deschisă? Ce importanță mai avea că îți marca drumul pe care a ieșit? Ți-l marca pe ăsta și nu intrarea secretă. De ea mai poate avea nevoie. Și dacă ajungi la concluzia că este o intrare secretă începi s-o cauți! Stai pe capul lui, și ei are treabă aici, parcă așa am priceput? Ce rost avea să complice în halul ăsta lucrurile?

— Ia stai puțin, dar ce rost avea s-o care de-aici dacă a omorât-o?

Se uitară stupefiați unul la celălalt.

— S-a petrecut la fel cum s-a petrecut cu cățelul.

— Asta înseamnă că n-au vrut să găsim un cadavru, că mai au nevoie, sau mai are nevoie să vină aici. Cum nu-i niciun cadavru, normal este să credem că Raluca a plecat pe picioarele ei, că este vie și nevătămată, iar noi s-o căutăm aiurea, nu aici!

— Dar dacă este așa? Dacă este vie și se ascunde? De ce s-o omoare? Dacă-i moartă înseamnă că era și ea amestecată în toată povestea asta cu mesajele radio. Dacă a murit, a murit aici, și o femeie nu e un cățel s-o

cari în buzunar după ce-i tragi un glonte în cap!

Andrei se așează turcește jos. Înconjură biblioteca cu ochii. Trei pereți, dintre care și cel care dădea spre strada Vornicului, erau acoperiți până sus cu rafturi, o veritabilă bibliotecă de stejar, frumoasa, cu geamuri. Un perete era liber, având o fereastră și o draperie de sus până jos. Toate rafturile erau tixite de cărți. Ici-colo câte o statuetă din fildeș sau jad. Biblioteca avea chei de care atârna câte un lănțug cu o figurină la capăt din chihlimbar. Pe jos un covor în care te afundai. Lângă fereastră, în dreapta, un birou și un scaun tapisat. În partea stângă a ferestrei două fotolii, unul spre perete, iar celălalt rezemat de bibliotecă.

— Ascultă, de ce o fi fumat în bibliotecă și nu în salon?

— Probabil aici căuta ce-i trebuie!

— Asta trebuie să fie! Asasinul caută ceva în casa asta. Ceva care era la Paula Drăgușanu, ceva pe care ea n-a vrut să i-l dea. De asta a murit așa cum a murit! A murit spre nenorocul asasinului și acum el trebuie să caute pe cont propriu! Poate cartea aceea din mesaj. Fără ea nu poate să plece. Trebuie s-o ducă celuilalt.

— Și dacă a găsit?

— N-a găsit. Dacă a căutat până am venit noi, înseamnă că încă n-a găsit. A auzit mașina și a șters-o.

— Totuși nu-i fum proaspăt. Dacă era așa cum spui trebuia să plutească în aer.

— O fi plecat să se odihnească. Nu uita că e trecut de două noaptea. Am o idee, Luă o filă din carnetul lui Alexandru și scrise: „Nu cred că revine prea repede. S-ar putea să pândească vila.” „Am înțeles, îi răspunse tot în scris Alexandru, dar de ce nu vorbim, ci scriem? Crezi că și acum e în casă!?” „Nu-i în casă, dar poate să aibă instalat un microfon! Așa cred că le urmărea și pe locatare!”

— S-a făcut. Deși nu prea văd un rezultat. Toate ca toate, unde-i Raluca?

— Uite că au venit băieții de la criminalistică. Să mergem.

Specialiștii se apucară cu sârg de treabă și pipăiră cu lupa și aparatul de fotografiat toate colțișoarele.

— Tovarășe căpitan, pe mânerul ușii sunt amprente. Dacă vreți, solicitați persoanei care este cu dumneavoastră să ne dea și amprentele dânsului. Probabil a intrat în bibliotecă.

— Da, da. Sigur că a intrat. Cercetați și camera de acolo, luați ce se poate lua. Andrei îl rugă pe Mănișteanu să se supună operației de luare a amprentelor, explicându-i necesitatea ei.

Stând în mijlocul salonului galben, Andrei observă o pată pe covor. Se aplecă și o pipăi. Era destul de măricică, uscată. Începea să se scorojească.

— Alexandre, vino încoace. Dă un cuțit și o filă. Să

luăm cât putem din pata asta. Am impresia că e sânge.

Cu lama cuțitului Andrei desprinse o bucată mare din pată smulgând și din lina covorului. Strânse totul într-o punguliță de nailon apărută din buzunarul lui Alexandru.

— La laborator cu ele.

Observă ochii măriți de spaimă ai lui Mănișteanu. Înțelesese?

— Nu vă speriați, vă rog. Ieri noapte a fost împușcat aici un cățel – Tobsy, cred că îl știți. Probabil pata asta e de la el. Poate să fie și cafea. E aproape de masă și ieri am băut cafea aici cu părinții dumneavoastră. Mamei, de emoție îi tremurau mâinile. Nu, n-are rost să vă faceți gânduri negre.

Mănișteanu nu-i răspunse. Își aprinse o țigară și Andrei observă cum îi tremură buzele. Începu să fie mai sigur că Raluca fusese omorâtă. A fost scoasă pe ușa de la terasă când s-a înnoptat. Asasinul a revenit, a închis ușa și a căutat prin casă. A plecat pe intrarea secretă din motive știute numai de el. Probabil că Raluca l-a găsit în casă când a venit. „Trebuie să-i căutăm corpul în grădinile din jur". Se duse la telefon. Pe Mănișteanu îl trimise cu mașina acasă. Până la ora cinci dimineața, cu ajutorul a doi câini, au răscolit grădinile din jur. Nici urmă de Raluca. În drum spre casă, în tăcerea obosită din mașină, Andrei adăugă ca o încheiere la această

noapte, a doua nedormită:

— Am uitat să-ți spun. Din camera Paulei Drăgușanu lipsește un volum Baudelaire[4] legat în piele. În noaptea când am fost aici s-o vedem pe ea, volumul se afla pe noptieră. Nu mai este. Și acum la culcare. Ne vedem mâine la ora nouă, la birou. Am lăsat instrucțiuni pentru Ana.

Alexandru cobori din mașină, dădu mâna cu Andrei și cu șoferul.

— La revedere. Noapte bună.

Era după-amiază. Pe fereastră, odată cu zgomotul surd al străzii, începuse să pătrundă aer răcoros. Toată ziua fusese cald, deși pronosticurile meteorologice anunțaseră ploi locale. Cei trei stăteau mai mult trântiți pe scaune și așteptau să dea în fiert castrulea. Ana ținea în mână o linguriță și o manevra nervos. Umblaseră de dimineață ca niște bezmetici căutând un fir. Întrebaseră, anchetaseră, căutaseră. Vecini, rude, colegi, prieteni. Nimeni nu bănuia nimic, nu știa nimic. Căldărușanu, cu care stătuseră de vorbă între două cadavre – otrăviți cu

---

[4] Charles-Pierre Baudelaire (n. 9 aprilie 1821, Paris – d. 31 august 1867) a fost un poet francez, a cărui originalitate continuă să-i provoace atât pe cititorii săi, cât și pe comentatorii operei sale. Este considerat poetul care a revoluționat întreaga lirică franceză și europeană prin originalitatea volumului său controversat Les Fleurs du Mal („Florile răului"). A avut o influență puternică asupra viziunilor poetice ale autorilor de mai târziu.

verde de Paris, dormea în picioare. Nu le-a spus nimic în plus față de ce știau. La zece se ducea să se culce și le-a promis că se vor vedea la înmormântare. Poate își mai aduce aminte ceva! Pentru soții Stamate căpătaseră cele mai bune referințe de la serviciu. Vechi comuniști, specialiști serioși și apreciați în munca lor. Directorul s-a scandalizat că securitatea se interesează de ei. Le-a ținut o lecție despre seriozitatea întreprinderii și ținuta ireproșabilă a lucrătorilor etc., etc. Anastasiu nu auzise nimic. Câinii lui stăteau liberi în grădină și noaptea. Numai azi-noapte niște lucrători de miliție l-au rugat să-și strângă câinii în casă pentru puțin timp și el le-a îndeplinit dorința. Se pare că erau în căutarea unui hoț care opera pe picior mare. A auzit de moartea Drăgușenilor și regretă imens. Îi cunoștea de mult și erau niște oameni minunați. Da, era bijutier, lucra pe Bulevardul Republicii, dar doamna Paula Drăgușanu nu i-a dat niciodată bijuterii spre vânzare. I-a reparat odată o brățară de argint, Când? Păi cam cu zece ani în urmă. Nu crede ca doamna Drăgușanu să fi avut multe bijuterii.

A întâlnit-o des pe stradă – sunt doar vecini – și cu ochiul lui format ar fi observat dacă purta bijuterii de preț. Sigur că a observat inelul cu piatra corai. Nu era prea valoroasă. La gât purta un lanț gros de argint sau un lănțug de aur cu o cruciuliță. Nu, nici cei din casă nu

observaseră nimic în ultimele zile. Știe pentru că de două zile în familie nu se comenta decât moartea Drăgușenilor. Vecinii din stânga Paulei Drăgușanu nu văzuseră nimic. Nici vecinii lui Matei Drăgușanu. Se culcau devreme pentru că plecau la șase la serviciu.

Alexandru protestase la capătul acestor cercetări fără rezultat: „N-o fi invizibil monstrul ăsta, domnule! Nu l-a văzut nimeni, nu l-a auzit nimeni! Afară de cei trei morți.”

— Ana, semeni cu un cow-boy tânăr, proaspăt intrat în clan, care arde de nerăbdare să tragă în tot ce-i pică în cale. Am văzut unul într-un film, învârtea pistolul așa cum învârți tu lingurița și trăgea exact când trebuia să fie liniște!

— Ce să-ți spun, tu de două zile ai tras exact când trebuie și numai la țintă! Recunosc ca mor de invidie și de admirație!

— De aseară am și concursul tău la aceste trageri „numai mai la țintă”!

— După ce v-ați încadrat cu cinci minute mai târziu decât asasinul în cursă vrei să recuperez eu timpul? N-am ce spune, sunteți de un cavalerism...

— Te-am lăsat să dormi și noi am umblat după potcoave de cai morți! Nici măcar nu ești recunoscătoare!

— Dacă mai cauți o zi potcoave de cai morți, îți dau

un sfat prietenesc – să te lași de meserie.

— Mulțumesc foarte pentru sfat. Înainte de a-mi cere trecerea în rezervă am să cer și sancționarea ta pentru „insulta superiorului”, tovarășă locotenent major Ana Mușat!

— Așa! Suferi și de boala ierarhiei? Na, atunci! Bea cafea!

Fără niciun avertisment Ana smulse castrulea din priză și vărsă cafeaua în chiuvetă.

— Poftiți vă rog, tovarășe căpitan Pandrea, și vă faceți singur cafea.

Andrei izbucni în râs.

— Numai o femeie se putea răzbuna așa! Splendid Ana! Ești mai mult decât drăguță. Încă puțin și ne luăm de păr. Uite, fac eu cafeaua. De când te-ai întors de la mănăstire ești mai frumoasă și mai... feminină! Zău. Ești într-adevăr mai frumoasă și te porți într-adevăr ca o femeie.

— Vrei să spui că înainte nu mă purtam ca o femeie? Dar cum mă purtam, mă rog?

— Erai foarte severă. Era imposibil să se mai glumească cu tine. Semănai cu colonelul când îl prinde pe Teodorescu făcând desene pe dosare! Dealtminteri, tu îl adori pe colonel și vrei să semeni cu el! Recunoaște.

Ana pufni în râs. Alexandru, care stătuse ca pe o bombă cât timp cei doi se certaseră, își destinse și el

figura într-un zâmbet de ușurare.

— Când vă mai apucați de scrimă, mai gândiți-vă și la mine. O să mă băgați în spital într-o zi!

— Ai noroc că am promis să fac cu cafeaua, în cinstea Anei!

— Ana, cred că o să bem o cafea proastă. De când ai plecat tu a uitat să facă cafea. A abuzat și m-a pus numai pe mine de serviciu ia castrule.

— Cum de nu ți-e rușine obrazului! Alaltăieri cine a făcut cafeaua?

— O dată la zece zile!

— Bine că a venit Ana ca să ai cui te plânge și cui mă ponegri. Dar le iert, astăzi sunt generos. Cu victoriile zdrobitoare din ultimele patruzeci și opt de ore mă simt cu bastonul de general în buzunar! Ce mai contează făcutul unei cafele!

— Iar ai pomenit de funie în casa spânzuratului. Pedeapsă – și rândul următor de cafele tot tu îl faci!

— Regret, dar la rândul următor eu sunt la Belu, la înmormântare. Am întâlnire cu asasinul. Nu se poate să nu vină. Vorba unei prietene: „lupul mai trece pe unde a mâncat oaia".

— Nu știam că ai niște prietene geniale care vorbesc în proverbe.

— Genială nu-i, dar deșteaptă să știi că este. Și lupul nostru o să vină! Și la Belu, și prin Pitarului o să treacă,

și mai ales prin Vornicului. O să vină, vă promit eu.

— Ai mai zis tu că vine și astă-noapte.

— Pun pariu pe o lună de făcut cafele că vine!

— Nu se prinde! S-ar putea să vină și n-am chef să intru menajeră la tine o lună. Ai fi în stare să mă pui să curăț și cartofi.

— Cartofi! Vai de mine, Ana, dar cum îți închipui că m-aș îndura să chinui în halul ăsta frumoasele tale mâini!

— Bună ziua, tovarăși!

— Să trăiți, tovarășe colonel!

„Dumnezeule, când intrase?" își puseră toți trei aceeași întrebare.

— Vă rog, luați loc. Aș dori și eu o cafea dacă aveți în plus. Mulțumesc, tovarășe căpitan. Am impresia că sunteți de serviciu la castrule astăzi. N-am să vă țin mult, mi se pare că aveți câteva sarcini precise pentru după-amiaza aceasta. Vă ascult, tovarășe căpitan!

Invitația suna categoric. Andrei simți nuanța aspră din glasul colonelului și se gândi că discuția se va termina cu o scărmăneală de zile mari.

— Tovarășe colonel, ancheta n-a înaintat prea mult...

— O să înainteze după ce autorul mesajelor o să primească cartea și se va instala în fotoliu cu o cafea în mână pentru lectură. Sau credeți că mai avem șanse să citim și noi cartea cu pricina?

— Cred că o vom citi, tovarășe colonel.

— Mă bucur că vă păstrați optimismul, tovarășe căpitan. Mă întreb dacă și faptele vor îndreptăți optimismul dumneavoastră.

În birou se lăsă o tăcere adâncă. Zgomotul străzii dădu buzna în birou, dar parcă și el era cuprins de sfiiciunea care-i cuprinsese pe cei trei tineri ofițeri.

— Da, să vă aud părerea.

— Ultimul mesaj a fost pe data de întâi septembrie. De atunci, niciun semn.

— Asasinatele le considerați a nu avea legătură cu mesajele? Parcă aveați altă părere.

— Ba da. Este evident vorba de un agent străin care trebuie să scoată sau să transmită din țară o informație sau mai multe. Aceasta este de mare preț pentru ei dacă au ajuns la asasinate. Din clipa când s-a deschis șirul asasinatelor se realizează legătura cu persoana Paulei Drăgușanu.

— Cum?

— Cred, tovarășe colonel, că această informație era deținută de Paula Drăgușanu și trebuia să-i parvină agentului prin intermediul ei. E vorba probabil de un microfilm, un document, fotocopii sau pur și simplu de un text bătut la mașină. Poate să fie numai lista unei vechi rețele, aflată până acum în pasivitate. Agentul care a venit, sau care este din țară, a avut sarcina să

obțină această listă și apoi, de acord cu șefii de dincolo, s-o reactiveze. Cerută Paulei Drăgușanu lista n-a ajuns în mâna agentului pentru că ea a refuzat s-o dea. Poate n-a promis niciodată s-o dea și i-a fost cerută acum pentru prima dată. Mai este posibil ca cei de dincolo să știe că lista se păstra la Paula Drăgușanu și să fi încercat s-o recupereze fără asentimentul ei, adică, până în noaptea morții sale, Paula Drăgușanu să nu fi știut că este căutată această listă. Negăsind documentul – admit că l-a căutat din 28 august până în noaptea de 2 spre 3 septembrie când a murit Paula Drăgușanu – agentul s-a hotărât să-l ceară. A forțat nota. A speriat-o pe Paula Drăgușanu cu ceva, sperând să obțină așa ce dorea. Înclinam să cred că este cineva foarte apropiat Paulei Drăgușanu, un obișnuit al casei, și asta din Cauza circulației lui fără a fi observat de cineva. Dar moartea prin atac de cord dovedește că nu era la curent cu boala victimei. Cei din jurai Paulei Drăgușanu știau în ce stare gravă se afla și că o emoție foarte puternică o putea ucide! Agentul nu avea niciun interes s-o omoare pe Paula Drăgușanu, cel puțin până recupera ceea ce căuta, după cum nu știa că este în pericol de a muri din cauza unui șoc. Știa că este o femeie care nu se sperie prea ușor și atunci a folosit o metodă care era sigur că o va înfricoșa. Bănuiesc că este o persoană intrată în țară nu de mult, pe o cale necunoscută de noi. Nu a văzut-o de

foarte mulți ani pe Paula Drăgușanu, dar în trecut a fost printre apropiații ei sau ai Drăgușenilor în orice caz. Dovada o avem în aceste intrări misterioase în casa ei, intrări și ieșiri care de cinci zile scapă oamenilor noștri. Există una pe care el o știe, pe care cei de astăzi au uitat-o sau care nu le mai revine în memorie.

— Crezi că există o intrare secretă în casa Paulei Drăgușanu? Unde duce această intrare?

— Foarte posibil ca noaptea trecută să nu mai fi revenit din cauza cercetărilor noastre. Am căutat cadavrul...

— Deci sunteți sigur că Raluca Nestor este moartă.

— Mă iertați că nu v-am informat privind ultimele rezultate ale cercetării. Pata de pe covor s-a dovedit a fi sânge. Adineauri m-am întors de la policlinica unde era fișa medicală a Ralucăi Nestor. Este aceeași grupă de sânge.

— Deci al treilea asasinat! Vă rog, continuați.

— În momentul în care Paula Drăgușanu a murit, acesta s-a speriat, pentru că taina documentului dispărea odată cu ea. Trebuia să-l găsească. Era și este convins că se află în casa Paulei Drăgușanu. A hotărât să continue căutările și să-l găsească cu orice preț. Tobsy îl încurca, cred că l-a observat când și-a revenit din surpriza morții Paulei Drăgușanu. Enervat, a scos pistolul și a tras, fără să se gândească în clipa aceea ce

urmări poate avea pentru el un glonte. Și-a revenit destul de repede, a înțeles ce-a făcut și a luat cățelul să-l ascundă. Pe drum și-a dat seama că Matei Drăgușanu știe totul despre Paula Drăgușanu și că e foarte probabil să-i fi vorbit despre vizitele misterioase din casa ei. Că le observase ne-o demonstrează cele spuse de Ilinca Mănișteanu și de Raluca. A intuit că Matei Drăgușanu prezintă un pericol imediat pentru el, mai ales în clipa când ar fi aflat de moartea cumnatei sale. S-a dus hotărât să-l omoare. De data aceasta asasinatul a fost premeditat. Cred că a încercat să afle și de la Matei ceva în legătură cu documentul. Apoi l-a împușcat.

— Și casa lui Matei Drăgușanu are o intrare secretă, tovarășe Pandrea? Nuanța de ironie din glasul colonelului era evidentă.

— Nu. A intrat pe fereastra de la calorifer. Am verificat. M-am strecurat pe-acolo aproape în întregime. N-am coborât ca să n-o sperii pe menajeră. Cu o noapte înainte am intrat în sala caloriferului. Lângă fereastră este o ladă înaltă pe care se poate coborî fără zgomot.

— Până aici raționamentul dumneavoastră merge. Dar Raluca Nestor?

— Judecând după mesajul din 1 septembrie, la data aceea încă nu primise „cartea". Moartea Paulei Drăgușanu este o dovadă că nici în noaptea de 2 spre 3 septembrie agentul nu avea „cartea". Dispariția Ralucăi

este altă dovadă că ieri, la trei, agentul nu o avea. Când a venit Raluca – luați în considerație faptul că n-a adus mașina până în fața vilei, deci n-a făcut zgomot – era în casă, în bibliotecă. Căuta. Raluca a intrat, și-a descălțat pantofii în vestibul – i-am găsit acolo – și pe covoarele moi a ajuns fără zgomot până în camera ei. A descuiat ușa camerei și abia atunci s-a auzit zgomot în casă. Intrusul a ieșit din bibliotecă. Raluca intrase în camera ei – mănușile erau pe un scaun – și a revenit în salon, auzind la rândul ei zgomot. Aici s-au întâlnit. Descoperit, a ucis-o ca să nu apuce să țipe. Poate îl și cunoștea, dar dacă mă întorc la presupunerea că este un om care a venit din afară este foarte probabil ca Raluca să nu-l cunoască. A murit pentru că l-a surprins în casă.

— Și cadavrul? Domnișoara Nestor nu-i mică cât un pechinez.

— Nu mai știu cum l-a scos din casă. Poate când s-a înserat l-a scos prin grădină. O să cercetăm încă o dată. N-ar fi de mirare să existe o ascunzătoare în pământ sau în pereții dependințelor, ascunzătoare de care asasinul știa.

— Scuzați-mă, tovarășe Pandrea. Dar acest agent locuiește în aer? Sau în ascunzătoarea propusă de dumneavoastră?

După o tăcere penibilă Andrei încercă să vorbească, dar colonelul îl întrerupse.

— Aparatul de transmisie să zicem că poate fi ascuns într-o astfel de ascunzătoare. Dar omul ăsta este de cel puțin opt zile în preajma casei Drăgușanu, mănâncă, se spală, mă rog. Locuiește undeva. Băgați de seamă, trebuie să locuiască în apropierea casei Paulei Drăgușanu, ca să poată să transmită și să dispară imediat (de două ori a făcut-o), ca să omoare și să dispară tot atât de repede, ca să fumeze în bibliotecă și iar să dispară astfel încât nici câinii să nu dea niciun semn de neliniște! Să nu-mi spuneți că această formidabilă ascunzătoare se află chiar în casa Paulei Drăgușanu pentru că n-am să vă cred. Un om mănâncă, trebuie să cumpere alimente, deci trebuie să iasă!

— Ne-am gândit la existența unui complice, a unei gazde care îl ascunde.

— În sfârșit, bine că am ajuns la asta.

— Dacă există un complice, acesta este lângă zidurile casei Paulei Drăgușanu!

Colonelul făcu ochii mari.

— Complicele, repetă Andrei, se află lângă zidurile vilei. De o parte este strada Comisului, de cealaltă se află o casă cu zidul spre curtea vilei, iar în fundul curții se află grădina și vila bijutierului Niki Anastasiu. În casa paralelă cu vila locuiește o familie numeroasă, părinții – funcționari la o întreprindere, și trei copii – doi băieți căsătoriți, locuind cu soțiile acolo, și o fată studentă.

Unul din băieți este inginer agronom ca și soția lui. Vin numai sâmbăta acasă. Uneori nici atunci. Cealaltă familie e de medici. Ea la un spital din București, el la o circă într-o comună pe lângă Buftea. Am cercetat zidul metru cu metru. Nu pare să ascundă o intrare suspectă. Mi s-a părut neverosimil că cei doi lupi care circulă liberi noaptea n-au lătrat când necunoscutul a trecut, așa cum am presupus, pe zidul împrejmuitor spre vila Matei Drăgușanu. Reduc raza de existență a agentului la împrejurimile imediate ale vilei Paulei Drăgușanu din cauza întâmplării de ieri. La orice oră din zi sau din noapte ar fi trecut în grădina lui Matei Drăgușanu, ar fi fost observat.

— Dar grădina care mărginește vila Anastasiu în spate?

— Ca să ajungă acolo trebuia să meargă pe zidul lui Anastasiu doi metri, unde îl așteptau cei doi lupi care ar fi ridicat tot cartierul în picioare.

— Poate se pricepe să îmblânzească câini! Grădina cealaltă cui aparține?

— Este a unei familii plecată în concediu. Acasă se află doar mama, o bătrână de șaptezeci de ani, în putere și destul de energică. O vecină îi ajută la cumpărături. În rest se descurcă singură. Familia lipsește de cincisprezece zile. Îi așteaptă mâine. Am rugat-o pe bătrână să ne dea voie să cercetăm casa. N-a rămas

niciun colțișor neverificat. Niciun semn că ar locui cineva zilnic acolo, afară de camera bătrânei și de bucătărie unde sunt semne evidente că ea le folosește.

— Văd că v-ați oprit la Niki Anastasiu și restul nu vă mai interesează.

— A, nu. Dar trebuie să recunosc că m-am fixat la Niki Anastasiu din două motive: este bijutier și a fost ajutorul bijutierului curții până în 1942, când a fost alun gat în urma unui scandal cu bijuterii furate. În 1942 și-a cumpărat casa din strada Comisului și de atunci locuiește acolo. Are deci foarte multe cunoștințe pe de o parte, iar pe de alta, găsesc normal ca Paula Drăgușanu să i se fi adresat lui pentru vânzare, fiind cel mai vechi bijutier pe care îl cunoștea. Anastasiu a negat să fi vândut vreo bijuterie pentru Paula Drăgușanu. Am informații însă că Anastasiu practică vânzarea la negru. Cel de-al doilea motiv este că Anastasiu a fost amestecat în „ancheta Drăgușanu-Zagnea" din 1943! În dosarul Ilincăi Zagnea este o declarație a lui Niki Anastasiu prin care afirmă că la ora asasinării Ilincăi Zagnea, soțul ei, Adrian Zagnea, învinuit atunci, era în comuna Ghergani la familia doctorului Radu Calomfir cu care se înrudea. El, Anastasiu, fusese la moșia Bâlteni de unde cumpărase ceva și la întoarcere se întâlnise cu Adrian Zagnea în gara Ghergani. Nu există consemnat nicăieri ca Anastasiu să fi făcut parte din mișcarea legionară, dar

această declarație falsă în favoarea unui legionar, și încă unul dintre șefi, mă face să nu-l mai cred atât de străin. Poate a fost numai simpatizant.

— Un moment, tovarășe Pandrea, de unde știți că declarația era falsă?

— Există alte șapte declarații care atestă prezența lui Adrian Zagnea în oraș, și mai ales la petrecerea din vila lui Matei Drăgușanu. Este drept că mai sunt două declarații, date de doi legionari, care vorbesc de Ghergani, unde spun că l-ar fi însoțit. Cea de-a treia îi aparține lui Anastasiu.

— Nu că nu l-aș crede în stare pe răposatul Zagnea să-și sugrume soția, dar declarațiile nu mai au astăzi nicio valoare privind vinovăția lui Zagnea. Important rămâne, cred, legătura de atunci dintre Anastasiu și cercurile legionare. Nu aveți însă dovada că Paula Drăgușanu vindea bijuterii.

— Magdalena Tudor, alias maica Olimpia, interveni Ana, declară că Paula Drăgușanu a trăit toată viața din vânzarea de bijuterii. Toată viața înseamnă din 1947 încoace, de când i-a fost expropriată singura moșie care le mai rămăsese – Drăgușanca.

— Nu v-a spus și cui vindea bijuterii?

— Nu, tovarășe colonel. Nu știa. Paula Drăgușanu n-a spus niciodată cui vindea sau cine îi vindea bijuteriile?

— Ce părere are Magdalena Tudor despre

posibilitatea ca aceste vânzări să se facă prin Anastasiu?

— Nu credea. Paula Drăgușanu nu-l putea suferi pe Anastasiu.

— Din cauza declarației?

— Magdalena Tudor a auzit acum pentru prima dată că Anastasiu a dat declarație în favoarea lui Zagnea. Nici Paula Drăgușanu nu știa.

— Devine interesant. Unde-i Magdalena Tudor?

— S-a instalat în casa doctorului Matei Drăgușanu. A refuzat să stea la vechea ei locuință. Consideră că doamna Arămescu are nevoie de ea. E convinsă că nepoata ei este moartă.

— Ilinca Mănișteanu a făcut aceeași declarație referitoare la bijuterii. Ciudat cum n-ați găsit niciuna în casă!

— Și nici în seiful lui Matei Drăgușanu. Raluca Nestor pretindea că a purtat multe din ele.

— Dar nu bijuteriile intră aici în joc. Nu este exclus să fie ascunse în același loc cu „cartea" dacă luăm în considerație ipoteza tovarășului căpitan Pandrea. Tovarășe Pandrea, am rămas, mi se pare, la momentul asasinării Ralucăi Nestor, moment în care considerați că agentul nu avea documentul.

— Da. Următoarea dovadă că agentul nu avea documentul nici la ora unu noaptea este mirosul de tutun din biblioteca Paulei Drăgușanu. Până la ceasul

acela a căutat. A plecat puțin înaintea sosirii noastre.

— Și dacă atunci când a plecat, a plecat cu documentul?

— Personal, cred că nu l-a găsit încă. Dar nu am niciun argument cert. Știm ce-au făcut vecinii Drăgușenilor. Medicul de la Corbeanca a plecat cu trenul de Buftea. Doctorița se afla la spitalul unde lucrează. Niki Anastasiu s-a dus la atelier. Nimic suspect. Soția lui Anastasiu a fost la piață. Studenta n-a ieșit deloc astăzi, iar fiul și nora lui Anastasiu cred că sunt în concediu. Au fost zăriți în curte. Există riscul ca necunoscutul să trăiască în afara razei noastre de observație și dacă într-adevăr a recuperat documentul să ne poată scăpa. Când pronunță ultimele cuvinte, glasul lui Andrei era mai mult șoptit. Am luat toate măsurile necesare.

Aici discuția intră într-un impas. Știau ce-o să urmeze și colonelul nu se lăsă așteptat.

— Deci, în clipa de față, putem considera că ne aflăm în fața unui eșec. Nu-i așa?

— Nu, tovarășe colonel!

Energia aproape furioasă cu care îi răspunsese Ana îl făcu pe colonel să zâmbească uimit.

— Păreți foarte sigură, tovarășă Mușat. Pot să aflu și eu taina acestei siguranțe? Deși trist pentru impasul, insuccesul de moment al colaboratorilor săi, colonelul

Roman era foarte tentat să creadă în acel *nu* furios al Anei. Bănuia de unde pornea intuiția profesională a celor trei, dar împinse lucrurile mai departe, încercând să-i forțeze să vorbească. Se abțineau să mărturisească de frica unei ironii. Siguranța cu care îi răspunsese Ana Mușat dovedea că se bizuiau pe ceva și așteptau să intuiască și el același lucru fără să mai fie nevoie de cuvinte. „Cuvintele denaturează adesea o intuiție, tovarășe colonel”, îi spusese Andrei într-o situație similară. Avea dreptate.

— Vă ascult, tovarășe locotenent major!

— Tovarășe colonel, interveni Andrei, permiteți-ne să acționăm și în după-amiaza aceasta după planul stabilit de noi. Dați-ne încă câteva ore. Până la ora opt seara. Nici până atunci. Până după înmormântare. La ora șapte vom fi la dumneavoastră, sper cu ceva mai concret.

— Care este planul, dacă pot să-l aflu și eu? Sper că nu este un secret și pentru mine?

— Eu și tovarășul Deleanu vom merge la înmormântare. Tovarășa Mușat va merge în casa Paulei Drăgușanu. Este convinsă, ca și mine dealtminteri, că acolo se află secretul întregii misiuni a agentului. Dânsa n-a avut ocazia să cerceteze cu atenție casa. În același timp am pus în alertă goniometrajul pentru astăzi, la ora șase după-amiază...

— Poftim?

Deodată colonelul Roman înțelese unde se afla secretul siguranței cu care îi răspunseseră colaboratorii lui.

Personalitatea acestui ciudat agent le spusese foarte multe și acum îi ghiceau pașii următori. Reușiseră să-l devanseze" „Bravo copii!"

— Astăzi va transmite la ora șase!

— Este o intuiție, nu-i așa, tovarășe Pandrea?

— Da, tovarășe colonel, dar și o siguranță. Agentul a transmis pe 28 august la ora șase. Pe 1 septembrie la aceeași oră. Adică la patru zile după prima transmisie. Ultimul mesaj suna așa: „Cartea nu a fost adusă. Sunt pregătit s-o citim împreună. Cititorii vor fi plecați. Încheiat, trec pe recepție". Deci în clipa în care va avea documentul, complicii lui de-aici vor fi lichidați. Nu există nicio îndoială asupra sensului. Sunt așadar mai mulți complici, nu numai unui. Da, aveți dreptate, poate ca acești cititori să fi fost Paula și Matei Drăgușanu, și să „fi plecat" conform instrucțiunilor, dar înainte de primirea „cărții". Faptul că inițial agentul nu s-a folosit de Paula Drăgușanu ca de un complice, ci a încercat să-i fure documentul – vizitele lui misterioase asta însemnau – este pentru noi o dovadă că „plecarea" de care este vorba nu pe ea și pe Matei Drăgușanu îi viza și că „cititorii adevărați" sunt alții – respectiv cei care-l

ascund. Criminalul a dus-o bine și după moartea Drăgușenilor. Este un argument în plus că nu ei au fost complicii. Chiar dacă instrucțiunea din mesaj îi privea și pe Paula și pe Matei, am toate motivele să cred că ea se referea la complicii reali ai agentului. Noua rețea trebuia să funcționeze fără balast, fără ca vreunul din cei care ar fi ajutat la descoperirea și la reactivarea ei să poată vorbi vreodată.

— De ce sunteți sigur că este vorba de o lista de vechi agonii?

— Nu sunt sigur. Poate fi foarte bine vorba de un alt document. Dacă el se afla la Paula Drăgușanu înseamnă că se lega de trecut. Indicația din mesaj mă asigură că după recuperarea lui niciunul din cei care rămâneau în țară și participaseră la această recuperare nu trebuia sa rămână în viață. În cazul în care s-ar fi pus mâna azi-noapte pe document, la ora actuală am fi fost anunțați de moartea cuiva. Am telefonat de câteva ori la Vlasiu la miliție. Niciun deces suspect în zona noastră. Acesta este un fapt. Cel de-al doilea este cuprins în răspunsul pe care l-a primit agentul la cele transmise: „Recepționat. Aștept în caz contrar la data fixată. Încheiat". „Caz contrar" însemna că n-a obținut documentul și nu s-a făcut lectura. Apoi acest „aștept la data fixată". Fiind vorba de nesiguranță, nu puteau hotărî de-acolo o dală de transmisie. Obținerea

documentului putea să ceară mai mult timp. În acest caz își puteau fixa date periodice de transmisie. Din patru în patru zile de exemplu, la o oră anumită. A transmis de două ori la orele șase după-amiază. Astăzi ar fi ziua de transmisie. Și va transmite pentru că din noaptea trecută până acum n-a reușit să părăsească teritoriul țării. Nici cu avionul. Există și posibilitatea să nu mai transmită fiind sigur că va părăsi țara curând – dacă a recuperat documentul. Dar după cum îl cunosc, o va face. E prea orgolios ca să nu comunice că și-a îndeplinit misiunea, iar dacă n-a reușit, cu atât mai mult.

Colonelul zâmbi.

— Vorbiți de parcă ați fi cunoștințe vechi și-i puteți anticipa toate reacțiile! Ceea ce îmi spuneți este foarte frumos și optimist. Modul orgolios și riscant în care s-a comportat ne spune că se simte foarte sigur și nu este exclus să transmită. Dealtminteri nu văd ce altă soluție am avea în afară de planul dumneavoastră de acțiune. De ce n-ați operat o percheziție în casa Anastasiu?

— Dacă a plecat, riscăm să-l alertăm degeaba pe Anastasiu. Ne poate fi de folos pentru viitor. Dacă însă agentul este aici, înseamnă că n-a găsit ce căuta și-atunci în noaptea aceasta va acționa. Și nu cunosc intrarea secretă. În cazul unei percheziții risc să-mi dispară tocmai pe-acolo. Odată venit în vila Drăgușanu, de data asta o să-mi arate singur drumul.

— Cum sperați să aflați intrarea secretă?

— De la el. Va veni prin ea. Sunt sigur că grădina Anastasiu ascunde ceva; din cauza tăcerii suspecte a celor doi câini.

— Bine, tovarășe Pandrea. Este ora cinci. La ora șapte ne întâlnim la mine. Vă doresc succes.

Colonelul ieși parcă puțin îndoit de spate. Era evident nemulțumit de starea lucrurilor. Calmul lui era dovada că nu voia să-și sperie colaboratorii, poate în cel mai greu moment al misiunii lor. Aveau nevoie de acest calm aparent ca să poată lucra liniștiți. Orice nervozitate le-ar fi stânjenit judecata, mișcările și ar fi putut să greșească. Ajuns în cabinetul său colonelul Roman își luă fața în mâini într-un gest de cumplită oboseală. Efortul de a transmite siguranță colaboratorilor îl obosise. În nenumărate rânduri văzuse cât de mult își influențează oamenii prin propria stare de spirit. Roman lăsa judecata tuturor greșelilor la sfârșit. Intervențiile nervoase în timpul acțiunii erau, după părerea lui, erori grave, care nu puteau duce decât la eșecul acțiunii. Deși credea că nimeni nu-i cunoaște secretul, colaboratorii lui îi erau foarte recunoscători pentru acest mod de a fi. Tresări și formă repede un număr de telefon.

— Alo, tovarășe Pandrea, transmiteți tovarășei Mușat că aș prefera să o însoțească și locotenentul Deleanu.

— Am înțeles, tovarășe colonel!

— Bine, bine, mulțumesc. La revedere.

După zece minute Andrei era la cimitirul Belu. Pe drum, Anton Pann încercă să-l scoată din încruntare.

— Șefu', v-ați făcut figura asta pentru că mergem la Belu?

— Nu, ci pentru că în curând va trebui să mai venim. Până una alta a dispărut mortul!

— Mda. Atunci e grav. Anton Pann tăcu până la cimitir.

Andrei se gândea la porecla șoferului. Îl chema Marius Crihan, „era dintr-un sat ardelenesc după vorbă și mișcări". Cunoștea aproape pe de rost scrierile lui Anton Pann și le folosea din plin. De-aici i se trăgea porecla. Uitaseră aproape că-l cheamă Crihan. Până și șeful lui direct îl striga „dascăle". Bineînțeles că în prezența colonelului toți își aminteau că-l cheamă Crihan. Numai Teodorescu, într-o stare de mare oboseală, după nu știu câte nopți nedormite, scăpase din vedere în fața colonelului: „luăm mașina cu sublocotenentul Anton Pann" și fără să observe gafa, turui mai departe despre ce planuri avea. Roman n-a spus nimic inițial. A intervenit abia la sfârșit: „Nu știam că am un nou subordonat. Aș vrea să-l cunosc și eu pe sublocotenentul Anton Pann!" Spre uluirea lor

constataseră că Anton Pann fusese botezat așa tocmai de colonel cu câțiva ani în urmă, în glumă, în mașină. După gafa lui Teodorescu le-a cerut să folosească numele adevărat a lui Crihan și să renunțe la poreclă. Era însă prea târziu. Nici dacă ar fi schimbat tot personalul instituției, nu s-ar fi uitat porecla.

La cimitir nu căutară prea mult. Era mai multă lume decât se așteptau. Oameni de toate vârstele, de la copii de școală, la octogenari. Tot ce păstrase după ’47 Bucureștiul din lumea Drăgușenilor. Lume elegantă sau prost îmbrăcată, cu haine rămase la moda războiului, tineri modern îmbrăcați care priveau curioși această adunare, dar se străduiau să-și păstreze mina cuvenită pentru a nu scandaliza cunoștințele părinților și ale familiei, bărbați în vârstă din care unii își mai mențineau o ciudată măreție și orgoliu în mișcări și priviri, iar alții se uitau mirați în jur, descoperind că multe cunoștințe pe care le consideraseră plecate din rândurile celor vii mai existau totuși, femei care trecuseră eroic prin perioada de criză materială și acum arătau decent sau chiar elegant îmbrăcate, altele, a căror situație financiară nu se mai refăcuse, aveau un aer din care înțelegeai că erau total depășite de vremurile în care trăiau și nu făcuseră niciun efort să se adapteze. Păstrau expresia, ținuta, vocabularul și imaginea unei lumi de care le era frică să se desprindă. Probabil ar fi

murit în clipa în care ar fi recunoscut în sinea lor acest adevăr. Andrei îi privea și-i asculta ușor dezorientat. Avea senzația ciudată că participă la adunarea câtorva generații ale unei vechi școli care împlinea o sută de ani de existență. Se adunaseră pentru că erau elevii aceluiași așezământ, dar era evident că se dezaprobă reciproc. Își reveni simțindu-i pe Anton Pann lângă el. Avea expresia pe care și-o lua când începea să înșire versete din Anton Pann. Îi făcu un semn să se strecoare printre oameni și plecă în partea opusă, de unde putea vedea mai bine fețele celor prezenți. Trei preoți slujeau lângă cavoul Drăgușenilor. Foarte aproape de ei se afla Magdalena Tudor în straiul ei de călugăriță, iar lângă ea, în doliu, Ilinca Mănișteanu, care părea total prăbușită. În spatele lor, în strai negru, plângea pe tăcute menajera. „Dar unde o fi generalul Mănișteanu?!” Andrei îi căută statuia înaltă printre cei prezenți, dar nu-l văzu și fu mirat de această absență. Îl zări la un moment dat pe Anastasiu. Retras de-o parte, cu chip obosit, se afla doctorul Căldărușanu. Stătea cu capul plecat și asculta resemnat slujba. Andrei se gândi să nu-l piardă din ochi până la sfârșit, Voia să-l mai întrebe ceva. Deodată îl zări pe Anton Pann strecurându-se cu încăpățânare spre locul unde se alia Căldărușanu. Ajunse în spatele lui și îl atinse parcă din întâmplare. Apoi își luă și el aceeași mină de pioasă

ascultare.

După înmormântare toată lumea trecu prin fața celor trei femei îmbrăcate în negru și prezentă condoleanțele. În această îmbulzeală Andrei îi pierdu din ochi pe Căldărușanu și pe Anton Pann. Ajunse și el în fața celor trei femei. Ilinca Mănișteanu plângea aproape în hohote. Andrei îi spuse câteva cuvinte, și o întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat cu domnul general?

— Este foarte bolnav și n-a putut veni. Vă rog să nu-l mai deranjați astăzi. Este foarte bolnav.

Andrei zări îndreptați întrebător spre el ochii lui Dan Mănișteanu. Dădu mâna și cu el după care o șterse fără o vorbă. „Ce să-i spună?!”

Căldărușanu dispăruse. La fel și Anastasiu. Furios, Andrei se îndreptă spre mașină. Anton Pann stătea cuminte la volan. Se strecură în mașină:

— Ia ascultă, de ce l-ai lăsat pe Căldărușanu să plece? Știai că vreau să stau de vorbă cu el! Te-am văzut drept înger păzitor în spatele lui!

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Permiteți să raportez! Lui Andrei îi trecu furia.

— S-aud.

— Plicul de aici, și dascălul deschise cu pocnet cutia unde ținea actele mașinii, mi l-a dat doctorul Căldărușanu pentru dumneavoastră.

— Cum ți-a dat Căldărușanu plicul pentru mine? N-

ați scos o vorbă amândoi.

— Când căscam ochii la lume, văd că doctorul îmi face semn discret să mă apropii. Ceea ce am și făcut. M-ați văzut doar când am ajuns acolo. După aceea s-a întors, m-a privit în față, s-a uitat în jos, dar tot cu fața la mine. Nu prea am priceput, că jos nu era nimic. Și-a dus mâinile la spate și am văzut minunea. Cu două degete a tras din buzunarul lui capătul unui plic. Iar s-a uitat la mine. Era clar că mă invită să-l buzunăresc, adică să-i iau plicul. M-am conformat.

— Iată-te și hoț la înmormântări!

— N-am greșit, tovarășe căpitan, pe plic e numele dumneavoastră.

Într-adevăr pe plic era scris cu pixul: „Tovarășului Andrei Pandrea”. Anton Pann porni mașina. Andrei desfăcu plicul și citi: „Tovarășe Pandrea, n-ați fost la slujba din capelă și bănuiesc că nu veniți nici la înmormântare. Pentru că eu trebuie să fiu înapoi la Institut, vă trimit plicul cu o mică informație care vă poate fi de folos. Nu prea mai am ce vă spune afară de ceea ce veți citi mai jos. Aici, la capelă, am zărit un om – Niki Anastasiu. Mi-am amintit de ceva în legătură cu el. Dumneavoastră ați întrebat familia Mănișteanu cui vindea Paula Drăgușanu bijuterii. Cel puțin în ultimii ani sunt sigur că toate veniturile ei erau acoperite în acest mod. Omul căruia i le vindea este Niki Anastasiu.

Cu trei ani în urmă Paula a venit odată foarte furioasă la Matei – cred că asta a făcut-o să vorbească în fața mea – și i-a spus că Anastasiu este un escroc și că îi dă mai puțin de jumătate din valoarea lor. Văzuse într-un Paris Match una din bijuterii agățată la gâtul unei vedete și printre alte informații era dat și prețul colierului de la gâtul acesteia. Paula Drăgușanu primise un sfert din prețul pe care îl văzuse în revistă. Era furioasă. În străinătate fusese vândută „ca bijuterie de familie" a nu știu cui. Am înțeles mai târziu că obținuse de la Anastasiu un preț mai ridicat pe ceea ce-i Vindea și promisiunea de a nu mai fi scoase din țară. Astăzi Anastasiu m-a zărit și el și am avut impresia că mă privește cu atenție. Poate este numai o părere sugerată de împrejurări. Vă rog să vedeți ce se întâmplă. Abia aici am intuit că ele pot fi cauza morții Paulei și a lui Matei. Sunt convins că Matei știa totul în legătură cu fiecare piesă vândută. Evident mă fac și cu vinovat de faptul că acum trei ani am tăcut aflând că sunt scoase din țară și voi suporta consecințele! Atunci am făcut-o pentru că erau Paula și Matei la mijloc. Cu vremea am uitat. În casa Drăgușanu nu s-a discutat despre acest lucru niciodată. Chiar dacă veniți la înmormântare mă voi feri să stau de vorbă cu dumneavoastră pentru că tot Bucureștiul știe de prietenia mea cu Matei, iar Anastasiu va sesiza primul discuția noastră, în cazul în

care este vinovat de ceva în această afacere. Vă stau la dispoziție, indiferent ce nuanță va căpăta pentru mine ancheta.

Cu toată considerația,

Matei Căldărușanu”.

— Dascăle, ai citit scrisoarea?

— Cum era să-mi permit, șefu’!

— Dă-i drumul spre casă.

— ’nțeles, să trăiți.

La ora șapte seara trebuia să fie la colonel. Mai avea suficient timp să facă un duș și să se schimbe, ba chiar să mai bea și o cafea. Îl aștepta o noapte albă și voia să fie pregătit pentru ea. La șapte fără zece minute când intră în birou, îl găsi pustiu.

Ana și Alexandru Coborâră din mașină la Arcul de Triumf, și de-acolo ajunseră pe jos în strada Vornicului. Casa era stăpânită de cea mai perfectă liniște. Încuiară ușa și se instalară pe fotolii în Salonul galben. Ana își luă o țigară, Alexandru se grăbi să i-o aprindă, luând și el una. Pe măsuța cu porțelan decorat o scrumieră strângea scrumul celor două țigări. Era ora șase fără cinci minute când ușa de la terasă se zgâlțâi ca de curent. Alexandru trase draperia ușor. Se vedea grădina pustie. Din nou liniște. La șase și cinci minute telefonul

sună după consemnul dat.

— Alo, vă caută vecinul dumneavoastră.

— Da, vă rog, răspunse Ana, aveți ceva să-mi comunicați?

— Prietenul dumneavoastră a transmis la șase fix. Un minut. Din casa dumneavoastră!

— O secundă! Alexandre, caută, dar repede.

Ana lăsă receptorul și se năpusti spre ușa Ralucăi. Alexandru spre ușa băii Paulei Drăgușanu. Draperii ridicate, băi cercetate, apoi Alexandru intră în bibliotecă, în camera Paulei Drăgușanu. Ana trecu cu privirea prin sufragerie și coborî în dependințe. Alexandru o urmă ca fulgerul. După câteva minute reveniră în salon. Luă obosita receptorul în mână.

— Alo, vecine, mai ești la telefon?

— Da. Înțeleg că n-ați găsit nimic. Va transmite peste cincisprezece minute din nou. Casa este înconjurată. Descuiați ușa de la intrare. Dispoziție să stați liniștiți. La revedere.

Alexandru citi bilețelul scris de Ana și notă: „Degeaba atâtea prevederi. O fi montat un microfon în telefon! Cum vezi, își bate joc de noi”.

Următoarele zece minute au trecut ca un veac. Ana fumă o țigară, iar Alexandru două, una după alta, fără s-o termine pe niciuna din ele. La șase și douăzeci de minute telefonul țârâi speriindu-i pe amândoi. Zâmbiră.

Pândind uitaseră de el.

— Alo, transmite din Pitarului. Sunteți așteptați la șapte la locul stabilit. La revedere.

— Cum ai zis adineauri, Alexandre? Bătaie de joc? Ei află că e cea mai mare care s-a făcut vreodată. A transmis din Pitarului. Din casa lui Matei Drăgușanu sau a Mănișteniior.

Neputincioși, rotiră ochii pe pereții din jur, fixară ușile. Unde a fost, lângă ei? Avea dreptate Andrei. Dar în acest caz sunt doi. Unul transmisese din ascunzătoarea de-aici fiind sigur că n-o să fie găsit, iar celălalt, după douăzeci de minte, de dincolo.

— Mai avem jumătate de oră. Hai să mai căutăm ceva potcoave de cai morți! De m-ar auzi Andrei...

— Ana, oamenii ăștia sunt de un curaj dement!

— Credeai cumva că în spionaj lucrează îngerași sau niște fricoși? Te bănuiam ceva mai realist. Luăm camerele din nou la rând.

Alexandru începu cu biblioteca. Cerceta fără chef. Îi venea să se atârne de lampa din tavan de disperare. Se uita la pereți și i se păreau mai opaci decât oricând. Cărțile din rafturi îl iritau. Deodată începu să descuie ușile bibliotecii și să scoată cărțile. Le scotea din rafturi și le așeza rânduite frumos pe covor. Când Ana intră, reușise să dea jumătate dintr-un perete jos. Se scutură de praf pe mâini și o privi victorios.

— Ai ajuns la stadiul de obsesie?

— Nu, demontez casa. În noaptea asta dau jos tot de pe pereți.

— Îmi pare rău că te voi întrerupe din această plăcută îndeletnicire, dar peste zece minute trebuie să fim la șef. O să se hotărască dacă demontăm casa sau plecăm la plimbare. Așa ca să ne refacem după efortul intelectual deosebit din ultima vreme. Eu m-apuc de pictură. Ție îți fac portretul intâi și întâi. Așa, din prietenie.

— Cred că am scrântit-o de tot. Dacă nici Andrei n-a. Făcut nimic, cred că o să ai un ucenic într-ale picturii.

— Dacă o să dai dovadă de tot atât talent ca și aici, mai bine lasă-te păgubaș de pe-acum.

— Nu înțeleg de ce dai vina numai pe mine!

— Îl învinuiesc și pe Andrei că n-a intuit la vreme că Raluca este în pericol.

— Ce-ți veni cu Raluca?

— Așa. Am constatat că a plecat de-acasă cu papucii și mi-am adus aminte că a murit. Simplu, nu?

— Cum a plecat cu papucii? Și poate n-a murit.

— Nu există papucii ei aici!

— Îi cunoști papucii?

— Ești penibil. Cum o să-i cunosc papucii? Dar unde ai mai văzut casă în care locuiește o femeie și în care să nu existe papuci? Cu funde, cu pufuri în vârf, din burete, brodați, cu tocuri, fără tocuri, din atlas, din

mătase, din stofă, din piele, dar papuci, pricepi? Eu am acasă patru perechi. Unde văd papuci moi și frumoși îmi cumpăr. Toate femeile au halate de casă și papuci. Și halatele – dar nu mai am timp să-ți explic câte feluri de halate pot fi. Raluca are trei exemplare. Ei bine, în cameră și în baia Ralucăi nu există niciun fel de papuc.

— Poate i-a luat atunci, noaptea, cu ea.

— Iar ești penibil. Ție trebuie să ți se facă o foarte serioasă educație. Nicio femeie nu se duce să doarmă la un bărbat cu cămașa de noapte și papucii în brațe! Îi face plăcere să-și pună pijamaua și papucii lui pentru că întotdeauna sunt cu câteva numere mai mari și... îi face pur și simplu plăcere să fie mai mică și mai fragilă! Zău ești naiv! A venit vreo femeie să doarmă la tine cu papucii și pijamaua ei?

— La mine nu dorm femei.

— Ăăă, am uitat, madam Matilda! Ana făcu un semn de mare plictiseala. Hai să mergem că mă scoți din sărite.

În mașină domni puțin liniștea, dar Alexandru nu putea să fie prea multă vreme supărat pe Ana.

— Ce-o fi transmis?

— N-ai remarcat că am fost pedepsiți și nu ni s-a spus ce-a comunicai?

La șapte fără cinci intrară în birou, găsindu-l pe Andrei sunând cu disperare undeva.

— Unde umblați?

— Am transmis împreună cu amicul nostru și pe urma Alexandru s-a așezat să demonteze biblioteca.

— Am auzit ce plasă v-a întins.

Figura lui Andrei părea mai degrabă veselă decât disperată de cele ce li se întâmplaseră prietenilor lui.

— Am impresia că ascunzi ceva, Andrei!

— Nu ascund, dar nu mai am timp. Suntem așteptați. Cu stângul înainte, marș! Ana îmi vine să te sărut pentru ideea de a te duce la șase acolo!

— Dacă a săruta nu înseamnă în clipa asta a spânzura, sunt de acord.

Mai înainte de a-și da seama ce se petrece, Andrei o sărută pe amândoi obrajii.

— Bravo, domnule, cei *trei „A"*, victorioși pe toată linia, au trecut la pupat! Îi întâmpină în ușă căpitanul Teodorescu.

În drum spre biroul colonelului, Andrei le zise grăbit: – Vă spun ce mai apuc pe drum. Astăzi când s-a transmis, onor generalul Mănișteanu lipsea de la înmormântare. „Grav bolnav!" Ne-a rugat prin energica lui soție să nu-l mai deranjăm. Fine del primo tempo. Secondo tempo: Anastasiu e băgat până peste cap în afacerea asta. Trafic de bijuterii peste graniță! Pas vioi, pas vioi! îl somă el pe Alexandru care tocmai voia să se oprească pentru a se minuna mai bine de cele ce auzea.

Colonelul Roman îi primi în picioare. „Semn bun!” gândiră automat cei doi care stătuseră ca pe jar în casa din strada Vornicului. Zăriră patru cafele aburind pe măsuța laterală biroului. „Dar o să dureze plăcerea!” își continuară gândul răspunzând invitației de a sta jos.

— Datoria mea este să vă comunic textul telegramei. Tovarășul Pandrea îl cunoaște, dumneavoastră, deși erați pe aproape, nu. Primul text: „Nu pot transmite. Revin peste douăzeci de minute”. Al doilea: „Astă noapte primesc cartea. Ne vom întâlni peste trei zile la locul fixat. Cu cititorii rezolv întocmai. Încheiat. Trec pe recepție”. Răspunsul: „Recepționat. Ești așteptat. Salutări de la Cristina! Încheiat!”

Roman îi lăsă să se privească semnificativ și se așeză pe un fotoliu în jurul aceleiași măsuțe. Îi privi cald și continuă:

— Deci a fost îndreptățit tovarășul Pandrea în presupunerile sale. Raționamentul n-a dat greș. Asta nu înseamnă că și altă dată clienții noștri se vor purta după raționamentele noastre, se grăbi el să-și mai retragă din favoruri. S-ar putea să întâlnim într-o zi unul cu ceva mai mult spirit de contradicție. Cele trei zile puteau fi folosite, după părerea mea, pentru un drum cu mașina până în Austria, nu? Ce părere aveți, tovarășe Deleanu? Dumneavoastră sunteți un șofer experimentat. Ați remarcat cumva vreo mașină cu număr străin în zona

noastră? Nu. Unde a putut sta cel puțin zece zile această mașină? Totodată persoana va trebui să iasă din ascunzătoare ca să ajungă la mașină. Aveți un plan, tovarășe Pandrea? Ce credeți de cele două transmisii din două locuri diferite?

— Da, dar aș vrea să vă informez asupra participării mele la înmormântarea de la Belu, dacă îmi permiteți.

— Să auzim, tovarășe căpitan.

La ora opt și jumătate, după dezbateri aprinse, fumul plutea prin cameră ca deasupra unui coș de fabrică. Colonelul se uită la fereastra deschisă, neputincioasă în fața valului de fum, încheind ședința cu o glumă:

— Și când te gândești că tovarășa Mușat a adus niște pipe! Sper ca în schimbul pipelor să primiți astă-noapte în dar de la colegii dumneavoastră niște bijuterii frumoase! Eu mă mulțumesc cu cartea ʼ.

La nouă seara Andrei și Alexandru se aflau în parcul din fața vilei Paulei Drăgușanu.

Dinspre Piața Filantropiei se auzi torsul ca de pisică al unui motor care opri cam la trei sute de metri. Niște frâne puse special îi avertiză că Anton Pann s-a prezentat și el și îi așteaptă. Un paznic de noapte se plimba fluierând liniștit pe stradă. Luă un pisoi rătăcit în brațe, dar ajungând lângă gardul parcului începu să fredoneze „M-a făcut mama oltean”.

Strada se cufundă în liniște. Rareori trecea câte cineva. Lipseau perechile de îndrăgostiți proprii tuturor străzilor din București. Se pare că Parcul Herăstrău din apropiere, îi atrăgea mai mult. O mașină opri brusc în fața casei Drăgușanu.

— Andrei, ia uite ce dar ne-a picat!

— Ține-ți gura.

Era un Fiat 1800. Din el coborî un bărbat înalt. După mișcări se putea remarca că este tânăr și energie. Trânti cu zgomot portiera mașinii, din doi pași ajunse la portiță, o deschise cu un gest de stăpân și cu pași repezi și siguri ajunse La ușă. Sună o dată, își aprinse o țigara și se rezemă neglijent de zidul casei.

— Andrei, ăsta pare să fie el.

— Care el? Ești nebun? Cum o să vină așa?

— Nu. Andrei, el, logodnicul Ralucăi! Mă și miram cum de n-a apărut până acum.

— Îl cunoșteai?

— Nu, dar îmi închipui că el este. Ai uitat portretul în creion de pe noptiera Ralucăi? Cred că deși voia să se despartă, ea tot îl mai iubea.

— Ei, da, de asta i-a făcut vânt cum a apărut regizorașul la orizont.

— Nu-i deloc regizoraș! M-am interesat. Aflã că este apreciat ca unul dintre cei mai buni la ora actuală.

— Mă rog, poți să ai dreptate. Dar cel de la ușă ar fi

cazul să plece că-mi încurcă mie treburile! Numai specia asta de logodnici părăsiți se pot purta în halul ăsta. Dă năvală ca un hipopotam. Ce naiba, vrea s-o pățească?

— N-o s-o pățească deloc. Dacă nu-i deschide nimeni, o să plece.

Tânărul nu avea nicio intenție în acest sens. Mai sună o dată și apoi brusc, mina care se juca cu cheile de la mașină se ridică, băgă o cheie în broască și descuie ușa. Încremeniră. Acum erau siguri că omul este Șerban Cornea, logodnicul Ralucăi. Numai el mai avea cheia de la casă.

— Pentru Dumnezeu, dar tipul o să se instaleze înăuntru s-o aștepte!

— Să-l ia dracu! Merita să-l trimită Raluca la plimbare. Asta-i râie, nu logodnic.

Paznicul ajunse în dreptul mașinii și se uită foarte curios la aspectul ei. În salonul mare se aprinse lumina. Prin ușa deschisă îl văzură pe noul venit dispărând în camera Ralucăi; după câteva clipe se întoarse și se duse spre cea a Paulei Drăgușanu; reintră în prima. Andrei simțea cum îi zvâcnesc tâmplele de încordare. Tânărul reapăru în mijlocul salonului cu o hârtie în mână, scoase un stilou și rezemat de cămin începu să scrie ceva. Fixă biletul lângă oglinda de deasupra căminului cu o statuetă. Se opri, ridică capul și-l întoarse spre ușa de la intrare. Asculta ceva?

— Andrei, îl vezi, a auzit ceva. Să știi că amicul nostru este acolo.

Părăsi îndeletnicirea de la oglindă și se îndreptă spre ușa unde cei doi știau că se află intrarea în baie, dar și în bibliotecă. Auziră destul de slab „Dumneavoastră sunteți, doamnă Paula?!” și dispăru din raza vederii lor.

— Andrei, Andrei, uite, se mișcă draperia de la bibliotecă! Uite fereastra bibliotecii!

Cum Andrei nu răspundea se uită la el. Îl simți încordat ca un arc. Presimțea că se petrece ceva ce nu putea înțelege în clipa aceea.

— Andrei, ce s-a întâmplat?

— Cum bine sper că-ți amintești, în interiorul bibliotecii nu există nicio draperie spre fațadă. Nici fereastră! În cameră, pe zidul dinspre stradă se află de sus până jos și de la un colț la celălalt rafturi de bibliotecă! Asta era, băiete!

Alexandru u privi ca și cum în clipa aceea ar fi descoperit că lângă el se afla Andrei. Tânărul reapăru în salonul galben. Privi în jur și se îndreptă spre ușa de la ieșire. Se întoarse, închise lumina și din trei pași ajunse afară. Încuie, trânti cu furie pumnul pe Sonerie și porni spre mașină. Dădu să se urce, dar îl remarcă pe paznic.

— Ascultă, șefule! Avea o voce plăcută și un timbru cald. Ești de mult pe aici?

— Cam de un ceas.

— N-ai văzut cumva o doamnă ieșind? Sau o mașină verde plecând, un Mustang verde?

— Nu, n-am văzut. Poate o fi ieșit când eram în capul celălalt al străzii. Mașina n-am văzut-o azi că o cunosc. E faină!

— Mulțumesc, serviciu ușor.

— Da poate se întoarce! Să-i spun ceva?

— A. Nu, i-am lăsat un bilet. Dar. Precis n-o să-l vadă. Niciodată nu vede biletele pe care i le las. Și dacă-i în oraș nu mai vine până la unu-două noaptea. Știi ceva, poți să-i atragi atenția că am lăsat un bilet pe cămin. Dacă o vezi. Îi spui mata că a căutat-o Șerban.

— Nicio grijă. Și mașina o văd eu că mai mult pe strada asta am treabă.

— Fumezi? Șerban scoase pachetul cu țigări servindu-l pe paznic. Se vedea că n-avea niciun chef să plece. Frumoasă noapte. Și ce lună! Ei, să trăiești.

— Să trăiți. Numai bine.

Mașina porni ca din pușcă înainte ca omul să se fi instalat bine la volan.

— Se auzi în radio vocea lui Andrei.

— Fii atent, Dascăle! Te duci cu locotenentul Deleanu la doctorul Căldărușanu și-l aduceți aici. Adică nu aici, îl aduci în Pitarului. S-a înțeles?

— Înțeles, să trăiți, dar tovarășul locotenent Deleanu este lângă dumneavoastră!

— Dascăle, prea multă vorbă. Așteaptă.

— 'Nțeles, să trăiți!

— Alexandre, ai auzit, nu? Te duci cu Pann și-l iei pe doctorul Căldărușanu cu tine. Ne întâlnim în Pitarului. Fără multă gălăgie.

— Andrei, ce vrei să faci? Sper că nu doctorul...

— Iar vorbești prea mult. Nu-ți închipui c-am să bâjbâi toată noaptea ca să aflu unde este intrarea sau mai precis mecanismul intrărilor secrete! Sunt două, una aici și una în vila lui Matei Drăgușanu! Sper că adineauri ai priceput cum s-a mișcat tipul nostru cu atâta ușurință între Vornicului și Pitarului! A trecut pe sub pământ, ca o cârtiță, pricepi?

— Pricep, răspunse Alexandru zăpăcit de viteza cu care vorbea Andrei. Dar ce legătură are doctorul Căldărușanu?

— Are. Suntem buni de corvoadă un an întreg la curățat cartofi într-o bucătărie de garnizoană pentru că nu ne-a dat prin cap să-l întrebăm pe cel mai bun prieten și fostul coleg de studenție și vacanțe al lui Matei Drăgușanu ce știe în legătură cu o comunicare secretă între cele două vile! Ai plecat? Nicio vorbă pe drum doctorului!

— Crezi că este acasă?

— Sigur. Era mort de oboseală astăzi.

— Am plecat. Salut.

După câteva minute mașina lui Anton Pann porni ușor, întoarse în loc și dispăru spre Piața Filantropiei. Andrei luă legătura cu Ana.

— Ce faci?

— Bine mersi, citesc. Matei Drăgușanu are o bibliotecă foarte interesantă.

— Și Paula Drăgușanu așijderea.

— Nu cumva ești în casă?

— Nu. O să vin să-ți țin de urât ție. Ce face Magdalena Tudor?

— S-a dus să se culce. E foarte obosită.

— Scoal-o imediat și adu-o în bibliotecă. N-o lăsa singură. Nici pe menajeră!

— Ei, dar ce-ți veni?

— Fă ce-ți spun. Atenție să nu te trezești în orice clipă cu musafiri nepoftiți în casă.

— Andrei, ce se petrece?

— Atenție mărită mai ales spre interiorul casei. Peste zece minute sunt și eu acolo. Stai, cheamă întâi pe unul din oamenii de pază din casă. Gata, executarea!

Ana îndeplini puțin uimită toate dispozițiile lui Andrei. Verifică împreună cu unul din subofițeri toată casa. Cele două femei scoase din așternut se executară fără urmă de protest. Magdalena Tudor o privea încordată pe Ana, dar și cu aerul că toate sunt zadarnice.

— Domnișoară, vă deranjez dacă îmi aprind o țigară,

îndrăzni ea, și dacă am să vă rog pe dumneavoastră să mi-o oferiți?

— Vă rog, vă rog!

Ana se simți stânjenită văzând ochii mari pe care-l făcea menajera. Țigara nu se potrivea deloc cu straiul de călugăriță.

— Am fumat până m-am călugărit. În momentele grele, când nu mai pot, simt nevoia unei țigări. Vă rog să mă iertați și dacă puteți trece peste această întâmplare, am să vă fiu recunoscătoare!

Ana îl văzu pe subofițer, caro stătea în picioare în mijlocul salonului, cum zâmbește discret. După câteva clipe întră Andrei. Se auziră frânele lui Anton Pann. Apărură doctorul Căldărușanu, cenușiu de oboseală, și Alexandru.

— Tovarășe Căldărușanu, vă rugăm să ne scuzați că nu v-am lăsat să vă odihniți, dar avem mare nevoie de dumneavoastră!

— După scrisoarea de astăzi mă așteptam să veniți sau să mă chemați. Nici nu m-am culcat. Repet, vă stau la dispoziție.

Fața lui Matei Căldărușanu exprima o imensă oboseală, tristețe și resemnare.

— Nu, tovarășe Căldărușanu, nu pentru asta v-am chemat. Mă interesează unde sunt intrările și legătura secretă dintre vilele Drăgușanu.

— Tunelul?!

Se auziră deodată două voci uimite: a lui Matei Căldărușanu și a Magdalenei Tudor. Se uitau amândoi cu ochii mari la Andrei și cu fiecare secundă înțelegeau ce s-a petrecut.

— Doamne, Dumnezeule, începu să se închine Magdalena Tudor, și pe Ilinca cinci a sugrumat-o tot prin tunel a trecut! Dar nu, nu se poate, își reveni ea destul de repede. El este mort!

— Dar altcineva putea foarte bine să știe de tunel! mai poate exista o altă intrare în afară de cele două din casele Drăgușanu!?

— Nu mai există niciuna, tovarășe căpitan, șopti încă nevenindu-i să creadă doctorul Căldărușanu. De asta sini sigur. Am lucrat la tunel cu Radu și cu Matei!

Coborâră toți în bucătărie. Andrei deschise cu precauție ușa spre calorifer după ce aprinse lumina. Doctorul Căldărușanu îl urmă și se opri lângă zidul din fund al încăperii. Arătă două orificii mici în zid și când deschise gura să spună ceva, încremeni. Se uita fix în spatele cazanului mare al caloriferului. Înghiți în sec, îl privi disperat pe Andrei, dar își reveni oarecum și cu glas gâtuit spuse:

— Vreți să veniți puțin aici, tovarășe căpitan? Numai dumneavoastră vă rog!

Andrei răspunse invitației. Intuia ce se întâmplase. Privi și el pe urma ochilor lui Căldărușanu și se întoarse spre restul celor care intraseră:

— Rog doamnele să meargă sus în bibliotecă. Și dumneata, tovarășă Mușat!

Ana luă femeile de braț și fără nicio întrebare porni înapoi.

— Tovarășă Mușat, telefonează te rog după echipa noastră de criminaliști.

— Am înțeles. Într-adevăr, Ana înțelesese ce se afla după cazanul caloriferului.

Andrei se apropie. În spate, aruncat peste cărbuni și învelit cu un sac, se contura un corp omenesc. Se vedeau foarte puțin două picioare fine de femeie. Trase sacul. Toți o văzură pe Raluca. Cu ochii mari, ficși, privea tavanul. Pe frunte, o gaură neagră în jurul căreia se închegase sângele. Rigiditatea morții o făcea să pară un manechin din acelea de plastic din vitrinele magazinelor. Andrei o privea și pentru prima dată în cele trei zile simți un fior străbătându-l. Își aminti cum o invitase să meargă cu el ca să-și ia lucrurile și Raluca îl refuzase pentru că avea întâlnire cu o studentă. Era sigur că-l mințise. Nu-i făcea plăcere să meargă cu el pe stradă sau în mașină, nu-i făcea plăcere să stea în preajma lui din cauza întrebărilor pe care i le pusese. Se uita acum ia ea și și-o amintea vie, cum își frământa

mâinile cu nervozitate și cum se revolta la cuvintele lui. Simți că n-o să mai reziste tensiunii. O acoperi cu o grabă aproape indecentă.

— Alexandre, adu un cearșaf de sus și încercați s-o anunțați pe Magdalena Tudor despre... În sfârșit, vezi tu ce faci.

Doctorul Căldărușanu, părăsit parcă și de ultimele-i puteri, se așeză pe o ladă și mai cenușiu decât venise. Andrei își dădu seama că plângea. Privea undeva fix în fața lui, obosit și fără gânduri, iar pe față, fără ca el să-și dea seama, îi curgeau lacrimi. Omul ăsta, medic legist, care tăiase sute de cadavre ca să stabilească cauza decesului, care văzuse moartea sub toate chipurile ei, plângea acum în fața unui trup care îi era la fel de străin ca toate celelalte mii pe care operase. Privindu-l, Andrei înțelese cât de legat era omul de lângă el de casa în care se aflau, cât de mult îi aparținea acesteia; memoria ei se așezase toată pe umerii lui. Era poate ultimul supraviețuitor a mii și mii de imagini care făcuseră viața lui și a lui Matei, a lui Radu și Paulei. Dar mai ales a lui Matei Drăgușanu. Pentru prima dată Andrei simțea că înțelege ce sens are expresia „prietenie de-o viață", intuia ce pot să însemne cu adevărat aceste cuvinte care-l legau pe omul care plângea de cel la a cărui înmormântare fusese astăzi după-amiază. Prietenie cimentată în internate, în studenție și pe front și

consumată cu bucurie și plăcere în vacanțe, în ceasurile de liniște, în anii de muncă așezată, în gesturi indiferente sau în cuvinte aruncate în joacă și a căror semnificație o știau numai ei doi.

— Domnule doctor, nu vreți să mergem sus?

Trezit parcă din somn doctorul Căldărușanu îl privi de departe. Îi zâmbi stânjenit și spuse în șoaptă.

— Nu. Mi se pare că am coborât să vă arăt tunelul. Uitați aceste două orificii mici din perete. Unul ascunde butonul pentru lumină, acesta de sus, iar celălalt, butonul cu care se deschide ușa.

Alexandru coborî cu un cearșaf. În urma lui, Magdalena Tudor, albă ca varul și dreaptă ca o statuie, mergea ca hipnotizată. Ana încerca s-o oprească, dar o făcea măi mult de formă și fără niciun fel de convingere. Prin ușile deschise se auzea vaietul doamnei Arămescu.

Doctorul Căldărușanu le ieși înainte, o prinse de umeri pe Magdalena și cu o voce șoptită, dar sigură îi spuse:

— Maică Olimpia, nu se poate. Nu este voie. Trebuie să vină mai întâi medicul și procuratura. După aceea ai s-o vezi. Te rog să fii cuminte, Magdalena, trecu el la numele laic. Te rog să-ți păstrezi cumpătul.

O întoarse de umeri și femeia, tot ca hipnotizată, făcu drumul înapoi, ajutată de doctor. După puțin, doctorul Căldărușanu reveni.

— Cum vă spuneam, aceste două butoane sunt pentru lumină și pentru ușă. Pe partea cealaltă sunt alte două butoane similare, dar nu mai sunt mascate în zid. Tunelul este drept și ajunge la vila Paulei, sub bibliotecă. Acolo e o scăriță din ciment, paralelă cu zidul fațadei. Jos, o ușă similară cu aceasta, iar sus, în capătul scăriței, spatele bibliotecii. În bibliotecă se află o ușă. Din interior nu se observă. Rafturile au cărți false – doar coperți. Se deschide cu un buton din ambele părți. Nu-mi amintesc acum exact unde se află butonul din bibliotecă. Atât, tovarășe Pandrea.

Andrei le făcu semn să se retragă din fața ușii, spunându-i doctorului să atingă butonul care o deschidea, dar să nu aprindă lumina în tunel. Îl rugă pe Alexandru să stingă și lumina din camera caloriferului. Doctorul apăsă cu un deget și în întunericul din încăpere începu să se strecoare o raza ca atunci când deschizi ușa spre o cameră luminată. Când ușa de piatră se dădu de perete, Andrei avu în față un tunel lung, destul de larg și suficient de înalt. Era luminat de la un capăt la celălalt de aplice elegant fixate în pereții laterali. Uimit, doctorul apăru și el în fața ușii. Își făcură curaj și Andrei, și subofițerul care se mai afla acolo. Nimeni nu scotea un sunet. Își țineau respirația. Cineva trecuse prin tunel și aprinsese deci lumina. Pe pereții laterali erau tablouri. În unele locuri, atât cât putea să observe

Andrei, ele fuseseră scoase. Pereții laterali fuseseră cândva lucrați în calcio vechio[5]. Pe jos, mozaic de gresie de la alb-bleu la albastru închis. Andrei privea uimit la această încăpere luată parcă din basmele cu „Sesam deschide-te!” Trăia o copilărească uimire. Vru să întrebe ceva și cu asta își reveni. Făcu semn doctorului să închidă la loc fără să stingă cumva lumina.

— Cred că amicul nostru se află dincolo, în casa Paulei Drăgușanu. Probabil mai caută, sau a plecat și a uitat lumina aprinsă.

— Dar unde poate fi dacă nu-i acolo? Mai precis pe unde a putut ieși?

— Pe aici. În niciun caz. Deci, prin a treia ieșire.

— Nu mai există, tovarășe căpitan, vă asigur.

— În afară de cele două vile, ce casă se mai află așezată pe tunel? Mai este una din câte știu.

— Casa Verbiceanu, acum Anastasiu. Dar vila Anastasiu a fost a familiei Verbiceanu, care în 1941 sau ’42, nu îmi amintesc exact, a vândut-o lui Anastasiu. Când Verbicenii au construit-o. Radu s-a înțeles cu ei să nu facă intrare la tunel. Cu condiția asta le-a fost vândută partea de grădină. Locul Verbiceanu aparținea inițial tot familiei Drăgușanu. Le-au vândut-o prin ’33 și tot atunci s-a construit și vila, ba nu, în ’38. Exact în ’38.

---

[5] Gen de tencuială ornamentală cu suprafața zgrunțuroasă, dând zidurilor un aspect arhaic.

În 1940 a murit domnul Verbiceanu și atunci au pus vila de-aici în vânzare, păstrând doar casa din Cotroceni. În mod sigur n-a fost construită o altă intrare în tunel.

— Și totuși, asasinul pe o a treia intrare circulă, construită ulterior.

— De Anastasiu? Dar el nu știa că există un tunel.

— Uitați că a fost prieten cu Adrian Zagnea? Cel puțin declarația din dosarul Zagnea mă face să cred asta. Ori Zagnea a circulat, slavă domnului, prin tunel cam trei ani! În acest timp, din câte înțeleg, ați fost pe front. Paula Drăgușanu, după moartea soțului ei, a stat până la sfârșitul războiului la Drăgușanca! Nu-i așa că au avut timp suficient să facă o nouă intrare?

— Dar după moartea lui Radu, Zagnea n-a mai fost în țară.

— O fi apucat să-i spună lui Anastasia și intrarea o fi făcut-o el, pe cont propriu. Vom aflã în astă-seară. Acum să-l lăsăm pe căutător să-și vadă de treburi. Dincolo nu mai are pe cine omori. Din năvod nu mai iese el! Să mergem.

Ajunși sus, Ana îi invită pe toți în salonul mare. Andrei își făcu de treabă cu telefonul în bibliotecă. Părea că vorbește cu colonelul, dar nu se putea înțelege ce spune. Peste câteva minute ieși.

— După ora unu acționăm. Domnule doctor, spre regretul meu mă văd nevoit să vă rețin aici. Vă rog să

nu vă supărați, dar acum știți, e suficient să... În sfârșit cred că mă înțelegeți.

— Nici n-aș putea să dorm.

Cu toții așteptau ceva. Nu știau exact ce, dar așteptau și se părea că de la Andrei. Erau atenți și la ce se petrecea la subsol. Mai ales Magdalena Tudor era îndreptată cu toată ființa spre acel loc. Se făcuse douăsprezece noaptea. Cum Andrei se așezase într-un fotoliu fără să mai spună ceva, ba își aprinsese țigara a așteptare, Ana găsi ideea salvatoare de a scoate lumea din încordarea și așteptarea în care se afla:

— Domnule doctor, puteți să ne spuneți cum a fost construit acest tunel! Dacă nu vă obosește, bineînțeles.

— Nu. Domnișoară, nu mă obosește. Oftă cu tristețe. Am să vă povestesc, cum spuneți, despre modul în care a fost construit tunelul. Noi îi spuneam „tainița”, Paula l-a botezat „calea mușchetarilor”.

— Ce nume frumoase! Dar de ce „tainița” și de ce „calea mușchetarilor!” Primul nume parcă l-aș înțelege, dar al doilea?

— Noi trei, Radu, Matei și eu, eram mușchetarii ei și cum tainița era a noastră și era calea dintre cele două case...

Ana privi puțin uimită și amuzată la cel care spunea liniștit și firesc că era mușchetarul Paulei Drăgușanu. Un om de cincizeci și cinci de ani, dar care părea mai în

vârstă din cauza oboselii. Doctorul prinse privirea și zâmbi trist.

— Da, domnișoară, numai mutră de joc de mușchetari nu am eu acum. Dar atunci Paula nu avea nici șaptesprezece ani, iar eu și Matei eram studenți în medicină la Pa râs, și în vacanțe deveneam aceiași copii care se jucaseră cu câțiva ani mai înainte în tainiță.

— Nu, vai de mine, nicio îndoială nu mi-a încolțit în gând. Cred că vă înțeleg amintirile pe care vi le trezește redescoperirea tunelului.

— Sunt multe și vesele. Numai de năzbâtii ne țineam. Ce veseli, inconștient de veseli și de fericiți eram toți! Tunelul, domnișoară, a fost descoperit în anii imediat de după primul război mondial. Ana nu știa de ce doctorul îi spune domnișoară. Povestind i se adresa numai ei, deși ochii lui Andrei și Alexandru îl urmăreau cu atenție. Imediat după război, boierul Drăgușanu și-a construit o casă pe locul acesta. Era cam pustiu în jur și clădiri rare. Matei era în aceeași clasă cu mine la școala de cartier – era o idee a boierului Drăgușanu ca băieții lui să învețe cu copii din popor. Eu mă trag dintr-o familie de slujbași mărunți. Cum a venit în clasa noastră, Matei s-a împrietenit cu mine. Poate pentru că purtam același nume, m-am simțit dator să-l apăr de bătăuși pe noul venit. De a doua zi m-a pus în curent cu comoara lui – tainița. Când s-a construit casa, cu o vară

înainte, la săpături se descoperise un tunel lung care se continua spre șoseaua Kiselef de-acum și în partea cealaltă. Era armat cu bârne, cu pietre pe jos; în genere se păstra bine. Avea locuri în care pereții fuseseră căptușiți cu cărămidă. Așa l-am apucat și eu. Bătrânul Drăgușanu se pare că a vrut să astupe intrările în tunel, dar rugămințile celor doi băieți, Radu și Matei, l-au înduplecat. A astupat o intrare și a lăsat liberă partea care ducea spre șosea. Jos, în pivniță, acum sala caloriferului, a făcut o ușă grea de stejar cu niște zăvoare ca de temniță. Mi-aduc aminte că ne treceau fiori numai când vedeam ușa aceea. Era întărită cu drugi mari de fier și lucrată să reziste la asediu cu berbec de luptă. Toată copilăria, după școală, ne jucam în tunel. Radu, care a plecat la studii – era mai în vârstă decât noi – ne-a lăsat stăpâni absoluți pe tunel, până prin ’33 sau ’34 când, lansat în politică, a hotărât să-și facă o casă a lui. Atunci am avut noi o idee: să mergem prin tunel spre șosea și cam la cinci-șase sute de metri să scoatem o rangă din pământ la suprafață și, în locul acela, să se facă casa lui Radu. N-am reușit să străpungem tunelul de jos în sus și am mers la suprafață cu măsurători pentru a stabili locul casei. Atunci am modernizat tainița noastră, așa cum ați văzut-o în astă-seară. Tunelul folosea de legătură între cele două case. Uneori ne mutam cu petrecerile în tunel și în toiul verii stăteam

îmbrăcați în haine de iarnă și doamnele în blănuri. Între timp Matei a fost trimis la Paris pentru studii de medicină. Și eu mă înscrisesem tot la medicină, dar aici. Radu mi-a făcut rost de o bursă la Paris – avea o grămadă de prieteni la Ministerul Instrucțiunii. Iar am fost șase ani împreună cu Matei. În iarna lui ′39 spre ′40 a apărut Paula. Când am venit acasă în vacanța de Anul nou am găsit la Drăgușanca lume multă, strânsă pentru sărbători și pentru logodna lui Radu. Viitoarea doamnă Radu Drăgușanu era Paula Vintilă. Bunică-sa, bătrâna boieroaică Vintilă, care ținea tot clanul în mâna ei energică și aproape teroristă, îi spunea Paulei „haiducul" sau „furtună" și o ținea toată ziua în predici, deși Paula era nepoata ei preferată. Încerca să-l convingă pe Radu să nu se căsătorească cu Paula că-și ia haiducia în casă, că o să-i facă numai pacoste, că-i o vifornița, că o să-l facă de râsul Bucureștilor și că o să-i tragă pe toți îngâmfații de la București de mustăți ca pe vizitiul lor. Bătrâna Vintilă nu putea să sufere „domnimea parvenită" de la București, unde nu călcase de cel puțin două decenii din cauza asta. Când a văzut că Radu se încăpățânează să se însoare cu „haiducul" s-a resemnat și s-a dus la biserică să se roage ca să-i dea dumnezeu răbdare și minte să treacă prin toate primejdiile în care o să-l arunce Paula. Paula ne-a luat pe mine și pe Matei în primire și ne-a numit pe loc

mușchetarii ei. Avea unul, pe Radu, dar trebuia să fim trei, ca la carte – mai precis după titlul cărții. Toată lumea ne spunea mușchetarii prințesei Paula, care ne-a instruit, așa că ne-am așezat pe speriat împrejurimile. Făceam câteva echipaje de sănii, noi cei trei eram totdeauna în sania Paulei, și ne luam la întrecere până la conacul Verbicenilor, aflat la opt-zece kilometri de Drăgușanca. Treceam ca furtuna prin sat. Străbăteam pădurea, unde, după porunca Paulei, toată lumea trebuia să chiuie și să se mai tragă din vreme în vreme cu pușca ca să speriem lupii. Așa ajungeam la Verbiceni băgând turbare în câini și scandalizând la culme pe doamnele respectabile aflate în vizită pentru sărbători la conac. Paula mina ea caii, stătea în picioare în sanie, fluiera ca un vizitiu autentic. Noi, mușchetarii, nu știam cum să ne ținem mai bine ca să nu fim zvârliți la hopuri. Când se pregăteau echipajele pentru întreceri, bătrâna Vintilă ieșea în ceardac și țipa la noi: „Unde plecați iar, suflete de răzmeriță? înapoi în ea a că vine viscolul!” „Ne ducem să speriem lupii, bunico, că iar au mâncat azi-noapte din oile lui badea Ion!” îi striga Paula, singura care avea curaj să-i răspundă. Katrina ne petrecea cu ochii, bombănind. Cei mai în vârstă spuneau că Paula îi semăna întru totul. Odată Paula furioasă de reclama pe care i-o făcea bunică-sa când era Radu de față, pe care îl adora, a pus la cale o „mare

mișelie” cum spunea bătrâna. Într-o noapte, în plină petrecere în conacul Drăgușanu. Am intrat nor trei și Paula îmbrăcați chipurile în haiduci. Devastasem sala de arme, cu pistoale și săbii de la războiul din ’77[6]; am venit călări de la grajduri trăgând; am năvălit în casă. Paula își pusese niște mustăți uriașe ca să nu i se vadă fața. Cu glas gros, a poruncit ca toată lumea să-și scoată bijuteriile, ceasurile, banii și tot ce aveau de preț și să le pună pe masă. S-au executat fără să crâcnească. Dar la sfârșit Paula a greșit. Odată o auzim: „Mușchetari, luați tot și să mergem!” În clipa aceea bătrâna Vintilă, care în seara aceea purta bijuterii de preț, s-a ridicat ca o furtună din scaun și a spus: „Mișelie, asta-i Paula! Am să te pun ia scară să te bată ca pe robi! Și scoate mustățile acelea ca să nu vin eu să ți le iau că va fi vai de tine!” A fost cea mai de pomină ispravă din ținut. Curând am pus-o în temă pe Paula despre tainița noastră. Se potrivea cu ea. Am venit cu săniile la București să-i arătăm tainița. Mi-aduc aminte ce încântată a fost. Aflându-i rostul a botezat-o pe loc „Calea

[6] Războiul de Independență al României este numele folosit în istoriografia română pentru participarea Principatului României la Războiul Ruso-Turc din anii 1877–1878. În urma acestui război, țara și-a obținut independența față de Imperiul Otoman, alături de Serbia și Muntenegru. Pe 4/16 aprilie 1877, România și Imperiul Rus au semnat la București un tratat care permitea trupelor ruse să traverseze teritoriul țării în drumul spre Balcani, cu condiția respectării integrității teritoriale a României.

mușchetarilor". Ce de năzbâtii a pus la cale! În ianuarie s-a căsătorit. Noi am întârziat încă în vacanță din această pricină și am plecat odată cu Radu și Paula care își făceau călătoria de nuntă în insulele Canare. Auzise Paula de ele, citise ceva despre Maiorescu legat de insulele Canare și a ținut musai să se ducă acolo. Când s-au întors prin Paris, eu și Matei, cu mutre solemne și îmbrăcați la fel, ne-am dus cu flori în brațe la gară așteptând pe o doamnă Drăgușanu serioasă și impunătoare, gravă și conștientă de noul ei rol. Înainte de a opri trenul ne-am auzit strigați: „mușchetari, la mine!" Am văzut capul Paulei pierdut într-o blăniță albă. Flutura mâinile și ieșise aproape jumătate pe fereastră. Radu, disperat, încerca s-o tragă înapoi în vagon. Ninsese mult în acel februarie la Paris. Radu era plecat cu treburi zilnice, iar noi băteam străzile, prăvăliile, anticariatele Refuza să meargă cu mașina. Căutam trăsuri și vizitii cu mustăți, ne băteam pe stradă cu zăpadă. După ce au plecat abia așteptam vacanța de vară ca să mergem acasă, în țară!

Doctorul Căldărușanu povestea și uitase de mult că fusese rugat să vorbească de tunel. Nimeni nu l-a întrerupt. Era fericit pentru că povestind toți erau pentru el vii în clipa aceea. Îi vedea tineri, veseli, Uitase moartea care venise prin tunel și strânse toate aceste scene frumoase, toată viața care trepidase furtunos

cândva. Nu era nicio urmă de tristețe în vocea lui. Și Ana și-a dat seama că doctorul trăia undeva în trecut povestindu-le. L-au ascultat și au aflat cum a venit războiul, cum proaspeții absolvenți mediciniști au fost trimiși direct pe front, cum au aflat din scrisori că a murit Ilinca și apoi Radu. Au făcut frontul și înapoi spre Berlin. La întoarcere au găsit-o pe Paula, la Drăgușanca, tristă, cu inima slăbită. Era un alt om. Mai potolită și doar când vorbea mai intuiai interesul ei viu pentru oameni, pentru tot ce pulsa în jurul ei.

Cu vremea a început să semene tot mai mult cu bătrâna Vintilă. O enervau plângăreții, disperații, cârcotașii, toți cei care nu-și găseau un rost pe lume, ci doar se văitau. S-a ocupat cu energie de Drăgușanca până i-a fost expropriată.

Brusc, doctorul Căldărușanu tăcu.

— Doctore, nu vă puteți da seama cam când s-a putut face cea de-a treia intrare în tunel?

Toți se întoarseră uimiți spre Andrei. Întrebarea cădea ca o piatră în imaginea frumoasă și liniștită a lacului. Uitaseră, ascultându-l pe Căldărușanu. De ce se aflau acolo, uitaseră că așteptau prinderea unui asasin.

— Doctorul și Matei erau pe front când bănuiesc că s-a făcut cea de-a treia intrare, dacă există într-adevăr. Vorbise Magdalena Tudor. S-a făcut în vara lui 1942. Atunci ne-am strâns toți la Drăgușanca. Numai Radu a

rămas în București și venea la două-trei zile la moșie. La un moment dat a trebuit să plece din țară pentru vreo trei săptămâni. Imediat după plecarea lui Radu a plecat de la Drăgușanca și Adrian Zagnea. Avea treburi la București. Ilinca a rămas acolo. Erau deja în relații proaste. Cele două vile au fost închise toată vara. Când a plecat, Radu i-a trimis la Drăgușanca și pe cei doi servitori pe care îi oprise cu el la București. Atunci cred că s-a făcut cea de-a treia intrare, iar autorul a fost Adrian. Acum înțeleg că a fost posibil. Domnișoara mi-a spus că Anastasiu, în ’943, a dat o declarație în favoarea lui Zagnea. Ceea ce înseamnă că erau prieteni. În vara aceea casa Verbiceanu îi aparținea lui Anastasiu. Cele ce mi s-au spus în legătură cu declarația aceea mi-au lămurit abia acum multe lucruri pe care atunci nimeni nu le pricepea.

— Despre ce este vorba?

— N-au legătură cu cele petrecute acum. Sau nu vă sunt de niciun folos. Se leagă de un om care a murit de mult. De Zagnea. Dacă o să credeți într-o zi că aveți nevoie de aceste povești, am să vi le spun. Acum nu-și au rostul. Dealtminteri este unu, și am înțeles că de la ceasul acesta aveți treabă. Dumnezeu să vă ajute!

Alexandru făcu ochii mari, dar și-i plecă repede. Nimeni nu-l trimisese până acum într-o misiune cu „Dumnezeu să vă ajute Sunetul telefonului întrerupse

gândurile lui Alexandru. După câteva cuvinte schimbate la telefon Andrei postă doi oameni în sala caloriferului, îl rugă pe doctor să aibă grijă de femei – printre care rămânea și Ana, care îi aruncă o privire furioasă, pentru că o lăsa în așteptare. Plecă cu Alexandru și Milescu care se prezentase între timp înmânându-i lui Andrei câteva hârtii. Ușa de la intrare se închise cu grijă, Ana reveni așezându-se pe fotoliu. Era privită cu niște ochi care așteptau să li se spună odată adevărul în legătură cu coșmarul din care nu-și puteau reveni și cu întâmplările care li se păreau incredibile.

În sufrageria mare a Anastaseștilor se juca pocher. În jurul mesei se aflau stăpânul casei, fiul lui, un văr din Brașov – Adrian Vlădescu și nora lui Anastasiu. Era ora unu noaptea. Anastasiu o rugă să mai aducă niște vin din frigider, iar Vlădescu se oferi politicos și curtenitor să o ajute. Cei doi Anastasiu îi aruncară o privire nu prea prietenoasă. După câteva clipe se întoarse cu sticla desfăcută și cu alte două de Pepsi-Cola.

— Nu mai beau vin. Nu mai pot. Am să beau puțin coniac cu Pepsi.

— Mă rog, bea și benzină dacă vrei, i-o întoarse mârâind Anastasiu.

— Papa, cum poți vorbi așa? se scandaliză nora.

— Tu să taci, auzi?

Soneria de la ușă întrerupse însă discuția care prevestea clar ceartă.

— Cine o fi la ora asta? Ochii bărbaților erau puțin neliniștiți. Anastasiu se sculă greoi de pe scaun și ieși. Pe drum le spuse: Stați liniștiți.

Auziră voci la ușă. Vlădescu se sculă în picioare, dar în clipa următoare în cameră intră gazda însoțită de patru persoane.

— Nu vă speriați, le spuse Anastasiu. Sunt de la miliție și de la procuratură cu ordin de percheziție pentru furt de aur din atelierul nostru. Iar vreo reclamație tâmpită! Noii veniți se și împrăștiară prin cameră.

— Am să vă rog să luați loc la masa la care ați stat până acum. Noi o să ne vedem de treabă. Mai este cineva în casă în afară de dumneavoastră?

— Da, soția și nepoata mea. Are nouă ani! Nepoata, adăugă Anastasiu.

— Vreți să faceți și prezentările? Mă numesc Andrei Pandrea.

Zâmbise oare Vlădescu?

— Păi, eu sunt Anastasiu, Niki Anastasiu, mă cunoașteți doar.

— Pe dumneavoastră vă cunosc, dar pe ceilalți nu.

— Nora mea, Melania Anastasiu, doctoriță, fiul meu, Anton și vărul meu Adrian Vlădescu. Este din Brașov,

inginer, cu treburi în București.

— Mulțumesc, doamna Anastasia probabil doarme?

— Da. Cu nepoata.

— Lăsați-le, deocamdată. Când ajungem cu percheziția în camera dânsei o s-o rugăm pe nora dumneavoastră s-o trezească fără s-o sperie. Nu vă supărați, trebuie să ne facem datoria!

— Vă rog, vă rog, dar vă asigur, tovarășe procuror, că este iar o răutate din partea vreunui coleg invidios.

— Sper, pentru dumneavoastră. Domnule Vlădescu, sunteți bun să-mi dați buletinul dumneavoastră? Și dumneavoastră doamnă, și dumneavoastră, se întoarse el către Anton.

Adrian Vlădescu își scoase calm buletinul și i-l dădu lui Andrei. La fel de calm și parcă jucându-se, Andrei desfăcu buletinul, îl răsfoi și întinzând mâna să i-l restituie spuse:

— Da, spre regretul meu trebuie să vă anunț că sunteți arestat, domnule Adrian Zagnea!

O mișcare iute cu gura către gulerul cămășii, dar mâna lui Milescu, aflat la spatele lui, prinse mai iute gulerul. Dinții lui Zagnea se înfipseră în mâna locotenentului care se strâmbă de durere, dar nu dădu drumul gulerului. În câteva clipe toți patru stăteau lipiți de perete. Anastasia, Zagnea și Anton aveau cătușe la mâini. Doctorița tremura ca un cățel adus din ploaie.

— Vă rugăm să vă liniștiți. Trebuie s-o treziți pe soacra dumneavoastră și copilul. Veți merge toți la miliție. De fapt copilul nu-l treziți. Vom chema noi pe cineva care va sta cu el până lămurim totul.

— Dar nu avem nicio vină, pentru dumnezeu, și cum o să rămână copilul cu o femeie străină?

— Femeia care va sta cu ea este și ea mamă și se vor înțelege bine. Mâine voi vorbi și eu cu fetița dumneavoastră. Trebuie să-i cer scuze că i-am narcotizat puțin prietenii – cei doi lupi. Vă rog să vă liniștiți și să mergeți s-o trezim pe soacra dumneavoastră.

După câteva clipe însă femeia se întoarse însoțită de ofițerul care se dusese cu ea. Era și mai palidă, ochii îi erau îngroziți.

— Tată, de ce, de ce?

— Ce s-a întâmplat? păli și Anastasiu fulgerându-l cu privirea pe Zagnea.

— Sunt moarte... șopti leșinând femeia.

— Nu-s moarte! Dorm numai bine, interveni cu glas răgușit Zagnea. Le-am pus eu câte un „somn ușor” în lapte. Or să se trezească mâine dimineață. Nu voiam să simtă că plec în noaptea asta, se întoarse el către Anastasiu.

— Milescule, cheamă imediat Salvarea. Spune-le despre ce-i vorba. Repede.

— Am înțeles! se execută Milescu.

— Alexandre, ajută-mă s-o așezăm în fotoliu! Amândoi o ridicară pe Melania Anastasiu de jos și făcură eforturi s-o readucă în simțiri. I se explică apoi că fiica ei trăiește și că va veni Salvarea. Femeia plânse încontinuu până veniră medicii.

— Da, acum vreau să știu unde este „cartea” pe care trebuia s-o iei cu dumneata în străinătate, Adrian Zagnea.

— N-am primit nicio carte. Habar n-am de ce vorbești!

— În mesaj erai sigur că pleci cu ea.

— N-am transmis niciun mesaj!

— Nu ți se pare că e ridicol să mai faci teatru gratuit?

— N-am nicio vină. Nu mă poți acuza de nimic grav! Ai priceput? Te înfoi degeaba ca o varză!

Alexandru simțea că nu se mai poate abține de râs. Se întoarse cu spatele admirând cu zel un tablou. Avea să-i amintească la vreme lui Andrei comparația asta cu varza înfoiată. Andrei privi rece în direcția lui Alexandru și, deși simțea și el nevoia să râdă, arboră cea mai sobră ținută de care era în stare. Încordarea din ultimele trei zile încerca să se descarce prin acest, râs nervos. Se uita la Zagnea și se gândea că nu l-ar mai deranja chiar dacă l-ar compara și cu o conopidă, nu numai cu o varză. Putea să-l transforme într-un coș de

legume dacă voia. Lui Andrei îi venea doar să râdă prostește și la nesfârșit.

Era semnul că vine odihna, că peste puțin o să simtă plăcerea caldă a somnului care, la capătul nopții, îl aștepta.

— Anastasiu, unde-i cartea?

Alexandru care între timp intrase într-o cameră, veni glonț la Andrei:

— Uite cartea!

Era volumul Baudelaire legat în negru, a cărui dispariție Andrei o semnalase cu o zi sau două înainte.

— Nu de asta este vorba. Dar păstrează-o. Poate ne va fi de folos. O să-ți citesc mâine dimineață să adormi mai bine, îi șopti printre dinți lui Alexandru.

Arestații au fost duși în mașini și expediați la sediu. Andrei, Alexandru, Milescu și mai târziu Ana, chemată prin telefon, scotociră cam un ceas și ceva în toate încăperile casei Anastasiu.

— Andrei, vino repede, am găsit intrarea în tunel. Vocea Anei venea de undeva dinspre pivniță. Coborâră pe scara de lemn și, ajungând în pivniță, se uitară la Ana întrebători. Nicio trapă nu era deschisă nicăieri. Ana îi privi zâmbind și băgă degetul într-un șănțuleț. Încet, fără scârțâit, începu să se deschidă o ușă nu prea înaltă. În fața lor era o intrare. Trebuia să te apleci ca să treci prin ea. Pe partea dinspre interiorul tunelului „ușa” era

camuflată de un tablou.

— De asta nu și-au dat seama niciodată Drăgușenii că aici mai este o intrare.

— Uite și aici!

Ana se întoarse și cam la un metru de la ușă apăsă în alt șănțuleț. O ușiță mică – era de oțel, se vedea asta doar din interior – se deschise în peretele văruit și în fața lor apăru un seif luminat înăuntru. Așezate frumos, câteva casete de metal stăteau cuminți, lucind doar sub lumina becului. În partea de jos, un sertar care nu avea niciun orificiu pentru cheie.

— Și jucăria asta trebuie să fie tot pe bază de butoane. Ia vezi, Ana, poate o descoperi și pe asta.

— Cred că e mai simplu decât ne închipuiam. Seamănă cu sertarele acelea de la mașinile casierițelor din magazinele noastre. Le știți? Se apasă pe ceva sub sertar, și automat vine în față. Să vedem!

Pipăiră sertarul în fel și chip, dar nu se deschidea.

— Eu zic să-l spargem!

— Stai, Alexandre, ce te grăbești? Așteaptă puțin. Hai să ne închipuim că suntem Anastasia. Unde am pune butonul automatului?

— Undeva la îndemână, adică la înălțimea mâinii! Deci cam aici trebuie să fie. Și iar începu pipăitul seifului.

Alexandru, care se agita cel mai tare, se postase în față

și privea descurajat.

— Să le ia naiba de ușițe secrete, că mi s-a făcut lehamite de ele. Trimitem un specialist. Furios, lovi peretele cu talpa pantofului. Să-l ia dra... Hei, uite că s-a deschis! Ana, uite ce minune!

Sertarul păstra în lăcașe de catifea verde, special construite, trei coliere de o rară frumusețe, două inele și o brățară. Le admirară pe rând până cinci Alexandru își aduse aminte de sertar:

— Să știi că s-a deschis când am lovit peretele cu piciorul.

Jos, aproape de podea, descoperiră ceva ca o plăcuță pe care când apăsai, sertarul se deschidea și se închidea.

— Trebuie să recunoașteți că misiunea asta a noastră a fost plină de surprize. Păcat numai că au murit atâția oameni! Hai să închidem toate minunile la loc și să căutăm mai departe cartea.

— Ana, dar nu este exclus ca și cartea cu pricina să fie tot aici. Să luăm la rând fiecare perete al seifului. Ia casetele cu bani că ne încurcă. Așa.

Descoperiră sub catifeaua verde fundul dublu al sertarului. Găsiră un pașaport străin pe numele de Hans Hassenfeld. Fotografia era a lui Adrian Zagnea. Viza de intrare în țară, în regulă – 25 august. Tot acolo se aflau și o tabacheră de abanos și o pipă. Le suciră, le învârtiră. Andrei hotărî că trebuie date specialiștilor. Era sigur că

ascundeau ceva și nu voia să strice nimic.

— Ce-ar putea fi?

— Un microfilm, spre exemplu, care scos la lumină să se voaleze! Sau altceva. O să vedem. Și acum închiderea seifului, tovarăși! Ana, regret că nu te pot lăsa aici să le admiri, dar mai avem treabă.

Peste jumătate de ceas erau la sediu. Casa Anastasiu fusese sigilată și pusă sub pază... îi așteptau Magdalena Tudor, doctorul Căldărușanu, solia acestuia. Madeleine Căldărușanu, franțuzoaică de origină, care îl urmase pe Căldărușanu după studenție în România și bătrâna menajeră, Maria Arămescu.

— Vă rog să mai aveți îngăduință câteva minute. Trebuie să vedeți pe cineva. După aceea sunteți liberi. Informațiile de care mai avem nevoie o să vi le solicităm mâine după ce vă odihniți și dumneavoastră. Acum am dori numai să recunoașteți pe cineva, dacă bineînțeles l-ați cunoscut cândva.

Patru perechi de ochi exprimau o totală nedumerire.

Andrei ieși din camera în care așteptau cei patru și ceru să fie adus Adrian Zagnea în biroul lui. Îl plantă într-un scaun cu spatele spre ușă.

— Și acum, te rog numele dumitale!

Ana și Alexandru stăteau pe scaune lângă fereastră.

— Adrian Vlădescu, inginer, domiciliat în Brașov.

— Lasă gluma asta. Am citit-o și în buletinul

dumitale. Altceva.

Omul din fața lui îl privea cu o ură obosită. Știa că este inutil orice demers, dar încerca absurdul pentru că îi intrase în instinct acest gen de autoapărare.

— Insist pentru ultima dată. Cum te numești?

— Am spus. Părea că își regăsise calmul.

Andrei îi făcu un semn locotenentului Milescu care stătea în dreptul ușii. Acesta ieși și se întoarse cu doctorul Căldărușanu.

— Vă rog, poftiți aici. Lângă mine. Îl cunoașteți pe omul din fața dumneavoastră?

Doctorul se întoarse și-l privi pe arestat, oarecum indiferent. Deodată fața lui începu să-și schimbe culoarea, ochii se rotunjeau de uimire, se apleca să-l privească mai atent și la fel de uimit se întoarse către Andrei, șoptind ceva, dar se vedea că nu crede nici el ce spune:

— Adrian Zagnea!... Dumneata!?... Nu se poate, dumneata ești mort! Am vizitat-o pe mama dumitale, am văzut actul și înștiințarea de deces!... De uimire doctorul Căldărușanu se așeză pe scaunul pe care stătuse Andrei cu câteva minute mai înainte. Stătea pe scaunul anchetatorului și-l privea pe Zagnea cu uluire copilărească. De douăzeci și cinci de ani îl știa mort. Adrian, dumneata ești? Nu-i așa? Și ai omorât din nou! Pe fața doctorului își făcea încet, încet loc o severitate pe

care Andrei nu i-o bănuia. Se întoarse spre Andrei și spuse calm.

— Tovarăşe căpitan, persoana este Adrian Zagnea!

— Sunteți sigur?

— Absolut sigur, tovarăşe căpitan.

— Vă mulțumesc. Sunteți liber. Restul îl vom discuta astăzi după-masă. Am să vă rog să treceți pe la orele trei. Vă convine?

— Da.

— Vă mulțumesc încă o dată pentru tot, tovarăşe doctor Căldărușanu. La revedere.

Intră Madeleine Căldărușanu. Îl recunoscu imediat pe Zagnea. Fără emoții, fără mirări. Îl privea cu silă. Atât.

— M-a dezgustat întotdeauna această persoană. Era animalic și fără umbră de spirit. Un animal egoist și lacom. Și fricos în plus. I-a urât întotdeauna pe Drăgușeni, pentru că îi erau superiori – uman, vorbesc.

Cu acestea, doamna Căldărușanu părăsi problema Zagnea.

Magdalena Tudor făcu o criză de furie. Când îl recunoscu pe Zagnea se repezi la el lovindu-l peste față, peste ochi. Părea întruchiparea furiei îmbrăcată-n haine negre, lungi, cu ochii strălucind de o disperare de om nebun. Abia o liniștiră. Așezată pe scaun, cu eforturile lui Alexandru, ale Anei și ale lui Milescu, își recăpătă demnitatea, redeveni o Vintileancă orgolioasă, dar

încet, încet orgoliul făcu loc lacrimilor. Cu glas scăzut, aproape șoptit începu să-l blesteme pe omul din fața ei. Îl blestema pentru că tăiase din rădăcină tot neamul Drăgușanu și Vintilă. Blestemul era complicat – învățat probabil acolo, la mănăstire – și părea o litanie, o rugăciune pentru cei morți.

Maria Arămescu nu l-a recunoscut pe Zagnea. Până în 1947 ea locuise la Drăgușanca. „Poate să fi fost și dânsu prin anii aceia la Drăgușanca, da atunci veneau mulți domni de la București, prieteni de-ai domnului Matei și ni domnișorului Radu, și eu nu-i mai țin minte". Se sculă să plece.

— Vreau să vă întreb ceva.

— Vă rog, doamnă Arămescu!

— El a omorât-o pe doamna Paula, și pe domnu Matei și pe domnișorii Radu și pe domnișoara Ilinca?

— Da, și pe Raluca Nestor tot el.

— Pe Raluca Nestor n-am omorât-o eu, se revoltă Zagnea. A împușcat-o Anastasiu. Nici pe Paula, aia a murit de frică! Cine o știa că n-o mai ține inima pe bandita aia?

De furie și de frică Zagnea o cam luase razna cu formularea propozițiilor românești.

— Apăi, să nu-ți mai ajute dumnezeu, câine de pripas ce ești. Te-au strâns de pe drumuri în neamul Drăgușanu și Vintilă și ai fost șarpe luat la sân. Să mori

de atâtea ori câți oameni ai omorât. Și nici în mormânt să n-ai liniște. Câine pripășit la casă de oameni!

Maria Arămescu porni agale spre ieșire. Din ușă se întoarse spre cei din cameră: „Vă rog să mă iertați! Bună ziua”.

— O să aduceți tot Bucureștiul să mă blesteme? Cele două se pare că nu și-au epuizat tot repertoriul!

— Lasă dumneata repertoriul lor. Dă drumul la al dumitale! Sunt curios să aud. Ce cauți în țară? Ce trebuia să scoți de-aici? De când lucrați cu Anastasiu? Ce aveai de gând cu familia lui? De ce le-ai drogat pe bătrână și pe fetiță? De ce trebuia să lichidezi toată familia? Ce rol avea fiecare în povestea asta? Care îți sunt celelalte legături în țară? Care-i rețeaua de care se folosește „onorabila dumitale instituție” în țară?

— Prea multe întrebări pentru un singur ins!

— Am uitat: De ce-ai omorât-o pe Paula Drăgușanu sau de ce-ai vrut s-o sperii mai precis? Mai am și alte întrebări, dar nu vreau să te supun unui efort intelectual prea îndelungat. Restul o să ți le pun în zilele care urmează! Lăudabil totuși din partea dumitale că ai venit să-ți petreci anii de pensie în patrie!

— Să vă ia dracu de hiene, toți, toți sunteți niște hiene! Cereți, mereu cereți să aduc informații, să omor, să otrăvesc, să gâtui, să arunc din tren, din mașină, dar să vă aduc informații... iar voi stați și ce vă pasă, v-ați

învățat să dați dispoziții, să mă pândiți, mă pândiți și voi, și poliția, și miliția mă pândește, toți, toți mă urmăresc și-mi cer! Și eu sunt unul singur, singur, pricepi Max, un singur om și voi sunteți o haită întreagă și-mi cereți, cereți, mă amenințați, și dacă or să mă prindă într-o zi o să vă luați mâinile de pe mine, n-o să mă mai cunoașteți, hienelor! Hiene, asta sunteți, niște hiene!... M-ați alergat o viață întreagă, hienelor! Cristina, fetița mea, și pe tine or să te alerge hienele toată viața...

Era o criză de nebunie, de furie, de disperare. Zagnea vorbea cu un Max. Uitase unde se afla.

— Eu cred că simulează, tovarășe căpitan! încercă Milescu să iasă din șocul provocat de manifestarea lui Zagnea. Văzând fața gravă a lui Andrei se întoarse către Ana și Alexandru și zări aceeași expresie.

— Zagnea, ești în biroul meu, al căpitanului român Andrei Pandrea. Recapătă-ți calmul! Nimic nu te mai poate ajuta acum. Nu-i mai poți fi de folos fetiței dumitale, Cristina. Poate numai vorbind îi mai poți veni în ajutor.

— Căpitane, domnule căpitan, trebuie să-mi dați drumul! Înțelegeți, trebuie să-mi dați drumul să plec acolo. Trebuie s-o apăr pe fetița mea! Zagnea își revenise, era palid, cu ochii și mai disperați însă. Trebuie s-o apăr, s-o ascund de ochii lor! Mă înțelegi,

căpitane? Nu, nu poți să înțelegi, ești prea tânăr, n-ai copii! Glasul lui Zagnea devenise șoptit.

— Cum o să-ți dăm drumul, Zagnea? Și cei cinci morți? Să-ți dau drumul ca să mai omori fără nicio ezitare ca să aperi ce? Pe Cristina dumitale? Transformi lumea într-o junglă? Ai omorât aici ca s-o aperi pe Cristina, fetița dumitale, spui, dar cei cărora le-au fost omorâte ființele apropiate, ce-ar trebui să-ți facă ție? Eu ce-ar trebui să-ți fac pentru că i-ai omorât pe ai mei? Da, ce te uiți? Asta ești acum, un străin, dușman, oamenii aceia morți sunt morții mei, pricepi? Nu, nu poți să pricepi Zagnea, ești prea îmbătrânit în egoism și ură ca să mai poți pricepe așa ceva.

— Vă fac orice servicii, căpitane! Nu ai dreptul să-mi refuzi asta. Cred că instituția dumitale are nevoie de serviciile mele și dumneata n-ai dreptul să-mi refuzi aceste servicii. N-o să te lase instituția dumitale în care ești doar o mică rotiță. Pricepi, căpitane? Ai prins un spion din cei mai versați, și el îți oferă serviciile lui, îți dă ocazia să te remarci, nu ai dreptul să refuzi asta. Ai fi un idiot dacă ai refuza. De altfel va trebui să raportezi dorința mea, căpitane, să raportezi propunerea mea șefilor dumitale și atunci tot cum spun eu va ieși. Sper că ei vor fi ceva mai înțelepți.

— Dacă te hrănești cu iluzia asta, mă văd dator să-ți aduc la cunoștință că te înșeli. Instituția mea nu are

obiceiul să colaboreze cu asasini, domnule Zagnea, și nu are nevoie de serviciile dumitale. Asta să-ți fie clar.

— Nu se poate să nu aibă nevoie! Orice om cu scaun la cap ar accepta propunerea mea, orice om, pricepi? Ești chiar atât de îmbâcsit de teoriile astea materialiste, chipurile umaniste?

— Oi fi eu îmbâcsit, dar dumneata ești penibil, așa că te rog să trecem la alt subiect.

— Ești un cretin!

— Mă rog, am să raportez șefului meu acest verdict dat de „un spion versat”, prins de mine! O să hotărască el dacă mai ține pe lângă casă un cretin.

— Du-te dracului!

— Câți ani are Cristina? De ce te temi pentru ea?

— Ce te mai interesează dacă nu-mi dai drumul? Ești cinic! Vrei să mă chinuiești?

— Nu!

— Dă-mi drumul, Andrei Pandrea, și am să-ți fac servicii imense. Cunosc toate cele cinci continente, pricepi? Le-am bătut cu piciorul, am lucrat peste tot, le știu...

— Și peste tot bănuiesc că ai presărat morți?

— Ce interesează toți idioții care n-au știut să se apere?

— Conform teoriei dumitale n-ar trebui să mă mai intereseze nici idiotul care ești dumneata și care n-a

știut să se apere de data asta!

— De data asta am greșit din cauza Paulei Drăgușanu și a bijuteriilor ei. Dă-mi drumul să-mi ascund fetița! apoi mă întorc. O aduc aici! Pentru ea am căzut acum! Am vrut să pun mâna pe bijuteriile Drăgușenilor și să fug cu ea undeva, pe un continent unde să nu ne ajungă mâna hienelor!

— Ce pericol o pândește pe fata dumitale?

— Are nouăsprezece ani! Numai nouăsprezece ani! Știi dumneata ce sunt numai nouăsprezece ani? Or să facă din ea ceea ce sunt eu! Asta a fost condiția sub care lucrez de zece ani! Înainte, când era mică, nu-mi păsa de nimic. Lucram de plăcere. De zece ani mă au la mână cu ea! Dacă dau greș sau dacă vând, Cristina va ajunge ce sunt eu, o spioană alergată toată viața de hiene!

— La nouăsprezece ani poți fi destul de lucid să refuzi așa ceva!

— Oare ești așa de imbecil? Oare nu știi cum se aduc oamenii pe drumul ăsta fără să simtă măcar la început? Oare nu știi cum se racolează o spioană, o fată de nouăsprezece ani care vrea să se distreze, să aibă bani, să fie curtată, să fie frumoasă, elegantă și să pară importantă?

— Câte fete de nouăsprezece ani ai racolat pentru serviciul dumitale, Zagnea, pe cele cinci continente?

— Ești un monstru, căpitane! Și eu care te credeam un

naiv! Dar pricepe că în fața dumitale se află un tată, nu un spion! Nu mai sunt un spion, sunt tată. Trebuie să mă ajuți. Și ea, Cristina, este din ai dumitale, cum ai spus. Are cetățenie română!

— Astea-s povești de adormit copiii.

— Nu glumesc, are cetățenie română.

— Cine i-a acordat cetățenia română acum nouăsprezece ani? Pentru că înțeleg că nu s-a născut în țară!

— Nu, căpitane. S-a născut în România. Mama ei era cetățean roman. A fost la o specializare, ne-am cunoscut la Paris. Ne-am căsătorit. Eu am luat atunci numele de familie al soției mele. Ea a revenit în țară. S-a născut Cristina. Apoi au venit, Cristina avea doi ani, au venit la mine. Soția mea n-a știut niciodată ce meserie am. A murit când Cristina avea cinci ani. Așa are Cristina cetățenie română.

— Zagnea, de ce a venit soția dumitale după căsătorie în țară?

— Eu am trimis-o. Voiam cetățenie română pentru copilul meu.

— Splendid! Iată-te patriot!

— Nu fi ridicol! Ca cetățean român era apărată de multe lucruri. Și putea fi reclamată oricând de statul român.

— De ce voiai să fie cerută? Nu era mai bine acolo

unde erai și dumneata, în țara a cărei cetățenie pretinzi că o ai?

— Nu. Veneticii nu sunt iertați niciodată că le poluează aerul. Sunt folosiți, li se acordă o politețe strictă atât cât e civilizat! Dar în rest nimic. Meseria mea mă scotea în afara oricărei legi și protecții! Știam că statul român își va recupera un cetățean, chiar fiică de spion fiind. Asta vă cer acum: să-mi recuperați fetița! Dar cu atenție, căpitane, cu atenție, să nu i se întâmple un accident înainte de a ajunge aici! Dacă află „prietenii mei” ce renghi vreau să le joc, or s-o omoare sau or s-o facă dispărută înainte de a mai apuca voi s-o puneți sub protecție. Asta este condiția mea: când fetița va fi aici, atunci voi vorbi. La revedere, căpitane! La revedere, doamnă, domnule! se întoarse el către Ana și Alexandru.

— Un moment, domnule Zagnea, interveni Ana. Dacă Cristina este cetățean român, cum spuneți, evident statul nostru îi va acorda protecția. Este o îndatorire a lui. Dar cum se poate ajunge la ea? Practic unde se află? Pașaportul dumitale e fals, deci nu aceea îți este cetățenia pe care o pretinzi.

— Da. Dați-mi o hârtie. O iau cu mine în celulă. Am să vă scriu tot ce vă interesează. La revedere.

După plecarea lui Zagnea cei trei se așezară obosiți pe scaune. Își trăgeau răsuflarea înainte de începerea

discuțiilor cu familia Anastasiu.

Între timp apăru un tânăr ofițer.

— Tovarășe căpitan Pandrea, permiteți-mi să vă raportez!

— Te rog, Constantine, spune. Ce minuni ne mai dezvălui?

— Uitați aici, pipa. Se demontează partea superioară. În ea se aflau două microfilme. Developate. Unul este o copie, dar cuprinde aceeași documentație. Întâmplător vă pot spune despre ce este vorba. E un nou proces tehnologic experimentat în industria noastră chimică. Brevetarea lui internațională urma să se facă peste două luni în cadrul unei întruniri științifice.

— Este foarte valoroasă?

— Mai mult ca sigur. Simplifică procesul de producție imens și totodată mărește numărul produselor obținute. Ceea ce trecea înainte la deșeu, prin acest nou procedeu, devine produs folosibil în industria materialelor de construcție. Alte două produse merg în industria textilă și în cea farmaceutică. Dar nu atât acest aspect interesează cât primul – reducerea și simplificarea procesului tehnologic inițial, reducerea cheltuielilor, scăderea prețului de producție al produselor inițiale și formidabila economie de materie primă.

— Foarte frumos! Cine este autorul acestei invenții păzite așa de bine că au și pus mâna pe ea prietenii

noștri Zagnea și Anastasiu?

— Un colectiv de cercetători, tovarășe căpitan. Nu-mi amintesc perfect instituția, dar în câteva minute sper să aflu și vă voi pune la curent.

— Îți rămân îndatorat.

— Pe pașaport a fost schimbată doar fotografia.

— Altceva?

— Tabachera nu conține nimic. În sticlele de vin de pe masa de joc din casa Anastasiu se afla un narcotic puternic. În pepsi-cola nu se afla narcotic.

— Cine bea pepsi?

— Pe sticla de vin sunt amprentele lui Zagnea, pe cea de pepsi la fel. Paharul de pepsi poartă amprentele lui Zagnea. Paharele de vin pe ale Anastaseștilor.

— Când le-ai luat așa de repede amprentele?

— Acum zece minute. M-am dus în camerele în care sunt reținuți. Cu permisiunea tovarășei locotenent major Ana Mușat!

— O aveai și pe a mea oricum! Deci Zagnea avea de gând să-i adoarmă pe toți din familia Anastasiu. De altfel, așa am și bănuit. Mă interesează însă cu ce scop? Nu cumva sunt ei „cititorii” care trebuiau să plece, adică să fie lichidați? Mda! Mulțumesc, Constantine, și aștept numele instituției precum și numele celor din colectivul de cercetare al acestui proces tehnologic.

— Să trăiți, am înțeles!

— Și acum să ne ocupăm de familia Anastasiu. Tovarăše Milescu, cred că ar fi bine să stăm de vorbă mai întâi cu tânăra doctoriță Anastasiu. Aștept.

Adrian Zagnea, membru al mișcării legionare, a stat în țară până în 1943, când este nevoit să fugă totuși în Germania, fiind suspectat de asasinarea soției sale, Ilinca Vintilă Zagnea, și de a lui Radu Drăgușanu. Din Germania, anunță în țară că este mort; urmează cursurile unei școli de spionaj industrial și de atunci nu a făcut decât asta. Pe parcurs și-a schimbat de câteva ori stăpânii. Acum fusese trimis în țară ca să ia un microfilm – cel cu procesul tehnologic – și să-l treacă peste graniță. Misiunea lui principală era însă alta. Serviciul în slujba căruia se afla îl trimisese la unul din agenții săi activi din România – respectiv la Niki Anastasiu, fostul lui prieten. Adrian Zagnea, intrat în țară sub nume fals, își schimbă de la Brașov identitatea și devine inginerul Vlădescu. Așa ajunge la București unde se instalează în casa lui Anastasiu, pentru două, cel mult trei zile. În acest timp, Zagnea își redescoperă vechea dorință de a pune mâna pe bijuteriile familiei Drăgușanu. Anastasiu îi povestește că Paula Drăgușanu a vândut multe, fapt care îi întărește bănuiala că acum douăzeci și ceva de ani Radu Drăgușanu își transformase moșiile în bijuterii. Trece la acțiune.

Folosește vechiul tunel în care în 1942 mai săpase cu Anastasiu o intrare pentru a-i putea spiona pe Drăgușeni și lumea politică din cercul acestora. Căutările lui sunt nefructuoase. Vechea patimă e tot mai puternică și își amână plecarea din țară numai de dragul bijuteriilor. Le caută de unul singur, dar nu le găsește. Atunci se hotărăște să dea ochii cu Paula Drăgușanu, s-o sperie, să obțină totul cu forța și în aceeași noapte să plece. Scandalizată de vizitele lui nocturne și de furiile lui Tobsy, Paula Drăgușanu mărturisește în glumă cumnatului ei, Matei Drăgușanu, că cineva umblă prin tunelul uitat de toată lumea. Zagnea trebuia să se grăbească. Pentru a o înfricoșa se folosește de vechea și singura spaimă a Paulei Drăgușanu – reptilele. În noaptea în care Paula Drăgușanu s-a întors după ce îi condusese pe Mănișteni, a simțit că se află cineva în casă. De astă a vrut să și plece imediat. Când l-a văzut, bineînțeles a refuzat să-i dea vreo bijuterie, ba l-a amenințat că-l dă pe mâna miliției pentru cele două crime din ’43. Zagnea a scos din buzunar șarpele mort și atunci s-a întâmplat tragedia. Îngrozită, a murit în următoarea secundă. Când s-a aplecat să-i ia pulsul, cățelul s-a repezit la el. Atunci a făcut prima prostie. A tras în Tobsy mai mult enervat de moartea Paulei. Nu a mai căutat bijuteriile în seara aceea. A luat cățelul să-l arunce în coșul de gunoi de pe stradă sau în altă parte.

Intrând în tunel și-a adus aminte de Matei Drăgușanu căruia Paula îi mărturisise vizitele prin tunel. Miliția ar fi descoperit cea de a treia intrare și casa Anastaseștilor era prima vizată în acest fel. Nu-l interesa soarta lui Anastasiu, ba cu dragă inimă l-ar fi lăsat pe mâna miliției, dar el, chiar dacă pleca în noaptea aceea, tot nu putea ieși din țară în douăzeci și patru de ore. Anastasiu prins, l-ar fi vândut și pe el. În clipa când a înțeles asta, s-a hotărât să lichideze singura persoană avertizată de vizitele din tunel – Matei Drăgușanu. Acesta i-a mărturisit că n-a crezut niciodată în așa-zisa lui moarte din ’44. L-a împușcat foarte repede, deși avea chef de vorbă cu el. Cățelul l-a aruncat în coșul de gunoi al lui Matei Drăgușanu. Da, a ieșit în curte să ia aer, se sufoca de furie. Drăgușenii îi dejucaseră și de data aceasta planurile.

Aici Andrei își întrerupse lectura notelor și își aprinse o țigară.

După moartea celor doi Drăgușeni, Zagnea a acționat ca un dement. Voia să pună mâna pe bijuterii, îi transmisese și lui Anastasiu această patimă. Nu-l mai interesa că în orice clipă putea compromite casa Anastasiu. Asta și voia „ori miliția, ori eu, tot trebuia să termine cineva cu Anastasiu”. Pe Raluca a împușcat-o Anastasiu. I-a găsit în casă când a veni fără mașină. Anastasiu, care credea că rămâne în țară, se vedea

descoperit de Raluca. A tras, apoi au transportat-o prin tunel tot la Matei Drăgușanu. Știau că în sala caloriferului acum nu se umbla. Lui Zagnea începuse să-i fie din ce în ce mai indiferent ce se va întâmpla cu Anastasiu (care își cam pierduse cumpătul. Prea multe crime. Începuse să-l urască pe Zagnea și dorea să-l vadă cât mai repede plecat din casa lui). Bijuteriile n-au reușit să le găsească. Au luat volumul Baudelaire, pentru că odată, Zagnea i-a surprins pe Radu și Paula umblând cu acest volum, imediat după vinderea moșiilor; credea că acolo, undeva, se află notat secretul ascunzătorii bijuteriilor.

Pe cealaltă linie, procurarea microfilmului, n-a întâlnit nicio piedică. L-a obținut fiul lui Anastasiu de la cercetătorul Vasile Andronic, vechi prieten, care de la început a fost de acord cu vânzarea. Motivele, meschinărie omenească, invidia și ura ce-o purta câtorva membri ai colectivului de cercetare, colectiv în care el nu fusese inclus. La institut, V. Andronic trecea drept „un cercetător tânăr, în formare”. Dar avea treizeci și cinci de ani. Perioada de formare trecuse de mult și el știa asta, își simțea mediocritatea și de aceea îi detesta pe ceilalți. În schimbul microfilmului primise 20.000 de lei, asigurarea că i se va înlesni în străinătate plasarea într-un loc, unde „talentul și capacitatea sa vor fi mai bine apreciate”, precum și o sumă satisfăcătoare

de bani într-o bancă.

Altă misiune a lui Zagnea, și cea mai importantă, era lichidarea lui Anastasiu și reactivarea unei rețele pasive. Lista se afla la Anastasiu, verificările adreselor erau făcute. În primele nopți Zagnea a ieșit și a tratat personal cu trei dintre ei. Fără știrea lui Anastasiu a numit și un rezident. Cei trei nu știau că este Zagnea. Anastasiu trebuia lichidat, pentru că dincolo aveau dovezi că acesta mai lucra cu o firmă – rivala lor; dovadă – pe piață au apărut dubluri ale informațiilor primite de la Anastasiu. Și apoi, un agent al lor dispăruse în drumul spre Orient, după ce trecuse pe la Anastasiu, tocmai ca să-l verifice. Se putea conta pe cei trei – dosarul lor din trecut i-ar fi determinat să facă orice, nu încăpea niciun refuz. Zagnea avea și motive personale să-i lichideze pe Anastasești. Fiul lui Anastasiu îl descoperise când a făcut dublura de pe microfilm și i-a spus în față că îl bănuiește că-și vinde patronii actuali. Apoi, dacă Anastasiu comunica dincolo că a întârziat misiunea din cauza bijuteriilor, el, Zagnea, ar fi fost pierdut. De aceea le-a pus somnifer în băutură. Peste un ceas pleca dând drumul gazului la toate sobele din casă. Ar fi ieșit prin grădina familiei Anastasiu și a magazinului din spatele vilei acestuia. Se mai strecurase și altă dată din încercuiri ca cea pe care o făcuse acum căpitanul Pandrea.

Andrei obținuse declarații de la Zagnea, confruntându-l cu Anastasiu, precum și bazându-se pe deducțiile *celor trei „A"*, în urma unor discuții aprinse.

Zbârnâitul aproape vesel și nerăbdător al telefonului îl scoase din meditație.

— Alo! A, tu ești? Ia spune, ești sau nu bogată?

— Andrei, vino imediat să le vezi. Dacă ai ști ce frumoase sunt!

— Ana, lasă prostiile! Trebuie să-l aștept pe tovarășul colonel. Cum le-ați găsit?

— Păi, după ideea lui Alexandru am dat toate cărțile jos. Pe peretele dinspre baia Paulei Drăgușanu era un seif în zid, dar trebuia să miști biblioteca din loc. Am găsit butonul, am apăsat și prea frumoasa bibliotecă de stejar s-a mișcat. Seiful era cu cifru! Ne-am gândit o grămadă ce ar fi putut alege Paula Drăgușanu ca cifru! Nu ghicești? *Radu*, bineînțeles, numele soțului ei. Nu-ți spun câte variante am încercat. Vino să le vezi ce frumoase sunt! Hai, Andrei, vino!

— Ana ești îngrozitor de femeie!

— Și tu ești. Îngrozitor de bărbat! Cum poți fi atât de insensibil la frumusețile pe care le-am găsit aici? Cred că valorează câteva milioane. Sunt piese vechi, Andrei, piese rare, cum numai în timpul războiului s-au putut achiziționa ieftin. Hai, vino!

— Îl aștept pe tovarășul colonel și dacă avem timp

venim. Oricum trimit oameni. Bijuteriile trebuie înregistrate, inventariate, mâine trebuie predate băncii. Așteptați acolo până la noi dispoziții.

Înainte de a închide, Andrei ezită și totuși nu-l rabdă Inima:

— Bravo Ana! Știi, mă gândeam că dacă Zagnea ar fi fost femeie găsea repede bijuteriile. Numai voi femeile aveți simțul intuiției atât de dezvoltat.

— Las-o baltă. Păcat că nu vrei să le vezi. Poate tovarășul colonel va fi mai curios decât tine. La revedere. Ana închise cam repede telefonul.

În clipa următoare își făcu intrarea colonelul Roman.

— Tovarășe Pandrea, să trecem în biroul meu. Am fost la institutul cu pricina. Abia acum s-a terminat ședința. Aflați că directorul le-a tras un perdaf cercetătorilor acelora... La un moment dat îmi venea să-l întrerup și să-i amintesc că nu ei au vândut secretul invenției. Fenomenal totuși ce neatenți au fost. Oamenii ăștia, vorbesc de cercetătorii pasionați, devin teribil de neajutorați față-n față cu realitățile dure ale vieții. Descoperă ceva, mai aparte decât cele știute anterior, și se angajează total în urmărire. Nu mai văd nimic. Uită că s-ar putea să mai existe și gânduri necinstite, sunt convinși că toți cei care se interesează de obiectul cercetării o fac cu dragoste și pasiune. Este o constatare pe care am făcut-o și altă dată, dar astă-seară,

ascultându-i pe tinerii aceia, am rămas și mai uimit de naivitatea lor și de faptul că foarte adesea oamenii aceștia puternici în meseria lor sunt dezarmați față-n față cu infractorii. Printre altele, valoarea descoperirii lor este foarte mare. Cum vă simțiți, tovarășe căpitan Pandrea?

Andrei tresări. Însemna că voia să-l informeze de ceva neplăcut.

— Bine, mulțumesc! Vreți să-mi spuneți ceva?

— Da. Mi s-a comunicat și mie în clipa când am sosit aici. Fata lui Zagnea, respectiv Cristina Amalia Trotușanu, nu mai este cetățean român de un an și jumătate. Deci nu se poate face nimic și cred că nici nu se gândește ca tată-său să apeleze la ajutorul nostru. A renunțat la cetățenia română și a primit alta cu asentimentul tatălui ei, Adrian Trotușanu, respectiv Zagnea. Vă amintiți, ne-a declarat că la căsătorie a luat numele de familie al soției lui.

— Bine, dar atunci de ce ne-a mai cerut protecția fiicei lui?

— Nu Zagnea a mințit, ci Cristina Amalia. Timp de un an și jumătate și-a mințit tatăl. Cel care și-a dat asentimentul pentru cererea ei a fost un oarecare. A jucat rolul de tată câteva minute și atât.

— Și ce-i spunem lui Zagnea acum?

— V-am scutit de o scenă și i-am comunicat eu. Am

bănuit că v-a fost prea suficientă ziua de astăzi. A făcut o criză. I-am trimis medicul.

Andrei își aminti de Ana și Alexandru. Îl informă pe colonel, după care îi prezentă pe scurt tot cazul.

— Știți ceva, tovarășe Pandrea, să mergem și noi acolo cu echipa de inventariere. Tovarășa Mușat n-o să ne ierte atâta indiferență față de bijuteriile acelea, mai ales că dânsa le-a descoperit. Și trebuie să vă mărturisesc că de fapt simt nevoia să-mi odihnesc ochii la bucuria celor doi. Rar am văzut oameni care știu să se bucure atât de sincer și de copilărește de descoperirile lor cum sunt locotenentul major Ana Mușat și locotenentul Alexandru Deleanu. Asta, spre deosebire de dumneavoastră, tovarășe căpitan, care obosiți exact atunci când trebuie să vă bucurați. Roman se uită zâmbind la Andrei și reluă. Sper să nu mi-o luați în nume de rău! Să mergem. Vă atrag atenția că trebuie să admirăm foarte mult bijuteriile pentru că riscăm să pierdem ceva teren în fața tovarășei Mușat.

— Nu știam că vă temeți de tovarășa Mușat.

— Nu, dar feriți-vă să dezamăgiți femeile, chiar și pe o credincioasă prietenă și inteligentă colaboratoare cum este Ana Mușat. Mai ales subordonații nu trebuie să vi-i dezamăgiți, tovarășe căpitan. Să nu uitați asta. Ana Mușat vrea să admirăm și să ne bucurăm de descoperirea ei și noi ne vom duce să-i facem plăcere.

Dealtminteri, la ora asta, nu văd ce am mai avea de făcut aici!

Andrei îl urmă gândind că Roman are foarte multă dreptate. Mai gândi că probabil vor trebui să treacă mulți ani până când va căpăta și el aceeași generozitate a gesturilor mici, dar foarte importante, așa cum o avea colonelul. Zâmbi în gând, intuind privirea triumfătoare și mulțumită cu care îi vor întâmpina Ana și Alexandru. Își promise să fie și el ceva mai atent cu cei doi subordonați ai lui, dar mai ales prieteni.

Pe Calea Victoriei trei tineri, o femeie și doi bărbați, mergeau agale. Bărbații păreau îmbufnați și dacă te uitai mai bine bănuiai de ce. Unul avea un buchet uriaș de flori în brațe, celălalt un ghiveci cu un cactus la fel de uriaș.

— Un taraf de lăutari ne mai lipsește!

— Alexandre, ești nepoliticos. De câte ori te enervezi ești nepoliticos! Ce vrei dacă Mariei îi plac cactușii!? Nu ne putem duce la ziua ei fără cactus!

— Ana dragă, nu s-ar putea să știi mai puține lucruri despre persoanele la ale căror zile de naștere ne cari?

— Andrei dragă, „directoarea noastră de la pension” spunea că nu se cuvine să nu știi lucruri elementare despre persoanele la care te duci în vizită!

Izbucniră în râs. Tanti Clara, mătușa lui Andrei, de

câte ori era scandalizată, de comportamentul celor trei tineri invoca autoritatea directoarei ei de pension, care, spunea Andrei, trebuie să fi pronunțat toată viața numai precepte.

— Am petrecut o după-amiază excelentă și sunt într-o dispoziție de zile mari. Am citit...

— Se vede că ai dispoziție de zile mari. După felul în care ne-ai transformat în hamali!

— Da ce-i dragă nemulțumirea asta? Supușii mei au ceva de contestat? Trebuie să mă ocup de voi mai serios. V-ați cam sălbăticit cât am stat eu la mănăstire. Andrei, nu cumva vrei să-mi trântești „că era mai bine dacă mai stăteam!”

— Tu ai spus-o, nu eu!

— O, dar e mai mult decât mi-am închipuit! Drept pedeapsă n-am să vă spun ce am citit.

— Iar noi o să te părăsim pentru primele frumoase pe care o să le întâlnim la serata Mariei.

— Asta-i, dragă, destinul stăpânelor! Să fie din când în când uitate de supușii lor. Noroc că la serata Mariei nu vin decât urâte! Hai să vă spun totuși ce am citit. O carte fantastică! De fapt un manuscris din secolul al XVIII-lea!! Ce ziceți de asta?!

— După insistența cu care vrei să ne povestești, simt un pericol la orizont! Alexandre, pregătește-te! Urmează lovitura!

— Andrei, ești imposibil în seara asta! Așa cum vă spuneam, un manuscris din secolul al XVIII-lea. Un oarecare boier, Marin al lui Tatul, a copiat un fragment din evanghelie, dar cred că s-a plictisit și a început să noteze o grămadă de lucruri despre el, familia lui, despre vecinii de moșie, despre cum a sărăcit el, cum au fost cutremure, cum se îmbrăca nevasta lui, cum făceau sărbătorile, aaa, și are un umor!! Cartea este fermecătoare, iar limba română folosită de el, de o mie de ori mai frumoasă decât cea pe care o vorbim noi astăzi. Are parfum de gutui din iatacul bunicii. Trebuie neapărat s-o citiți și voi!

— Bine, dar nu știm paleografia! Cum ar spune „directoarea noastră de la pension” suntem analfabeți în ale secolului al XVIII-lea.

— Nu-i nimic, vă învăț eu. De mâine începem lecțiile, într-o săptămână o să reușiți să citiți. Nu vă strică să știți chirilică.

— Dumnezeule, Ana, ai un talent inegalabil de a inventa o grămadă de treburi gratuite asupra cărora ne pui să trudim zile și zile!

— Dragii mei, nu înțelegeți că este felul meu de a vă ști în custodie, în permanență! Lucrurile gratuite sunt felul meu de a vă alinta. Cred că facem prea multe lucruri cu un rost bine stabilit și de asta ne plac lucrurile gratuite. În fond, așa ați învățat să desenați, să legați

cărți, așa ați căpătat pasiune pentru colecționarea ceramicii, așa, dar mă rog ce să le mai înșir, ați învățat o grămadă de lucruri care vă fac o teribilă plăcere. Recunoașteți?

— Recunoaștem. De mâine ne apucăm de chirilică și de Marin al lui Tatul, boier sărăcit din veacul al XVIII-lea!

— Bănuiam eu că o să vă placă. Ne apropiem de casa Mariei. Sunteți niște bărbați bine, dar vă atrag atenția că nu toate câte le fac ceilalți le puteți face și voi! Să nu vă lansați în dansuri moderne. Se cunoaște de la o poștă că habar n-aveți de ele. Și mai sunteți și înalți ca niște prăjini. Apropo, Alexandre ai cam slăbit. Să nu te prind că spui că mori după muzica de jazz. Se observă imediat că de fapt te enervează. Tu, Andrei, să nu te strâmbi ca o pisică trasă de coadă când o urla banda de magnetofon ca o disperată! M-ați auzit? Vă rog să fiți discreți în opinii că altă dată nu vă mai iau. Caterina este și acum ofensată de când i-ați spus că Boby Solo[7] este lipsit de personalitate artistică. Ea îl adoră! Așa că, vă rog!

— Am înțeles! O să ne lipim de pereți ca sfinții în biserică și n-o să scoatem un sunet.

— Așa. Știam eu că sunteți băieți bine crescuți.

---

[7] Bobby Solo este un cântăreț, muzician și actor de film italian.

Alexandre, sună! Adică mai bine tu, Andrei, că el are ghiveciul. O să fie minunat!

-= sfârșit =-

Lei 4,50

SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚ

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFIN

O femeie frumoasă, de vreo patruzeci de ani, căzută cu fața în sus... Chipul ei trăda cea mai adîncă groază și un disperat „nu" Cu părul strîns într-un turban elegant, îmbrăcată cu o rochie de mătase gri și un pardesiu tras la repezeală, avea aerul că-și dorise să plece îmbrăcată decent în această din urmă călătorie...